

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIVS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I .

BIBLIOTHECA PALAT.
VINDOBONENSIS.

Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, καταλέξω τέτων, ἃ πάσχειν ἢ πειεῖν ἀνάγκη τὰς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τέτων Φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δελείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, καὶ αὐτὸς, μὰ Δία, τὰ τοιαῦτα πειραθεῖς. καὶ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐγεγνήθητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τῶτον ἐμπεπτωκότων, ἐξη-

De mercede conductis potentium familiaribus.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur familiares illi, quique censeri se in amicitiiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum seruitutem. Noui enim multa, et fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inci-

A

derant,

ἐξηγόρευον πρὸς με Ι)· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κηκῶ
 ὄντες, ἀποδυρόμενοι ἐπὶ σὰ καὶ ὅποια ἔπασχον·
 οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίᾳ τινὸς ἀποδράντες
 ἀκἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπένθεσαν. ἀλλὰ
 γὰρ ἡ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι, οἷων ἀπηλλά-
 γησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἄλλοι διὰ πάσης,
 ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες, καὶ
 πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ
 παρέργως ἄν, ἔδ' ἀμελῶς ἐπήκον αὐτῶν, κα-
 θά-

derant, apud me enunciarunt; alii in malo ad-
 huc constituti, cum deslerent, quam multa et qua-
 lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carce-
 re effugerant, quae perpeffi essent non sine iu-
 cunditate memorantes. Sane enim laetabantur,
 quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide
 autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar,
 mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia in-
 spexissent. Non obiter itaque, nec incuriose au-
 diebam

- Ι. Ἐξηγόρ. πρὸς με] Ex Grammaticorum pla-
 citis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim
 encliticam accentum retinere iubent post
 praepositionem. Nolui tamen mutare, quia
 non solum Edd. consentiunt; sed et apud
 alios centies sic scribitur, (fors. male) Con-
 structio autem verborum ἀγορεύω, λέγω,
 Φημι et simil. cum praepos. πρὸς loco dati-
 ui, est frequentissima. Reitz.

θάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν πα-
ράλογον διηγμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς
ἐξυρημένοι 2) τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς
τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβο-
λὰς, καὶ ἰσῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυ-
λίσσεις διεξίοντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὰς Διοσκέρους
ἐπιφαينوμένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τρα-
γωδίας οὗτοί γε,) ἢ τὴν ἄλλον ἐκ μηχανῆς
θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
πηδαλίοις ἐσῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν
ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσενεχθεῖσιν ἔμελ-
λεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆ-
σεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χά-

ριτι
diebam illos velut naufragium quoddam et inspe-
ratam ex illo salutem enarrantes; quales sunt,
quos ad templa videmus, rasis capitibus multi-
mul decumanos fluctus, et procellas, et pro-
montoria, et iacturas, et malos fractos, et gu-
bernacula reuulsa persequentes: super omnia ve-
ro ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim
tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius
aliquis ex machina Deus in carchesio federit, aut
adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus na-
vem direxerit, in quod delata ipsa quidem paul-
latim et otiose solueretur, ipsi vero gratia et be-

A 2

nigni-

2. Ἐξυρημένοι.] Naufragis radi solebat caput.
ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam
ex *Dial. de Senect.* c. 86. *Bos.*

ριτι καὶ εὐμενεΐα τῇ θεῇ. ἐκεῖνοι μὲν ἔν τα
πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρεΐαν ἐπι-
τραγωδῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, &
δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι
δοκῶντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς
τρικυμίας 3), καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ
δεκακυμίας, εἰοῖόν τε εἰπεῖν, διηγέμενοι, καὶ ὡς
τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῇ ὑποφαινομένῃ
τῇ πελάγῃ, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλῆν
ὅλον

nignitate numinis salui discederent. Et illi quidem
multa id genus, prout ipsis tum usus est, tragice
declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si
non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse
videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque
triplices, aut hercle quintuplices, vel decempli-
ces adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; et ut pri-
mum oram soluerint, tranquillo ad speciem mari,
et quos deinde labores per totam navigationem
susti-

3. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatio-
ne Latina hunc locum. Τρικυμία, quasi tu-
triplicem fluctum dicas, Graecis iam maxi-
mus est, et quem Latini *decumanum* dicant:
hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea
minorem vim habent conuersa Latine: nisi
forte a *decumano* ad *vicefimanum*, *tricesima-*
numque velis adscendere. *Gesner.*

ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλήμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὑφαλόν, ἢ σκόπελον ἀπόκηρμνον, περιρρήξαντες τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι καὶ κῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὲ τέτοις, καὶ τῇ τάτῳ διηγῆσαι, ἐδόκην μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ὥλλ' ἔγωγε καίμεινα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς. εὐρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνεσσίαις, ἃ ἔη ὁνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν ἤδη κατανενοημέναι σε τάτῳ τῷ βίῳ ἐπιβλεύοντα.

Καὶ

sustinuerint, vel fiti, vel naüseæ, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: et denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut præruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enatauerint, nudi et rerum omnium necessariarum indigentes. Inter hæc sane, et in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliuisci. At ego et illa, et quaedam alia ex sermonibus illorum *con-* *iectura quadam* componens, inuenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quæ non grauabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitæ ineundæ consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ἐπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπῆνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, οἷς μετὰ τῷ τῆς Φίλης ἔχειν τὰς ἀρίστας Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δειπνα πολυτελεῖ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥασιώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῇ ζεύγας εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεισι τέτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον, ἐστὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὁπότε ἔν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκτεχνῇς πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα
πρὸς

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, et coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, et pulchre habitarent, et peregrinarentur commodissime iucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, et perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec et his similia audires, videbam te hiare ad illa,
et

πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρείχες τὸ σό-
μα. ὡς ἔν τὸ γε ἡμέτερον εἰσαυθις ποτὲ ἀναί-
τιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὀρῶντές σε τηλι-
κῆτο μετὰ τῆς καρίδος 4) ἀγκιστρον καταπίνον-
τα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, εἰδὲ πρὶν ἐμπασεῖν τῷ
λαιμῷ περισπάσαμεν, οὐδὲ προσδηλώσαμεν,
ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου 5), καὶ ἐμ-
πεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην
ἀγόμενον ὀρῶν· ὅτ' εἰδὲν ὄφθαλος, ἐσώτες ἐπε-
δαίνα-

et patens ad escam os praeberē. Vt igitur ego in
posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis,
nos, licet videremus te talem cum Carica hamum
glutire, manum tibi non iniecis-
se, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque
ante indicasse adeo, sed expectasse, dum vide-
remus, te introtracto et fixo firmiter iam trahi et
necessitate duci, et iam, cum nihil tibi ea res
A 4 profit,

4. Καρίδος] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam
verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae κα-
ρις eadem Eustathio, sub finem Piscatoris
huius rei adhibita sit; dum de squilla, ne-
scio an praedae nata? constet certius, *fi-
cum* interim hamo addidi. *Gesner.*

5. Ἐξελκομένου] Recte adscripsit pater ἐσελ-
κομένου. *I. Gron.* Et hoc *Gesn.* vult, recte;
sed suspectam lectionem seruo, quia con-
stans. *Reitz.*

δακρυόμεν, ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ
 εὖλογα, ἣν λέγῃται, καὶ ἄφυντα ἡμῖν, ὥς οὐκ
 ἀδικῶμεν μὴ προμηνύσαντες, ἀκασον ἐξ ἀρχῆς
 ἀπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρ-
 των τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ
 μὴ ἔνδοθεν ἐκ τῆς μυχῆ προεπισκόπησον· καὶ τῆ
 ἀγκίστρα δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν
 τῆ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς
 ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνῶ-
 θον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ
 ὀξέα, μὴδ' ἄφυντα, μὴδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύ-
 μασι φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀν-
 τιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς; καὶ
 διὰ τῆτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ πα-
 ρακα-

profit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia di-
 cas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur,
 et ad quae causam dicere non possumus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse:
 audi nunc a principio omnia, et rete ipsum, et
 passam ut exitum non habeat, otiose extra illam
 constitutus, non intus ex recessu, ante conside-
 ra: et hami aduncitatem, ipsumque flexum retro
 aculeum, et tridentis acumina, in manus sumens,
 et ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intel-
 ligas, trahentia violente, et inuicte contra vrgen-
 tia; nos quidem in meticulosis, et ob id ipsum
 esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirma-
 to

ρακχλέσας θάρρειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θῆ-
λεις, καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δῶ-
λεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως
διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' ἔ γε περὶ τῶν Φιλοσοφέν-
των ὑμῶν μόνων, ἔδ' ὁπόσοι σπεδαιοτέρην τὴν
προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
γρχύματιζῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μασικῶν, καὶ ὄλων
τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιμέ-
νων. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων
τῶν ζυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς ἐν ἐξαιρε-
τα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς
Φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖν-
το,

to venatum aggredere, si. volueris, et Lari mo-
re totam escam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in vniuersum
quidem tua forte caussa: verum non de vobis so-
lum philosophantibus, aut his, qui serium et
graue vitae genus amplexi sunt: sed de Gramma-
ticis etiam, et Rhetoribus, et Musicis, omni-
busque adeo, qui doctrinae caussa familiares esse,
et eius rei mercedem ferre, e sua dignitate pu-
tant. Cum enim communia vt plurimum sint,
et similia, quae vsu veniunt omnibus; manife-
stum est, non eximia quidem esse ista, sed eo
turpiora, quatenus eadem eueniunt Philosophis,
si ipsi eadem quae aliis sibi conacquirere putant, et

το, καὶ μηδὲν αὐτὰς σεμνότερον οἱ μισθοδοτὰι
 ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἔν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξ-
 ευρίσκη, τέττε τὴν αἰτίαν μάλισα μὲν οἱ ποιεῖν-
 τες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δί-
 καιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ
 παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐσι. τὰς μέντοι τῷ ἄλ-
 λα πλήθους, οἷον γυμνασὰς τινας, ἢ κόλακας
 ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὰς
 αὐτόθεν ἀνδρῶπας, ἔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν
 τοιαύτων συνειῶν, ἔδε γὰρ ἂν πεισθεῖεν· ἔτε
 μὴν αἰτιασθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους
 τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο
 ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ ἐκ ἀνάξιοι τῆς
 τοιαύ-

illi conductores nulla parte honestius ipsos tra-
 ctent. Quidquid autem progressus orationis hu-
 ius deprehenderit, eorum causam maxime qui-
 dem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens,
 nisi veritatis et libertatis poena est. Ac reliquam
 quidem turbam, ut exercitores quosdam, aut adu-
 latores idiotas, paruo animo et humiles suo in-
 genio homunciones, neque operae pretium est
 ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque e-
 nim obsequantur: quin ne reprehensione quidem
 valde digni sunt, si non discedant a suis condu-
 ctoribus quantacumque ab illis contumelia adfe-
 cti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetu-
 dine:

τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε ἔδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρεὶ ἀποκλίναντας αὐτὰς, παρέχειν αὐτὰς ἐνεργᾶς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τῆτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοί εἰσιν. ἔδὲν ἔν' ἔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, ἔτ' ἐκεῖνοι ὕβρις αἰ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδαν Φασὶν ἐνερῶντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἰσχυρὸν ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῖσθαι ὡς ἐνὶ μάλιζα μετὰγειν αὐτὰς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιῆτον βίον ἀφικνεῖνται
τινες,

dine: et alioquin neque habeant ad quod animinum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, illicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putauerim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt et perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, et tentare quantum eius potest fieri, reducere possint et erepti *dominis suis* ad libertatem reuocari.

5. Videor autem commode facturum, si perpen-
 sis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci
qui-

τινας, προξετάσας, δείξαίμι, ἔ πανυ βιχίους, ἔδ' ἀναγκιάας. ἔτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοί, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἱκανὸν τῆτο προκάλυμμα οἶονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τῆτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς συγγνώμης ἄξιον ποῖσσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητῶντες· εἴτε ὁ Θεόγνης προχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος,

[ἔτ' ἔτι εἰπεῖν, ἔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δεδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας

quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, et primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, et necessariorum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, et frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus:

Et quaecumque terribilia de paupertate ignauis-

πενίας οἱ ἑγεννέσαστοι τῶν ποιητῶν ἐξενήνχα-
 σιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων αὐτὰς Φυγὴν τινὰ εἰς
 ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους ἐν τῶν τοιχῶν
 ξυγκσιῶν, ἐκ αὖ ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμι-
 κρολογέμεν πρὸς αὐτὰς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς
 πρ ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσάντων σιτίοις ἐσι-
 κῶτα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ ἔχῃ καὶ
 πρὸς τῷτο κακῶς βεβλεῦσθαι δοκεῖν αὐτὰς,
 αἰεὶ μενέσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ
 βίαι; πενία γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγ-
 χιῶν, καὶ ἀπόθετον ἔδεν, ἔδὲ περιττὸν ἐς Φυ-
 λακίην, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, καὶν δοθῇ, καὶν ἀθρόως
 ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
 κατα-

gnauissimi quique poetarum extulere. Ego vero
 si quidem viderem illos fugam aliquam pauper-
 tatis reuera talibus in conuictibus inuenisse, mi-
 nutam cum illis de nimia libertate disputationem
 non occiperem. Quandoquidem vero, vt prae-
 clarus alicubi orator ait, cibus aegrotorum fimi-
 lia accipiunt; quomodo efficient, vt non et hac
 parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis
 vitae tenore semper manente? Paupertas enim
 semper illos comitatur, accipere semper necesse
 habent, nihil est quod reponant, aut tamquam
 superfluum in praesentia custodiant; sed quid-
 quid datur, quantumuis detur, quantumuis cre-
 bro accipiat, ad assem omne et in praesentem
 neces-

καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας
 τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηρεῖσι,
 παραβηθῆσθαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαι-
 ρήσασσι· καὶ ὑπὲρ γε τῶ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆ-
 τεα πόντον ἴσως ῥίπτεῖν ἔδει, ὧ Θεόγνι, καὶ
 πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων. εἰ δέ τις
 αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶσ-
 ται πενίαν αὐτῷ τέτῳ διαπεφυγέσθαι, ἔκ οἷδα
 πῶς ὁ τοιοῦτος ἔκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν ἔκ ἂν φοβηθῆναι,
 ἔδὲ καταπλαγῆναί Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμοίως πονῶντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιστα,
 νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ
 ὑπὸ

necessitatem impenditur. At praestiterat, eas ex-
 cogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
 modice modo subleuatam interim, sed quae
 tollant penitus. Et huius quidem rei causa in
 pontum forte cetis horribilem proiicere se, Theo-
 gni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se da-
 re praecipitem. Si quis vero semper inops, in-
 digus, et mercenarius cum sit, ea ipsa re pau-
 pertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non
 ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui
 negant, neque abhorrere se aiunt, si possint eo-
 dem quo alii modo laborantes victum parare. Iam
 vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore,
 ad

ὑπὸ γήρεως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥᾶσιν ἔσαν
 τὴν μισθοφορὰν, ἀπηντηκέναι. Φέρ' ἂν ἴδωμεν,
 εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τῆ ῥᾶς περιγίγνε-
 ται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω
 τῶν ἄλλων πονῶσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη
 ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμίντα, ἑτοι-
 μον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ ἐστι καὶ ῥηθῆναι κατ'
 ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονῶσι καὶ κάμνου-
 σιν ἐν ταῖς συνασφαῖς, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα
 καὶ ἐπὶ τῷτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυ-
 ρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶ-
 μα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονέν-
 των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι και-
 ρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας
 διεξίω-

ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem
 delatos. Age igitur videamus, vtrum vera prae-
 dicent, et an ex facili adeo redeant illis ea, quae
 dantur, non multum, non plus quam alii labo-
 rantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine la-
 bore aliquem, sine molestia, praesentem pecu-
 niam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant*,
 neque dici, prout res postulat, potest: tot labo-
 res sustinendi, tot molestiae in illis familiarita-
 tibus, vt firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudi-
 ne opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus at-
 terant quotidie, et ad ultimam desperationem fa-
 tigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum
 etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In
 prae-

διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὥς ἔδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτὰς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδῶν αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἀργύρῳ, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἀδενὸς ἐπισημίζαντος πείσθαι τῷ χρυσίῳ· ταῦτα ὑπάγει αὐτὰς, καὶ δέλεος ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, ἔχῃ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεσία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν ἐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐνεῖνων
ζῆ-

praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos et multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis et deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, deuoraturi sint. Haec abducunt illos, et ex liberis seruos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariorum cupiditas, et multarum illarum aque pretii
magnum

ζηλος. τοιγαρὲν ὡσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ
 κακοδαίμονας ἐρασὰς ἐντεχνοὶ τινες, καὶ τρίβω-
 νες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιβί-
 πουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύον-
 τες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέ-
 χρι Φιλήματος αἶνεα μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ
 ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τῆ ἐρώτος γενησομέ-
 νην. ταύτην ἔν ἀποκλείεσι, καὶ ζηλοτύπως φυ-
 λάττεται· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐρα-
 σὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ, μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις
 ἀπχγάγῃ τῆς ἀγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραςος αὐ-
 τοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ἔν, καὶ ὑπισχυῶν-
 ται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπι-
 μελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαθον ἀμφω γη-
 ράσαν-

magni rerum affectatio. Itaque istos, tanquam
 inuenustos et infelices amatores cum nacti sunt,
 astuti et veteratores amasii superbe tractant, at-
 que in tantum modo colunt, vti semper ab iis
 amentur, frui autem amoribus suis ne ad oscu-
 lum quidem extimum permittunt, qui norint in
 fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
 excludunt, et summo cauent studio. caete-
 rum ipse semper amatorem sustentant: quippe me-
 tuunt, ne desperatio illam animia cupiditate
 abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident
 igitur, et pollicentur, et semper facturi sunt, et
 praebituri, et rationem habituri pretiosorum
munerum: inter haec ambobus non sentientibus

ράσαντες, ἔξωροι γεγόμενοι, καὶ ἕτος τῶ ἑρῶν
καὶ κείνος τῶ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' ἐν αὐ-
τοῖς ἔδεν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπο-
μένειν, ἃ πᾶν ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη,
εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος δε-
ραπύει, ὅπως μεθῄξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχροῦν
ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύ-
την ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθε-
ρίας ἡδονή. ὅμως δ' ἐν ἔχέτω τινὰ 6) συγγνώ-
μην

anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare
alterum, alterum praebere. Tota itaque vita ni-
hil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere
omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit:
sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat,
et undique illam persequatur, ut particeps illius
fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
ipsum se propter eam vendere; multo enim ma-
ior ea, quae ex libertate contingit, voluptas est:
verumtamen veniam aliquam habeat, ea si po-
tiatur,

6. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo diffi-
cilior videtur vulgata, quam si cum Cl. Gesn.
legeris αὐτῆς, tamen commodus est sen-
sus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην
αὐτοῖς significet: *Habeto, siue des tamen ali-*
quam iis veniam, si ἐπιτύχοιτο, si contige-
rit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque ne-
que

μην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδο-
νῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γε-
λοῖον οἶμαι, καὶ ἀνέητον· καὶ ταῦθ' ὀρῶντας,
ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀ-
ναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ
πατέρεσι τὸ ἡδὺ, ἔτε ἐγένετό περ τοσάδε χρό-
να·

tiatur. At enim propter solam spem voluptatis
insuauia ita multa sustinere, ridiculum et amens
esse arbitror, idque cum videant, labores quidem
manifestos esse, et apertos, et necessarios: spera-
tum autem illud, quidquid demum sit suauis,
neque contigisse vnquam tanto tempore, neque

B 2

adeo,

que cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιεντο lege-
re, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur;
nam ad eos homines pertinet, qui volu-
ptatem festinant, de quibus ante dixit; et
pergit etiam in plurali personae; mox ὀ-
ρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi
pluralis non expresse praecedat ante αὐ-
τοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis
ter repetita oratio tanto facilius pluralem
feret, quanto illud praecedens τις est ma-
gis generale, et quasi collectiuum. Immo
et datius personae huic phrasi est accom-
modatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε
γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
εἰ ἀμυνόμενος — ἐδρασε. Itaque et hic
τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et expone-
re: haec res illis veniam tribuat etc. *Reitz.*

να· προσέτι δέ, ἐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις
ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τῷ Ὀδυσ-
σεύς ἐταῖροι, γλυκύν τινά τὸν λωτὸν ἐπθίοντες,
ἡμέλαν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὲν ἡδύ, τῶν
καλῶς ἐχόντων κατεφρόνεν· ὥστε ἔπ' ἀντὶ αἰ-
λογος αὐτῶν ἡ λήθη τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεί-
νο τῆς ψυχῆς διατριβῆς. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόν-
τα παρεσῶτα ἄλλω τῷ λωτῷ ἐμφορήμενοι, μη-
δὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τῷ καὶ 7)
αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδοσθαι, τῶν κα-
λῶς καὶ ὀρεσῶς ἐχόντων ἐπιβλησμένον, Ἡρά-
κλεις

adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat,
futurum videri. Ac socii quidem Vlyssis, dulci
illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, et prae
eo, quod in praesentia suaue videretur, honesta
et pulchra neglexerunt, et non omnino absurda
esset illorum obliuio honesti, animo in suauitate
illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis
ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque
impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore
ut sibi etiam aliquando degustandus detur: atque
interim bona et recta obliuiscatur: illud meher-
cules

7. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ — δί-
δοσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucia-
num. Gesner.

κλεις, ὡς καταγέλασον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνεσίας αὐτὰς ἄγονται, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὰς Φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλεσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τέτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τῶ ξυνεῖναι εὐπατριδαίς τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῶτο περιβλεπτον καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τὰ μὲν ἴδιον, ἀδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν ὀρεῖσθαι, μηδὲν χρῆσθον ἀπολαύων τῆς ξυνεσίας, δεξαίμην ἂν.

Τοιαύ-

cules risu dignum, et Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad conuictus istos agunt, et propter quae diuitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem inieciſſe aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam et vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me priuatim attinet, ne velim quidem nec cum magno Rege esse, et in conuictu eo conspici, si hoc per se solum fit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ἔσης, Φε-
ρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα
μὲν πρὸ τῆς εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένειν,
οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχειν· ἐπὶ πᾶσι
δὲ, ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τῆς δράματος
γίγνεται. καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἴ
καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γὰρ, καὶ ἔ πολλὰ
δεήσει τῆς πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἰτά
σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς
μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχῆς δὲ τῆς θυραυλίας,
ἔωθεν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθέμενον,
καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ
ὀχληρὸν δοκῶντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς σφρίζοντι,
καὶ

IO. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum
et quasi fundamentum habeant, age iam inter
nos videamus primo, quae sustineant, priusquam
admittantur et votorum fiant compotes; quae de-
inde, cum ibi sunt, illis eueniant; post omnia
vero, quae ipsis conuersio fiat fabulae. Neque
enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed
ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo
labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis
dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo
discursu *opus est*, et multis ad ianuam excubiis.
Mane surgendum, expectandum deinde est, ac
durandum, si impellaris interea et excludaris,
et impudens non numquam molestusque videaris,
sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermo-
nem

καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελῶντα τῆς μνήμης τῷ ὀνόματος· καὶ μὴ καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τῷ θεραπευομένῳ ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκείνος ἡδύται, ὡς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκρούης βλέπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπισθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι; ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινα πομπὴν ἀναπληρῶντα. ὁ δὲ εὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἡμερῶν.

Ἦν δέ ποτε καὶ τὰ ἀριστα πράξης, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρηται τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ἕλιγγος,

nem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem quam pro facultatibus suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, et colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praece dere potius impulsus a servis, et quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

II. Si vero aliquando felicissimus sis, et videat te, et ad se vocatum rogauerit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, et crebra vertigo,

γος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν πα-
 ρόντων ἐπὶ τῇ ἀπαρίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνα-
 σθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτε
 χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τῆτο οἱ μὲν
 χρησοὶ αἰδῶ ἐμάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ δειλίαν·
 οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίαν. σὺ ἰδ' ἐν ἐπι-
 σφαλῆσάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης ΦιλοΦροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτὲ πολλὴν τὴν
 ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνεὺς νύ-
 κτας ἰαύσης, ἡματα δ' αἱματόεντα διαγάγης,
 ἃ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἔνεκα, ἔδὲ τῶν Πριά-
 μω Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπίζομένων πέντε
 ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικῆ τινος θεῶ συνι-
 σάντος, ἐξέτασις τέντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μα-
 θήμα-

tigo, et tremor intempestivus, et risus praesen-
 tium de aestu tuo: et saepe cum respondendum
 sit, quis Achiuorum rex fuerit? respondes, mille
 illis naues fuisse. Hoc boni quidem viri pudore
 appellant, audaces vero timiditatem, et ma-
 ligni incitiam, tu vero primam tibi humanita-
 tem periculofissimam expertus, discedis tuam
 ipse damnans meticolosam diffidentiam. Cum
 vero multae tibi inde noctes sine munere somni,
 sanguineique dies transierunt, non Helenae sane
 causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque
 quos speras obolorum, et iam Tragicus tibi deus
 aliquis obuenerit, qui te commendet; examen
 inde instituitur, an literas noueris? Ac diuiti
 quidem

θήματα· καὶ τῷ μὲν πλασίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ
 ἀηδῆς, ἐπαινεμένῳ, καὶ εὐδοκιμονισμένῳ· σοὶ
 δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπαν-
 τος τῆ βίης τότε προκείσθαι δοκεῖ· ὑπὲρ σέρχε-
 ται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλῃ ἂν καταδε-
 χθῆναι, πρὸς τῆ προτέρῃ ἀποβληθέντα, καὶ
 δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυ-
 ρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομέ-
 νοις φθονῆντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλας εἶναι τῶν
 αὐτῶν ἀντιποιεμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς
 εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβόμενον δὲ καὶ ἐλπίζον-
 τα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνῃ πρόσωπον ἀτενίζοντα.
 καὶ εἰ μὲν ἐκΦαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λυμέ-

quidem illa non infuavis exercitatio, qui laude-
 tur per hanc occasionem, et felicitatis nomine
 praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, et
 vita vniuersa videtur esse propositum. Nec im-
 merito enim subit, nec ab alio receptum te iri,
 reiectus a priore aliquo, et reprobatus si fueris.
 Necesse igitur est in sexcentas tuas partes ani-
 mum distrahi, qui inuideas his, qui tecum si-
 mul examinantur, (pone enim alios esse eadem
 quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis
 dixisse omnia arbitreris: porro metuas et speres,
 et ipsius in vultu oculos defigas, ita vt si ipse
 respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse

λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκέοι, γεγηθότα καὶ
εὐθελπιν καθιζάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλὰς εἶναι τὰς ἐναντία σοι Φρε-
νῆντας, καὶ ἄλλας ἀντὶ σὲ τιθεμένους ὧν ἕκα-
στος ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύων, λελήθεν. εἴτ' ἐν-
νόησον ἄνδρα ἐν βραθεῖ πώγωνι καὶ πολλῇ τῆκό-
μῃ, ἐξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς
μὲν δοκῶντα εἰδέναί, τοῖς δὲ μὴ· μέσος ἐν το-
σάτῳ χρόνῳ, καὶ πολυπραγμονεῖται σὲ ἅπας ὁ
παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
Φθόνης, ἢ γβίτων ἕκ τινος εὐτελεῖς αἰτίας προσ-
κερακῶς, ἀνακρινόμενος εἶπῃ μοιχὸν, ἢ παιδε-
ραστὴν, τῶντ' ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρ-
τυς·

te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas et
bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse, qui ob-
trectent tibi, et alios tibi opponant, quorum
vnusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur.
Iam cogita virum proluxa cum barba et canis ca-
pillis explorari, si quid norit vtile; et aliis qui-
dem videri nosse, aliis non item. Tum tempus
intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua o-
mnis superior: et si quis vel tuus ciuis inuidia,
aut vicinus leui quadam de causa tibi offensus,
interrogatus de te aut moechum dixerit, aut
puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex
Iouis ipsius tabulis datus testis: sin ad vnum o-
mnes

τυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἔχῃς ἐπαυῶσιν, ὑπο-
 πτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμέναι. χρε-
 τήνουν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναν-
 τιωθῆναι. μόνως γὰρ ἂν ἔτω κρατήσῃς. εἶεν,
 καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζό-
 νως· αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τὰς λόγους, καὶ τῶν
 φίλων οἱ ἐντιμότεστοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει
 τὰ τοιαῦτα, ἐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνή
 βέλεται, ἐκ ἀντιλέγει δὲ ἔτε ἐπίτροπος, ἔτε
 ὁ οἰκονόμος· ἔδε τις ἐμέμφατό σε τὸν βίον,
 ἀλλὰ πάντῃ ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 ἱερά.

Κεκρατήκας ἔν, ὦ μακάριε, καὶ ἔξεσαι τὰ
 Ὀλύμπια, μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἡ
 τὴν

mnes ordine te laudent, suspecti habentur, et
 ambigui, et corrupti. Oportet igitur multa te
 felicitate vti, et nusquam omnino oppugnari:
 hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi
 omnia a maiori quadam fortuna euenerunt: et
 ipse enim tuam laudauit orationem, et amico-
 rum honoratissimi, et quibus maxime credit de
 talibus, ipsum non auerterunt: porro idem vult
 vxor, neque procurator contradicit, nec dispen-
 sator: neque vitam tuam quisquam reprehendit,
 sed placata omnia, et litatum vndique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-
 piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sar-
 dium.

τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμείξεις ὀρνίθων
 γάλα. δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσέτων πόνων μέ-
 γιστε ἡλικίᾳ γενέσθαι τάγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος
 μόνον ὁ σέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν ἐκ εὐκα-
 ταφρένητον ὀρισθῆναι, καὶ τῆτον ἐν καιρῷ τῆς
 χρείας ἀπερχομένως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλ-
 λην τιμὴν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ὑπάρχειν· πόνων δὲ
 ἐκείνων, καὶ πηλῆ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν,
 ἀναπεπαῶσθαι· καὶ τῆτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀ-
 ποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα
 πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης,
 καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἔχρην μὲν ἔτως, ὡς Τιμό-
 κλεις, καὶ ἔδεν αὖ ἦν μέγα κακὸν, ὑποκίψαντα
 Φέρειν

dium arcem expugnasti: et Amaltheae cornu ha-
 bebis, et gallinarum lac mulgebis. Oportet enim
 pro tantis tibi laboribus mirum quanta bone
 contingere, ne foliacea modo corona sit; merce-
 dem oportet constitui minime contemnendam,
 eamque, quo tempore opus est, sine difficultate
 solui, aliumque etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et quietem iam contingere laborum
 illorum, et luti, et cursuum, et vigiliarum;
 et illud, quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus
 dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa
 adsumtus initio fuisti, et quorum nomine capis
 mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles,
 nec magnum sic malum foret, submissa ceruice
 iugum

Φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρὸν τε καὶ εὐφορὰν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλὰ, μάλλον δὲ τῷ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνεστίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκέρων, εἴ τις αὖν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδείᾳ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς.

Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τῶ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ ὁ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνεστίας. εὐθύς ἐν πρῶτοις παραγγέλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐκ ἀνομιλήτου αἰκέτης, ἐν χρηῖ πρῶτερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τελάχιστον πέντε δραχμᾶς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος

iugum ferre leue et commodum, et quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso iam conuictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, vtrum ferre ea possit, si cui vel ad breuissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus seruulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmīs. Ille vero per simulationem

νος 8), καὶ ἄπαγε, παρὰ σὲ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλειε, μὴ γένοιτο ἐπεικῶν, τέλος ἐπέισθη· καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθάραν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λασάμενος ἦκεις, δεδιώς, μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν· αὐτὰ ἔν- τηρήσας τὸ μέσον τῆς καιρῶς, εἰσελήλυθας· καὶ σε πᾶν- νυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαμβάν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλυσίε, μετὰ δύο πε- σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων.

Σὺ

tionem recusans initio, et, apage, inquiens, a tene ego? et, me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, et albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, et quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio obleruato tempore, ingressus es, et cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis accumbere iussit paullum supra diuitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu

8. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *du Soul.*

Σὺ δ' ὥσπερ τῷ Διὶ τὸν οἶκον παρελθὼν,
 πάντα τεθνύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πρᾶτ-
 τωμένων μετέωρος εἶ. ξένα γὰρ σοὶ καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἢ τε οἰκτεῖα εἰς σὲ ἀποβλέπει,
 καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὃ, τι πράξεις ἐπιτη-
 ρᾷσιν· ὃ δ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλῆσίῳ τῷ τῷ,
 ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τιςι τῶν οἰκτῶν ἐπισκοπεῖν,
 ὅπως ἐς τὰς καὶδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολ-
 λαῖς ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν
 συνδείπνων ἀκόλαστοι ὄρωντες ἐκπεπληγμένον,
 ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκήπτουσι,
 τεκμήριον ποιεῖμενοι τῷ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερον
 σε δεδειπνημένον, τὸ καινὸν εἶναι σοὶ καὶ τὸ χει-
 ρόμακτρον τιθέμενον. ὥσπερ ἂν εἰκός, ἰδίειν τε
 ἀνάγκη

15. Tu vero tamquam Iouis domum ingressus
 admiraris omnia, et ad vnumquodque eorum,
 quae sunt, suspensus aestuas: peregrina enim tibi
 et incognita omnia, porro hinc familia in te inten-
 dit oculos, hinc conuiuarum quisque, quid agas,
 obseruant. Nec ipse diues non hoc curat, sed
 praecepit etiam seruorum quibusdam, vt atten-
 dant, quomodo erga pueros et uxorem te geras,
 vtrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac
 conuiuarum quidem serui attonitum te videntes,
 infcitiam eorum, quae facis, rident, signumque
 etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium
 prius coenasse, quod nouum tibi insolensque sit
 mantile adpositum. Vt igitur facile est ad con-
 iū ien-

ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πειῖν αἰτεῖν τολμαῖν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων πρὸς τὴν ἀτάξιν ἐσιτυγασμένων, εἰδέναι ἔφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν ἐν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κοῤκεῖνον ζηλῶν καὶ μανθάνειν τῷ δείπνῃ τὴν ἀκολαθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβῳ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλεῖστον τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κοῤκεῖνο εἰσέρχεταιί σε, ὡς ζηλωτὸν τινα
βιώ-

iiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, poculare poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire, ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, et tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: et nunc quidem beatum praedicas diuitem auri causa et eboris, et tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus diuitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam

βίωσῃ τὸν βίον, ἅπανιν ἐκείναις ἐντρύφῃσιν,
καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. αἶει γὰρ εἰς
σεὶ Διονύσια εορτάσειν, καὶ πρ καὶ μεράκια
εἰραῖα διακονέμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα,
γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν
διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο
φθάζγῃσθαι.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐνήμιδας Ἀχαιῆς.
Πολλὰ ποιεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης
εὐδαιμονίας. Φιλοτησίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ καὶ
σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, πρᾶπιέ σοι τῷ
διδασκάλῳ, ἡ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπὼν· εὐδὲ
λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπεκτεῖν εἶ-
δει,

quam inuidendam victurus sis vitam, qui ad de-
licias usque omnibus illis usurus, et aequo iure
particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum
semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam ado-
lescentuli formosi ministrantes, et leuiter adri-
dentes, venustiore tibi futuram viuendi condi-
tionem pingunt, vti semper Homericum illud di-
cas:

Non pigeat Troasque ocreati et cruris Achiuos.
Multa pati et facere tantae felicitatis gratia. Hinc
amicitiae libabitur, et magnum quoddam pocu-
lum poscens propinat tibi Magistro, vel quocum-
que demum nomine te appellans: tu vero capient
poculum, quid tibi respondendum sit ignores
Luc. Op. T. III. C prae

εἶδες, ὅσαι μὲν ἔπειν, ἔπειος δὲ τὰ παρατεθέντα
 συλλαβαὶν κατέφαγεν; ἀντειρέκαλος ἄνθρωπος,
 καὶ λιμὲν πλῆσος· εἰ δὲ ἕναρ λευκὴ ποτὲ ἄρτου
 ἐμφερεθείς, ἔτε γε Ἰδομεδιδᾶς, ἢ Φασικῶν ὄρ-
 κθος, ἐν μόλις τὰ ὅσα ἡμῖν καταλέλοιπε. τρί-
 τος ἄλλος, ὦ μάταιον, φησὶ, πέντε ἔδ' ὅλον
 ἡμερῶν ἀψαθε αὐτὰν, ἔρταῦθά περ ἐν ἡπ' τὰ
 ὅμοια πετυκῶμενον· οὐ μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καί-
 νά τῶν ὑποδημάτων ἐν ταῇ-τινὶ καὶ ἐπιμελείᾳ
 εἶν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τῆ πη-
 λᾶ ἀναπληροθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψε-
 ται· πόρειων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλωος· ἐκείνοι μὲν
 ἐν ταῖσ' αὐτὰ περὶ σὲ πολλὰ σρέφουσι, καὶ περ ἡ-
 δὴ καὶ πρὸς διαβολὰς τινες αὐτῶν παρασκευά-
 ζονται.

Τὸ
 ro, non enim vidisti, inquit, quantum biberit?
 et quomodo adposita sibi corripiciens vorauerit?
 bonarum rerum imperitus homo, et esuritionum
 plenus, ne per quietem unquam candido pa-
 ne satiat; aut Numidica gallina, vel Phasianus,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius,
 inepti, inquit, ne totis quidem quinque interie-
 ctis diebus videbitis hominem hic inter nos simi-
 liter querentem. Nunc enim, ut noui calcei, in
 • honore quodam et cura est; cum vero calcatus
 fuerit aliquoties, et luto oppletus, sub lecto iace-
 bit misere, cimicibus non minus quam nos re-
 fertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, et
 forte iam ad calumnias se parant quidam eorum.

Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκείνο σόνεσι, καὶ περὶ σὲ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τῶ ἱκανῶ ἐμπιῶν· οἶνε λεπτῶ καὶ δριμέος, πάλα τῆς γαστρὸς ἐπεργάσης, πονήρως ἔχεις· καὶ ἄτε προεξανασηναί σοι καλόν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένε τοίνυν τῶ πότῃ, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτῶ βέλεται) κόλασιν ἢ μικράν ὑπομένεις, μήτε ὁρᾶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκῶν, εἴ τις οὔδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σείσμῳ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα,

18. Conuiuium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus iusto qui biberis vini tenuis et acris, olim vrgente ventre male habes: et tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non paruam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas,

τα, ἢ πυρκαϊάν τινά προσαγγελθῆναι, ἵνα πο-
τὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τέτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἐταῖρε, καὶ
ἡδιστον ἐκείνο δεῖπνον, ἐκ ἑμογε τῷ θυμῳ, καὶ
τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδιον, ὀπηνίκα βέλομαι, καὶ
ἐπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι τὴν
ὀξυρσγμίαν τὴν ἐπὶ τέτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ
τυκτὶ ἑμεινον, ἔωθεν δεήσει περὶ τῷ μισθῷ συμ-
βῆναι ὑμᾶς, ὅπόσον τε καὶ ὁπέτε τῷ ἔτις χρη-
λαμβάνειν. παρόντων ἔν δύο ἢ τριῶν Φίλων,
προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρ-
χεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποῦ ἔστιν, ἐώ-
ρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφῶς ἐν αὐτοῖς ἐδὲ σὺς, ἀ-
τραγῶδητα δὲ καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτι-
κά·

optas, aut incendium quoddam narrari, vt tan-
dem aliquando solvatur conuiuium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suauissi-
ma illa coena: mihi non item, de cepa et can-
dido sale iucundius, cum volo et quantum volo,
libere fument; vt enim acidum ructum, qui con-
sequi ista solet, et vomitionem nocturnam qmit-
tam, postridie oportebit de mercede inter vos
conuenire, quantum, et quo anni tempore acci-
pere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusue
amicis, aduocato te atque adsidere iusso, dicere
incipit: Quae sit nostra viuendi ratio, heri vidi-
sti, et quam nullus sit in ea iactationi locus, ni-
hil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia

καὶ χρεὶ δέ σε ἔτιωσ ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοι-
νῶν ἐσομένων. γελοῖον γάρ, εἰ τὸ κυριώτατον,
τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτῆ, ἢ καὶ, γῆ Δία, τῶν
παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δαέ-
μενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοί-
μην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ἀρῶ
μὲν τὸ μέτριο καὶ αὐταρκές τῷ σὺ τρόπῳ, καὶ
συνίημι, ὡς ἔχι μισθὸν ἐλπίδι προσεληλυθῆς ἡ-
μῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας
τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσι ἐ-
ξεῖς· ὁμῶς δ' ἔν καὶ ὠρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς
ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτα-
τε, καί μιν, ἅπτε ἐν ἑορταῖς ἐτησίαις εἰμὸς ἡ-
μᾶς

et ciuilia: caeterum ita te existinare volo, et ita
te instituere, vt communia nobis futura memi-
neris omnia. Ridiculus enim fuerit, si quod
principatum tenet, animum tibi meum, (aut
Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis
egentes) cum credam, reliquorum te non ex ae-
quo dominum arbitrer. Quandoquidem vero et
definiri aliquid opus est, video quidem mediocri-
tatem tuam et mores sua virtute beatos conten-
tosque, atque intelligo, non mercedis spe no-
stram te domum accessisse, sed aliarum rerum
causa, beneuolentiae nostrae, et honoris, quem
omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur
aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito,
sed memineris, carissime, illorum etiam, quae
in solemnitatibus annuis daturus nos facile asse-
queris:

μαὶς παρέξοιν. ἔγωγε ἀμελήσομεν εἰς τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ δέ, οἶσθα, τῷ ἑτέρῳ αἰ τοιούτως ἀφ' ὧν καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖσιν ἀποβλέπων, μετριοτέρου δηλονότι ἐπιβάλλεις ἡμῖν τὸν μισθόν. ἀλλὰ ὥς τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δέ, πάλα τάλαντα, καὶ μυριάδας ὄνειροπολήσας, καὶ ἄγρῳ ὅλῳ, καὶ συνοικίᾳ, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὁμῶς τὴν ὑπόσχου (9), καὶ τὸ Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσθαι, βέλ-

queris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis ciuicis sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: et alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commouit spe varia, et mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim et millia somniaueras, et agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parlimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, et illud, communis nobis.

9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν. Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, et hic ad homi-

βαιον καὶ ἀληθὲς ἔσσεσθαι νομίζεις, ἂν εἰδὼς
ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χαίρεα 10) μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' ἀκεδίηνε.
Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδῶς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ,
αὐτὸς μὲν, ἔφησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα
τῶν παρόντων κελύει, μέσον ἐλθόντα τῷ πράγ-
ματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ,
καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαιότερα δαπανῶν-
τι, μῆτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμο-
γέρων

bis erunt omnia, firmum verumque esse putas,
nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non buncctasse palatum.
Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se
quidem dicturum negat, amicorum autem prae-
sentium vnum iubet intercedere, et dicere, quod
neque sibi graue sit, qui in alia etiam magis ne-
cessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille
vero

homines translatus, blandiri significare,
recte tradit *Elfuer.* ad I. *Ibess.* 3, 3. Iam
vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum,
ut sit, blandiris tibi propter pollicitationem.
Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum.
Reitz.

10. Χαίρεα] H. X. 495. de Astyanacte pri-
mis modo labris degustante poculum. Vult
nempe inter suprema labra nata quasi ver-
ba, non profecta ex animo. *Gesner.*

γέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία συντραφεύς, ὥς
 μὲν ἐκ εὐδαμονέστατος εἶ, φησί, τῶν ἐν τῇ πό-
 λει πάντων, ὃ ἔτος, ἐκ ἂν εἴποις, ὃ γέγε-
 το πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομέ-
 νοις μάλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω
 δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐσίας κοινωνῆσαι,
 καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων
 ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τῆτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Χερσίε
 τάλαντα, καὶ τὸν Μίδε πλῆτον, ἐκ σωφρο-
 νεῖν οἶσθα. εἶδον 11). δὲ πολλὰς τῶν εὐδοκί-
 μων, ἐβελήσαντας ἂν, εἰ καὶ προσδιδόναι θέοι,
 μόνῃ τῆς δόξης ἕνεκα, συναῖναι τέτω, καὶ ὁ-
 ρᾶσθαι

vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pue-
 ritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster,
 inquit, esse qui in hac vrbe sunt omnium, non
 negabis, cui primum hoc contigerit, quod mul-
 tis vehementer cupientibus vix a fortuna obtin-
 gat: hoc dico, quod consuetudine et communi
 mensa dignus habitus es, atque in primam earum,
 quae sunt in Romanorum imperio, domum rece-
 ptus. Hoc enim supra Croesi talenta et Midæ
 diuitias, si moderate scias vti. Equidem cum
 viderim multos nobiles viros, qui vellent, si
 quid etiam impendendum sit, solius gloriæ cau-
 sa cum hoc viuere, et conspici circa hunc, et si-

C 5

dales

11. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quæ
 sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδών.
 Equidem ita verti. Gesner.

ῥῶσθαί περὶ αὐτὸν εἰσάγει, καὶ φίλος εἶναι θα-
κῶντας· ἂν ἔχω ὅπως σεοῦ τῆς εὐπορίας μακα-
ρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μεθ' ἐν τῇ τοιαύτης
εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν ἂν νομίζω, εἰ μὴ πάντῃ αὖ-
σωτος εἴ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μά-
λισα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἃ γὰρ εἰδὼν
Φυγεῖν ἐτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκίων γενομένου
δέχητοίην τὸν χαλινῶν, μύσας, καὶ τὰ πρῶ-
τα εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτὸν, ἃ πάντῃ περὶ σπῶν-
τα, ἃ δ' ὀξέως ὑπτόντα, μέχρις ἀν' ἀλῆθης τέ-
λεον αὐτῷ συνήδης γενομένος. οἱ μὲν δὲ ἐξ
ἀνθρώποι τοὺ μετὰ τῶτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες
ἐντὸς τῆς κηελίδος διατρέποντα, καὶ ἀκωλύτως
εἰσιόν-
τες.

dales ipsius atque amicos videri: non inuenio,
quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad
hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptu-
rus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodig-
us et nequam es, hic eorum quiddam dicit, id-
que valde exiguum, in primis ad illas spes tuas,
21. Tamen boni consulas necesse est: neque
enim iam fugere tibi integrum, intra retis hac-
tentis. Recipis itaque strenum et os comprimis,
et primum facile te ipse praebes agilemque, nec
valde trahenti, neque acutum pungenti, donec
sensum plane mansuetus illi fias. [At qui extra
familiam sunt homines ab eo te tempore admi-
rantur, videntes te intrare cancellos, sic ne-
mine

εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τὰν εὐδον γεγενημένον.
 σὺ δὲ αὐτὸς ἰδέσθω ὄρα, ὅτινος ὄψεαι εὐδο-
 ρῶν αὐτοῖς εἶναι δοκῶν. πλὴν ἀλλὰ χαίρεισθα,
 καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ οὐκ οἶσθα τὰ μέλλοντα
 βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἐμπάλῃ, ἢ
 σὺ ἤλατίσας, γίγνεται· καὶ ὡς οἱ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβέλα χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ'
 ἐκείνην ὥς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμηκνύμενον,
 καὶ εἰς τὰ πύσσω ἀναποδίζον.

Ἡμέρα ἔν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τότε
 πρῶτον διαβλέπειν, ἀρχη κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν
 χρυσαῖ ἐκείνων ἐλπίδες, καὶ οὐκ ἄλλ' ἢ Φῦσαι τῆ
 νεφῆσαν ἐπύχρυστοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ
 ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς αἱ πόνοι. τίνες ἔ-
 τοι

mine prohibente intrare, et interiorum quam quæ
 maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vi-
 des, qua re felix illis esse videaris: gaudes inte-
 rim, et ipse te decipis, et futura semper meliora
 putas futura. At illud plane contra quam tu spe-
 raueras accidit, et quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis
 prope diebus minuatur, et retrò pedem ferat.

22. Paullatim itaque et quasi per obſcuram lu-
 cem tum primum perspicere incipis,
 aureas illas spes, nihil fuisse aliud, quam bullas
 aqueas coloris aurei; graves autem, veros, ineui-
 tabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi?
 forte

τοὶ ἴσως ἐρήση με· ἄχ' ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπὶ-
 πονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνεσίαις ἐστίν, εἰδ' ἐπι-
 νοῶ ἅτινα εἴησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα.
 ἔκέν ἄκυσον, ὡ γυναιῖς, μὴ εἰ κάματος ἐνεσθῇ
 ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ
 αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνέλως δαλοπρε-
 πές, ἐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ
 ἀπ' ἐκείνῃ, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι.
 πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν,
 τὰς προγόνους· ἔξω τῶ εἰδῶ καταλείψων, ἴσθι,
 ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς· εἰ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευ-
 θερία ξυνεισελθεῖν, εἴφ' ἔτως ἀγενῆ πράγμα-
 τα

forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum
 sit tali in conuictu, nec intelligo, quae molesta
 atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir o-
 ptime, et non hoc solum, an labor infit in hoc
 negotio, expende; sed quid turpe, quid humile,
 et omnino seruile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab
 illo te tempore non iam liberum, non ingenuum
 putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum
 primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus
 intraueris. Nec enim ingredi tecum libertas vo-
 let, qui ad ignobilia adeo negotia et humilia in-
 gredia-

τα καὶ ταπεινὰ εἰσίντι. ὁ δὲλος ἔν, εἰ καὶ πάλιν ἀχθεσθῇ τῷ ὀνόματι, καὶ ἔχῃ ἐνός, ἀλλὰ πολλῶν ὁ δὲλος ἀναγκαιῶς ἔσθ, καὶ θητεύσεις κάτω νομισκῶς ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παιδῶν τῇ δουλείᾳ ζυντραφεῖς, ἀψιμαθήσας δὲ, καὶ πέρρῳ πυντῆς ἡλικίας πειδευόμενος πρὸς αὐτῆς, ἔ πάνυ εὐδόκιμος ἔσθ, ἔδὲ πολλὰ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθεῖρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπῆστα, καὶ ἀποσχιρτῶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλην εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίᾳ μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφῶνι τῷ κήρυκι ἀπημ-

grediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graueris, nec vnus, sed multorum servus eris necessario, et serviles operas obstipo capite praestabis a mane inde vsque ad vesperam, mercede iniquissima: et tamquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui sero discas, atque aetate iam prouecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, et resilire facit non numquam, et ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque vt Bithynus aliquis sub vocali praetore veniisti. Verum

ἀπὴν πόλιν ἔσθαι· καὶ ὅποτα, ὡς βέλτερος, τῆς
 νυκτὸς ἐπιτάσῃ, ἀναμειχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ
 τῷ Ζωπυρίᾳ, προτείνῃ τὴν χεῖρα ὁμοίως
 τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκείνους, τα-
 δήπατο ἦν τὸ διδόμενον, τότε ἡ πράσις ἐστὶν
 κήρυκος γὰρ ἐκ εἰδὲς ἐπ' ἀνδρα εἰαυτὸν ἀποκηρύ-
 ζοντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστράμενον εἰ-
 τῷ τὸν δεσπότην.

Εἴτ', ὡς καθαρῶς (Φαίηναι καὶ μάχισα πρὸς
 τὸν Φιλοσοφῶν, Φάσκοντα) εἰ-μὲν ἀέκτισ ἢ
 πλάντα καταπόντις τῆς συλλαβῶν, ἢ λήξης ἀπε-
 δόδοτο· ὡς ταιρὲς ἐν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀ-
 ξίαν δυσυχῆντα. ἢ εἴ τις σε συλλαβομένο, ἢ-
 γε ὄχλου εἶναμ' ἀγῶν, ἐβόας ἀν. πᾶσι νόμους, καὶ
 δεῖνα

rum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus
 Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, ma-
 num non minus quam reliqui, serui, porriges,
 capiesque quidquid est, quod tibi datur; haec ve-
 ro venditio est: praetone quidem non erat opus
 in viro, qui ipse suo se praetone venderet; et
 longo tempore herum ambiret et quae procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope
 dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum
 se ferat, si te nauigantem hostis, qui submerge-
 re nauim posset, vel pirata vendidisset, misera-
 reris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut
 si quis, manu iniecta, seruum te suam perhibens
 abducat, lege proclames, et quiritaris, et indi-
 gneris,

τὴν Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν
 δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνδραπα, συγ-
 κλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν;
 καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέ-
 ρα τῷ μετρίως ἔχοντος· ἔωθ' ἐν τε ὑπὸ κώδωνι
 ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τῷ ὕπνῳ τὸ ἡδιστον,
 συμπεριθεις ἄνω καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζῶν
 πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν· ἔτ' ὡς ἀπορία μὲν
 σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέ-
 λιπον δὲ καὶ αἱ κρήναι ῥέεσαι τῷ ψυχρῷ ὕδα-
 τος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν;
 ἀλλὰ δῆλον, ὡς ἔχ' ὕδατος, εἰδὲ θέρμων, ἀλλὰ
 περμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἷνε ἀνδοσμίξει ἐπι-

θυμῶν,
 lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas et
 multorum hominum, conuenarum, et maiorem
 partem malorum. In his ipsis conuiujs laudas
 importune, et bibis vltra mediocritatem, et ma-
 ne ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni
 parte suauissima, sursum deorsum curris cum a-
 liis, hesternum adhuc lutum in cruribus circum-
 ferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agre-
 stium olerum; adeone defecerant te fontes frigi-
 da manantes, vt præ desperatione ad haec deue-
 nires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, ne-
 que lupinorum, sed bellariorum et pulpamentor-
 um, et vini odorati cupiditate captum, lucii in-

star,

Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσάτῳ κακώτερος
 ὦμαι αὐτοῖς. Βαίει.

θυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μά-
λα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τέτων λαιμὸν δια-
παρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαρὲν τῆς λιχνεῖας
ταύτης τὰ πῖχαιρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι,
κλοιῷ δεθείς τὸν τρέχηνον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς· τρυφᾶν, ὅτι ἔστι
σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐ-
λευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλάταις
καὶ φράτορσι, φρεῖδα πάντα, καὶ ἔδὲ μνήμη
τις αὐτῶν.

Καὶ ἄγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν
τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ
δὲ πόνοι μὴ κατὰ τὰς πάνυ τέττες οὐκίας·
ἀλλ' ὅρα, εἰ μετριώτερά σοι προσέτακται τῶν
Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσηταγμένων. ὦν μὲν
γὰρ

star, ipsaque marito, quae appeteret ista „gula
confossum. Praestō ergo sunt liguritionis illius
praemia, et instar finiorum collari vinctus risum
praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris,
quod licet quantum lubet deuorare ficuum. Cae-
terum libertas cum ipsis tribulibus et sodalibus
ilicet euanuerunt, nec memoria illorum superest.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine in-
esset huic negotio, quod iam pro libero seruus
videris; nec labores etiam iidem, qui plane seruis.
Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta
sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina

γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας·
 παρείληθέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοι-
 νόν· Φάσι λύρα καὶ ὄνα; πάντα γέν. ἔχ' ὁρᾷς;
 ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς
 Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγα-
 λοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ
 χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τῶν
 Φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τυφός καὶ
 μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ
 ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σὺ ἐπ' ἐκεῖ-
 να μὲν ἔδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνά ἔχεις βαθεῖν,
 καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσσωπον, καὶ ἱμάτιον
 Ἑλληνικὸν εὐσαλῶς περιβεβλησά, καὶ πάντες
 ἴσασι γε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσο-
 φον,

illa, cuius se cupiditate ductum adsciuisse te di-
 cebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt,
 asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vi-
 des?) intabescunt cupiditati Homericæ sapien-
 tiæ, aut Demosthenicæ grauitatis, aut magni-
 ficentiae Platonis. Quorum si quis ex animo au-
 rum auferat et argentum, et earum rerum curas;
 quod superest fastus est, et mollities, et voluptas,
 et luxuries, et contumelia, et ruditas. Ad ista
 vero neutiquam te opus habet: Verum, quod
 barbam habes prolixam, et vultum venerabilem;
 et Graeco pallio decenter amictus es; et quod
 omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetor-
 em,

Φοβ, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιῶ-
 τόν τινα τοῖς προῖξι, καὶ προπομπεύουσιν αὐ-
 τῷ. δοῖσι γὰρ ἐκ τέττα καὶ φιλομαθῆς τῶν Ἑλ-
 ληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν
 Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ
 τῶν θαυμασῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρί-
 βωνα μεμισθωμένῳ. χρὴ ἔν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ
 ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
 ἔωθεν ἐξανασάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησό-
 μενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν·
 ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτε σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν
 τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος,
 ὡς ἐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐσι τῶν μεσῶν, ἀλλ'
 εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

Σὺ

rem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur,
 permistum esse etiam ex hoc genere aliquem prac-
 cedentibus ipsum et deducantibus: videbitur e-
 nim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum
 cupidus, et vniuersim pulchritudinis illius, quae
 in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne
 pro admirandis illis sermonibus tuis barbaram pal-
 liumque locaueris. Oportet igitur te semper cum
 illo conspici, et nec umquam desiderari, sed ma-
 ne surgentem praeberere te ridendum in officio,
 nec deferere ordines. Ille vero manu nonnum-
 quam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nu-
 gatur, ostendens obuiis, se neque in via curam
 musarum deponere, sed ipsum quod in itinere
 contingit otium, bene collocare.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ
 βάδην ἀνάντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη
 γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς
 τε καὶ πνευσίῳ. καὶ κείνῃ ἔνδον τινὶ τῶν Φί-
 λων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένη, μὴδ' ἔπακα-
 θίζης ἔχων, ὄρθος ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις
 τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτὸν
 τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λασάμενος πο-
 νηρῶς ἄωρι, περὶ αὐτὸ πᾶ σχεδὸν τὸ μεσονύ-
 κτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ἔθ' ὁμοίως εἰ-
 τιμος, καὶ ἐπερίβλεπτος ταῖς παρῆσιν. ἀλλ' ἦν
 τις ἄλλος ἐπείσελθῃ νεαλέςτερος, ἐς τὰ πῖσυν σὺ·
 καὶ ἔτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς,
 κατάνεισαι μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων
 τὰ

26. Tu vero miser partim vna currens, par-
 tim lente ingressus, per ardua multa et declivia,
 talis enim est vrbs, vt nosti, post circuitum il-
 lum sudas et anhelas: et dum ille intus cum ami-
 corum aliquo, ad quem inuisit, colloquitur, tu,
 qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans,
 cum nihil sit quod agas, deprompto libello legis.
 Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit,
 lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam
 noctem ad coenam venis, non iam vt ante hono-
 ratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si
 quis alius superuenit recentior, tu post tergum
 atque ita in contentissimum angulum expulsus
 testis modo accumbis eorum, quae praeterierun-
 tur,

τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σῆ, καθάπερ οἱ
κύνες περισσείων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλαχῆς
φύλλον, ὧ τὰ ἄλλα συνειλῶσιν, εἰ ὑπεροφθεῖη
ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἅμεινος ὑπὸ λιμοῦ
παραψάμενος. ἔ μὴν ἔδ' ἢ ἄλλη ὕβρις ἀπείνῃ,
ἀλλ' ἔτε ὧν ἔχεις μόνος. ἔ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι
καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰετοῖς ξένους καὶ ἀγνώστους
ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τὰτό γε·
ἔτε ἢ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν
πλευσίῳ, παρσιῷ καὶ πιμελῆς, σοὶ δὲ, νεοττὸς
ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀν-
τικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι
ἄλλ' ἔ τινός, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος ἀράμενος, ὁ
διάκονος τὰ σοὶ παρακειμένα φέρων, ἐκείνῳ πα-
ρατέ-

tur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, ro-
dens canum instar, aut siccum malvae folium,
cui involuunt alia, si qua despiciatur ab his, qui
ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum
nec alia contumelia abest: sed neque ouum solus
habes. Neque enim opus est, et te eadem ad-
fectare semper, quae hospites et ignoti: (illa e-
nim esset impudentia tua) neque avis tibi similis
aliarum apponitur: verum diuiti pinguis et sagi-
nata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus
exficcus, quae quidem aperta contumelia est et
contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio re-
pente conuiuia superueniente, minister, ablata
ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admur-

ρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος
 εἶ. τεμνομένῃ μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ σὺός ὑπο-
 γαστρίᾳ 13), ἢ ἐλάφῃ, χρὴ ἐκ παντός ἢ τὸν δια-
 νέμοντα ἴλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα
 Φέρεσθαι, ὅς τ᾽ ἀκεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τῷ γὰρ
 τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεσάναι, ἔστ'
 ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορέμενος, σὲ δ' ἄτω τα-
 χέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀν-
 δρὶ, καὶν ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι;
 καίτοι

murans illud: tu enim noster es. Quoties qui-
 dem carpitur in medium appositus aut porcellus
 subrumis, aut ceruus, omnino aut propitium ha-
 beas, dispendiosum, opus est, aut Promethei partem
 feras, ossa dico pinguedini inuoluta. Quod e-
 nim supra te accumbenti adstat patina, donec
 satietate victus renunciet, te vero celcritur adeo
 praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non
 plus quam cerui bilis habeat? Sed illud nondum
 dixi,

13. Σὺός ὑπογαστρίᾳ] Verba mihi obscura. Il-
 lud quidem liquet, ὑπογάστριον substanti-
 ue hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*,
 cum fiat ossium mentio: vitrum vero ὑπο-
 γαστρίος οὗτος sit *porcellus subrumis*, lactens;
 an, quod Erasmo placuit *sus foeta*, iam de-
 finire non audeo: prius expressi versione,
 cum analogiae epitheti illius magis conue-
 niat. *Gesner.*

καίτοι ἄδελφω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδισ-
 ζόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος
 αὐτὸν πονηρὸν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύου-
 αῖς, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὥς μὴ ἐλεγ-
 χθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἄτως ἄτιμος ὢν
 ξυμπότης· καὶ εἶθε γε καὶ ἐκείνῃ ἐς κόρον ἦν
 πλεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδὲ
 αἶοντι ἔοικεν.

Ἄνιᾶ δὴ σέ πολλά καὶ ἄθροα, καὶ σχεδόν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκίμῃ κίμαι-
 δός τις, ἢ ὀρχησοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνεί-
 ρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνδρωπίστος. τοῖς μὲν
 γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονημένοις, καὶ γραμ-
 ματίδια ὑπὸ κόλπῃ διακομίζεσι, πρόθεν σὺδ'
 ἰσό-

dixi, quod alijs. suauissimum vetustissimumque
 vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum
 potas. Itaque curas in argento semper aut auro
 bibere, ne colore vini, quam contemptus sis con-
 vivia, prodatur. Et vinam vel illius ad satietatem
 bibere tibi liceret. Iam vero saepe te poscente
 puer se exaudiisse dissimulat.

27. Molestia sane te adficiunt multa et crebra,
 et paene omnia: maxima quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Io-
 nicos modos et cantilenas contexens homuncio
 Alexandrinus. Vnde enim amatoriarum volupta-
 tum hisce ministris, et literulas sive perferenti-

ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαρὲν ἐν μυχαῷ τοῦ
 συμποσίῃ, καὶ ὑπ' αἰδέας καταδεδυκώς, σέβεις
 ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾷ
 τὴν τύχην, ἐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψε-
 κάσασαν. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητῆς
 γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ᾠσμάτων, ἢ καὶ ἄλλ' οὐ
 ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ
 οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκίμεῖν ἔστιν. ὑπο-
 φαίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνα-
 σθαι δεοί, τῶν κλήρες πολυτάλαντας, καὶ ἀρ-
 χᾶς, καὶ ἀθρόας τὰς πλάτες ὑπισχνυμένων.
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τᾶτες ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς
 Φαλαῖς, καὶ πολλῶν ἀξιωμένους· καὶ ἐν τι γέν
 τέτων

bus, aequalem accubitus honorem tu postules.
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore
 quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque
 ipse miseraris, et fortunam accusas, quae ne tan-
 tillum tibi venustatis adsperferit. Libenter au-
 tem videaris et ipse poëta velle fieri amatoriarum
 cantilenarum, aut ab alio composita canere posse
 commode; cum videas, quibus rebus honor et
 plausus adiunctus sit. Sustineas vero, si magum
 aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui
 hereditates multorum talentorum, et imperia, et
 confertas diuitias pollicentur: vides enim hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, et
 magna in dignitate versari. Horum igitur vnum
 ali-

τάτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπέβλητος καὶ περιττός· εἴη, ἀλλ' εὖ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθάνος εἴ. τοιγαρὲν ἀνάγκη μειᾶσθαι, καὶ σιωπῇ ἀντῆχασθαι, ὑπομώζοντα καὶ ἀμελόμενον.

Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σὲ τις ψιθύρος εἰκέτης, ὥς μόνος ἐκ ἐπ' ἄνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχόμενον, ἢ κινδარიζοντα, κίνδυνος ἔ μικρὸς ἐκ τῆ πρώτης. καὶ ἂν χερσαίᾳ βατράχῃ δίκην διψῶντα, κεκραγῆναι, ὥς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινεσιν, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελόμενον. πολλὰς δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπιπτεῖν ἐκτεθειμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακίαν ἐμφανιῆντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρεῖσθαι,

καὶ

aliquid libenter fieres, ne plane relictus esses et superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, et silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

128. Si enim deferat te sulsarro feruus, solum te non laudasse puerum dominæ saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non paruum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, et ut insignis inter clamantes sis et quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subiicere meditatam quamdam laudationem, proluxae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, et sitientem,

καὶ σεΦανῆσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε σήλη ἐώλε τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐγκγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνα καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν σεΦανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνεσι, καὶ εὐωχῶνται τὰ παρσκευασμένα.

"Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζήλοτυπὸς τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέκ γυνή, καὶ σὺ μὴ πάντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, ἔκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρῶγμα, ἐδ' ὁ κίνδυνος συγκαταφρονητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, ἔ μόνον τάληθῇ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεί τι καὶ προσεπιμετρῶντας ὥς μὴ νυσάζειν δοκοῖεν. δεῖ ἔν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κάτω νεύοντα κατακείσθαι, δεξιότα, μὴ τις εὐνῆχός σε ἰδῇ
προσ-

tem, vngi et coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt vnguento, et coronam illi imponunt, vinum vero ipsi bibunt et epulantur ea quae parata sunt.

29. Si vero Zelotypus ipse sit, et formosi liberi, aut mulier iuuenis, neque tu sis plane alienus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aufes enim regis et oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conuiuio, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum obser-

προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνῆχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἰέχων, ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα, διαπείρας τῷ οἷσ' αὖ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνάθον.

Εἴτ' ἀπελθὼν τῷ δείπνῃ, μικρὸν τι κατέδαρθε. ὑπὸ δ' ὥδῃν ἀλεκτρυίνων ἀνεγρόμενος, ὃ δαίλαιος ἐγὼ φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρέμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτῃς ἐλευθέρας, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἑμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς ἑτὸς ἔστιν; ἔ γάρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τέτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ εὐεύτερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας.

νῦν

obseruet adspicere pellicum vnam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum traiciat.

30. Deinde egressus conuiuio paulum obdormisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis et aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, et solalibus, et quam otiosa vita, et somno, quem sola metiretur dormiendi libido, et ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cuius rei causa, Dii boni! aut quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente et omnium rerum

potesta-

νῦν δὲ τὸ τῆς λέγῃ, λέων κρείκη δεθείς, ἄνω καὶ
 κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων φικτίζον, οὐδ'
 εὐδοκίμαϊν εἰδώς, ἔδδ' κεχαρισμένος εἶναι δυνά-
 μενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιῶτων, καὶ
 ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ καὶ Ἀ-
 χάριςός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, ἔδ' ὅσον
 γέλῳτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ, ὡς καὶ
 ἐνοχλῶ πολλάνις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ' ἔ-
 ταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς
 γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, ἐκ ἔχω ὅπως ἁρ-
 μώσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ σεμνῇ
 Φυλάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονου-
 χῇ

potestate. Nunc vero tanquam leo, quod est in
 prouerio, licio deuinctus, sursum deorsum tra-
 hor, et, quod omnium miserrimum est, nec bo-
 nam de me opinionem concitare, neque gratio-
 sus esse possum. Idiota enim ego his in rebus et
 iners, maxime si cum hominibus comparer, qui
 artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero inue-
 nustus etiam sum, et minime comis conuiuia,
 ac ne tantillum quidem excitare risum possum:
 intelligo autem, conspectum etiam meum saepe
 molestum esse, in primis quoties me ipso suauior
 hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor,
 et in vniuersum non video, quomodo aptus illi
 esse possum: si enim grauitatem seruo, insuauis
 illi

χι Φευκτέος· ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ
 πρόσωπον εἰς τὸ ἥδισον, κατεφρένησεν εὐθύς,
 καὶ διέπτυσσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίεν μοι δοκεῖ,
 ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγι-
 κὸν προσωπεῖον περικείμετος. τὸ δ' ὅλεν, τίνα
 ἄλλον ὃ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσσομαι βίον, τὸν
 παρέντα τῆτον ἄλλω βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένη, ὁ κῶδων ἤχη-
 σε, καὶ χρεὶ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περινο-
 σεῖν, καὶ ἐξάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς
 βεβίωνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι
 πρὸς τὸν ἄθλον. εἴτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ ἐς
 τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καὶ σοὶ τὰ τῆς
 διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφά, καὶ
 ἡ ἄ-

illi videor et tantum non fugiendus; sin rideam
 et ad suauitatem componam vultum, contemnitis
 statim et despuit; et similis mihi res videtur,
 ac si quis tragicam personam indutus comoediam
 agat. In summa vero, quam aliam stultus ego
 vitam mihi viuam, hanc praesentem si alii vixero?

31. Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum fo-
 nuit, et consuetus vitae tenor seruandus est: cir-
 cumeundum est, standum est, vinctis prius sym-
 mis femoribus poplitibusque, si velis durare ad
 instans certamen: tum coena similis, et in eam-
 dem horam protracta. Inter haec victus ratio su-
 periori vitae contraria, tum vigiliæ, et sudor,
 et

ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κάματος, ἡ
 ρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἡ Φθόγη, ἡ περιπνευ-
 μονίαν, ἡ κῶλξ ἀλγημα, ἡ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὁμῶς, καὶ πολ-
 λάκις κατακεῖσθαι θέον, εἰ δὲ τῆτο συγκεχώρη-
 ται. σιῆψις γάρ ἡ νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν κα-
 θηκόντων ἔδοξεν. ἄσπερ ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἶς,
 καὶ ὅσον εἰδένω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δὲ που
 καὶ ἀποδημῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕοντος
 δὲ πολλάκις, ὕσατος ἐλθὼν (τοιᾷτο γάρ σοι ἀ-
 ποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύγος περιμένεις, ἔστ'
 αὖν, εἴ ἐτ' εἴσης καταγωγῆς, τῷ μαγεῖρῳ σε ἡ
 τῷ

et fatigatio paulatim cuniculis te suffodiunt, et
 vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel co-
 li dolorem, vel praeclaram podagram elaborant.
 Obduras tamen et saepe, cum decumbendum es-
 set, neque hoc tibi concessum est. Simulatio e-
 nim morbus tuus videtur et officiorum fuga. Ita-
 que ob haec omnia pallidus semper, et parum
 abest, quin iam morituro similis videaris.

§2. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua
 vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto.
 Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc
 enim fors tibi tribuit, et iumenta expectas, do-
 nec, cum iam non amplius sit vecturae copia,
 cum

τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν,
 ἔδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλέντες.

Οὐκ ἐνὶ ᾧ δέ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὁ μοι Θε-
 σμόπολις ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβάν
 αὐτῷ πάλιν γελοῖον, καὶ, νῆ Δί', ἐκ ἀνέλπιστον,
 ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν
 γὰρ πλεσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπι-
 φανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδηῆ-
 σαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη
 γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παρα-
 δεδῶσθαι Φιλοσόφῳ ἔντι, κίναιδόν τινα τῶν
 πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα πε-
 ριεξηρημένον· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ
 εἰκὸς

cum coquo te aut ciniflone dominae in vehicu-
 lum compingunt, et ne vīrgultorum quidem
 satis substernunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod sibi
 accidisse Thesmopolis, hic Stoicus, mihi narravit,
 ridiculum sane, quod aliis quoque vīsu venire
 posse nec improbabile, per Iouem, fuerit. Vi-
 uebat ille in domo diuitis et delicatae mulieris;
 cum autem peregre eundum esset aliquando,
 primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, vt
 iuxta se, Philosophum hominem, adsidere rube-
 retur cinaedus quidam laeuigatis pice cruribus
 et rasa barba: nempe in honore illum ipsa, vt
 facile

εἰκὸς ἦγε, καὶ τᾶνομα δὲ τᾷ κιναιδᾷ ἀπεμνη-
μόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τᾷτο τοί-
νυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῶ καὶ γέροντι ἄν-
δρϊ καὶ πολιῶ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ, ὡς βαθὺν
πώγων καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρα-
καθίζεσθαι Φύκας ἐντετραμμένον, καὶ ὑπογε-
γραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διασεσαλευμέ-
νον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμέ-
νον, ἃ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ πε-
ριτετιλμένον τᾷ πώγωνος τὰ πτερὰ· καὶ εἶγε
μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῆ, καὶ τὸν κεκρυφάλον
ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτὴν συγκαθέζεσθαι. τὰ
δ' ἐν' ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίαι τὰς θη-
δίας ἀνασχέσθαι, ὑπάρχοντος, καὶ τερετίζον-
τος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως αὖ καὶ ὄρχε-
μένῃ

facile est ad intelligendum, habebat: nomen et-
iam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum
esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et
seni viro, et cano inento (noliti vero, quam pro-
lixam barbam et venerabilem Thesinopolis habue-
rit) adsidere infuscatum, et pictis genis, et na-
tantibus oculis, et fracta ceruice, non hirundi-
nem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vultu-
rem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi mul-
tum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum
habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum cae-
teras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, can-
tillante illo et minuriente, qui nisi ipse retinisset,
forte

μένει ἐπὶ τῆς ἀπῆνης· ἕτερον δ' ἔν τι καὶ τοιῶ-
τον αὐτῷ προस्ताχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμὸπολί, Φη-
σιν, ἔτως ὄναισι, χάριν ἔ μικρὰν αἰτέσῃ, δὲς,
μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σε δεή-
σομαι περιμείνας. τᾷ δέ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑπο-
σχομένη πάντα πράξειν, δέομαί σε τᾷτ', ἔφη,
χρηστὸν ὀρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ Φιλόσοφ-
γον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρῖνῃν, ἀναλα-
βὼν εἰς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελᾶ,
ὅπως μηδεὶνὸς ἐνδεὲς ἔσοι· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀ-
θλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐσίν· οἱ
δὲ κατάρατοι ἔσσι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ
ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἐδ' ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιῶν-
ται

forte et iam in ipso plauistro esset saltaturus? Ve-
rum iniunctum sibi etiam aliud huiusmodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi, in-
quit, hanc veniam, Thesinopoli, sic fortunatus
fis! magnam quidem, petenti nihil contradicens,
nec exspecta, vt diutius te rogem: illo vero, quod
facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc,
inquit, te rogo, quae benignum te videam, et
diligentem, et a natura factum ad amorem; ca-
nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehi-
culum custodi mihi, et curam illius gere, ne qua
re indigeat, vterum enim gerit misera, et prope
abest a partu: execrabiles autem illi et immorigeri
serui, ne mei quidem ipsius, tantum abest, vt

.Luc. Op. T. III.

E

illius,

ται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσειν με, τὸ περισπᾶδᾶν μοι καὶ ἡδίστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετεύσας, καὶ μονονυχί καὶ δωρεῆς. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆ ἰρακίης προκύνπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατῆρσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τῆ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τῆ χθιζῆ αὐτῷ ζωμῆ ἐγκατεμύμικτο. καὶ ὁ κύναιδος, ὁ ξύνεδρος, ἐκ ἀμέσως ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκήπτων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμό-

illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suauissimamque mihi seruaueris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parua, et saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) et mentum philosophi circumlambens, in primis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros iacere in conuiuio solet,

Θεσμοπόλιν καθ' ἣν τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τὸτο μόνον εἶπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκῆς ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγέννηται. τὸ δ' ἐν κυνίδιον καὶ τετακέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῆς Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνῆσι, κατὰ μικρὸν αὐτὰς χειροῦνθεις τῇ ὑβρεὶ παρασκευάζοντες, οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δεῖπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὲν τὸν Δί', ἐν ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκρυστημένως· ἐπηρεῖτο γὰρ μεταξὺ πινόντων, ἔκ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λέγων. καὶ τὸτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγε-

folet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmoplide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui.

35. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paullatim manfuetos et patientes iniuriae faciunt. Noui ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussu in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer et concinne; laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis

ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἂν ἴσως μέτρια. ἣν δὲ ποιη-
 τικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλάσιος ἤ, παρὰ
 τὸ δεῖπνον τὰ αὐτὰ ῥαψωδῶν, τότε καὶ μάλι-
 στα διαῖραγῃναι χρή, ἐπαιγῶντα καὶ κολαμεύον-
 τα, καὶ τρόπας ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοῶντα.
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ καλλεῖ θαυμάζεσθαι ἐθέλousi. καὶ
 δεῖ Ἀδωνίδας αὐτὰς, καὶ Τακίνθους ἀκείειν, πῆ-
 χεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' ἔν εἰ μὴ
 ἐπαινῆς, ἕς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίας εὐθύς
 ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβλεῦων αὐτῷ.
 χρή δὲ καὶ σοφῆς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτὰς· καὶ
 εἰ τι σκληρίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀτ-
 τικῆς καὶ τῆς Τμηττῆς μεσῆς δοκεῖν τὰς λόγους,
 καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔτω λέγειν.

Καί-

illam rem drachmis ausus esse. Si vero diues ipse
 vel poetice adfectet laudem, vel historicam, qui
 in conuiuio sua recitet, tum maxime est, ubi
 rumpatur aliquis laudando, adulando, modis lau-
 dandi nouis excogitandis. Sunt vero qui etiam
 pulchritudinis nomine admirationi esse postulant,
 quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet,
 cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero
 si non laudes, illicet in Dionysii lautumias venies,
 utpote qui inuideas ipsi et insidieris. Oportet au-
 tem doctos esse ipsos et rhetoras, et licet soloeci-
 mos committant, Atticae tamen et Hymetti ple-
 nos videri illorum sermones, et legem esse in po-
 sterum ita dicendi.

36. Quam

Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ
 ἐν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδῃ ὑπὸ τῶν γυν-
 ραικῶν σπᾶράσσεται, τὸ εἶναι τὰς αὐταῖς πε-
 παιδευμένας, μισθῶ ὑποκαταῖς ζυγόντας, καὶ
 τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γὰρ τι καὶ τοῦτα
 τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν
 λέγεται, ὡς πεπαιδευμέναί τε εἰσι, καὶ Φιλό-
 σοφοί, καὶ ποιῶσιν ᾠσματα ἔκ πολὺ τῆς Σαπ-
 Φῆς ἀποδόντα. καὶ διὰ δὲ τῶντα μισθωτάς
 καὶ αὐτὰν περιέχοντα ῥήτορας, καὶ γραμματι-
 κὰς, καὶ Φιλοσόφους ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πη-
 νικά (γελοῖον γὰρ καὶ τῷ) ἤτοι μεταξύ κοσμέ-
 μεναι, καὶ τὰς κόμης περιπλεκόμεναι, ἣ
 παρὰ τὸ δεῖπνον ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγχι σχε-
 λην. πολλάκις δὲ καὶ μεταξύ τῶ Φιλοσόφου
 τί

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae
 viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc
 adflectant habere quosdam eruditos, mercede inter-
 posita sibi familiares, et lecticam adflectantes, quan-
 doquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis
 videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae,
 et carmina faciant non multum inferiora Sapphi-
 cis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque
 mercenarios circumducunt Rhetores, et Gramma-
 ticos, et Philosophos. Audiunt vero illos inter-
 dum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum
 ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in
 coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppe-
 tit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat,

τὶ διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθῶσα, ὥραξε παρὰ
τῷ μοιχῷ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐ-
κείνοι λόγοι ἐστάσι περιμένοντες, ἄστ' ἂν ἐκείνη ἀν-
τιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν
ἀκρόασιν.

Ἐπειδὴν δὲ ποτὲ διὰ μακρῶ τῷ χρόνῳ Κρο-
νίων ἢ Πανωθηναίων ἐπισάντων, πέμπηται τί-
σσι ἐΦεσρείδιον ἄθλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον,
ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέ-
σθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐτι-
σκεπτομένῃ παρακῆσας τῷ δεσπότη, παραδραμῶν
καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν ἐν ὀλίγῳ
τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. ἔωθεν δὲ τρισηκίδε-
κα ἦκσι κομίζοντες ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ
ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπτεῖς, τὸ κάλλιον

ΕΠΕΛΣ-

accodens ancilla a moecheo tabellas tradit: at illi
de temperantia sermones insistant, expectantque,
dum illa, moecheo postquam rescripserit, ad audi-
tionem redeat.

37. Cum vero longo post tempore aliquando
Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mitti-
tur tibi amiculum miserum, aut tunica fere putris,
tunc maxime multam institui magnamque pom-
pam oportet. Et primus quidem, qui deliberante
domino illud sublegit, praecurrens et indicans,
non paruo ablato nuntii praemio, redit. Mane
vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum
unusquisque, ut multa dixerit, ut monuerit, ut
dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, comme-
morat.

ἐπελθὼτο διαξιῶν· ἅπαντες δ' ἔν ἀπαλλάττον-
ται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενδυόμενοι, ὅτι μὴ
πλεῖω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολὰς,
ἢ τέτταρας. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχλη-
ρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἔν λάβῃς, κοκκαευτέος μὲν
αὐτὸς, καὶ ἰκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
κονόμος. ἄτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος.
ἐκ ἀμελητέος δὲ ἔδ' ὁ ξυμβαλὸς καὶ φίλος.
καὶ τὸ ληφθὲν ἤδη πρὶν Φεῖλετο ἱμακτιοκαπή-
λω, ἢ ἱατρῶ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδωρα ἔν σοι
τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα.

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καὶ πε καὶ διαβολὴ τις
ἡρέμα ὑπεξαιήσεται πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς κατὰ
σὺ

morat. Omnes igitur cum munusculo abeunt;
insuper cum fastidio quodam murmurant, quod
plura non dederis.

38. Merces ipsa minuatim tibi soluitur, obolis
binis, aut quaternis: si petas, grauis videris ac mo-
lestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipse
et supplicandum; colendus autem etiam est dis-
pensator, quod aliud culturae genus est; nec ve-
ro negligendus consiliarius et amicus. Porro, quod
accipis iam debebatur vestiario, aut medico, aut
futori cuidam. Munera igitur illa non munera
et nullius utilitatis.

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam
paullatim contra te insurgit: apud virum, sermo-

σὲ λόγους ἡδέως ἐνδοσχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν
 ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν σιάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα,
 τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιᾶσαν. ὅλως γὰρ ὥστε ἦν
 νοσιμώτατον ἐν σοί, ἀπκνθισάμενος, καὶ τὸ
 ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀμκιότα-
 τον τῷ σώματι ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυ-
 σχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβάλλει, σὲ μὲν αἰ-
 τῆς κόπρης ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὥπως τῶν
 δυναμένων τὰς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται,
 καὶ ἦτοι μεράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ
 τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέ-
 φθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιῶτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ
 ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὀσθεῖς, ἐξέλ-
 λυθας.

nes qui contra te habentur libenter iam excipien-
 tem. Videt enim te iam perpetuis laboribus de-
 tritum, et ad officia claudicantem, et defectum
 viribus, subeuntemque paullatim podagram. O-
 mnino enim postquam florem aetatis valetudinis-
 que tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vi-
 tae tuae partem et summum vigorem corporis
 contriuit, et pannum te vndique fissum concin-
 nauit, iam circumspicit, te quidem in quod ster-
 quilinium abiiciat, alium vero, qui labores susti-
 nere possit, vt adsumat. Tum igitur vel tentasse
 puerum, vel ancillam virginem dominae immi-
 nuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic si-
 mile incusatus noctu, capite obuoluto, praecere
 eiice-

λυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπαρος, τὴν βελτί-
στην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβών. καὶ ἂ
μὲν τέως ἡδεῖς ἀπομαθὼν ἐν τοσάτῳ χρόνῳ
θυλάκῃ δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλή-
ρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ
λαιμός ἀπαιτεῖ ἐκ τῆς ἐθῆς· καὶ ἀπομανθάνων
αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καὶ σε ἐκ ἂν τις ἄλλος δεῖξαιτο ἔξωρον ἤδη γε-
γονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις εἰκότα,
ὧν ἐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε
καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον
εἰκαζομένη, κοιχὸν, ἢ Φαρμακία σε, ἢ τι τοι-
ᾶτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος,
καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥαδιῶς
τὸν

eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum
senectute podagram etiam optimam nactus; obli-
tus hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante
sciebas, ventre auctus maiore quam culeus est,
malo, quod nec explere possis, nec deprecari. Et-
enim et gula poscit te ex consuetudine, et cum
indignatione et querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum
iam et equis vetulis similem, quorum neque pellis
aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua ex-
pulsione orta, et maius quid suspicata, ut moe-
chus, vel veneficus, vel horum simile aliquid vi-
dearis, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam
fide dignus: tu vero Graeculus et levis ingenii,
et

τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πάντας ἀδινίαν εὐκολεῖ·
 τοιαύτας γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἶονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης
 δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοη-
 κέναι τὴν αἰτίαν· πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς πᾶς οἰκίας
 παρελθόντες, ὑπὲρ τῆ μηδὲν ἄλλο χρησίμον εἰ-
 δέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ
 χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ὑπαγωγὰς τοῖς
 ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδευσθαι λέγοντες,
 καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας ἐκ εὐ-
 καταφρονήτης καθεϊμένοι. εἰκότως ἔν τὴν ὁ-
 μοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὧς ἀρίστως
 ᾤοντο, τοιαύτας ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηρῶν-
 τες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείκνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυν-
 σία

et ad scelus omne facilis. Tales enim vniuersos
 nos arbitrantur, nec iniuria. Videor enim mihi
 etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos
 ingressi, quod nihil aliud vtile scirent, vaticinia
 et veneficia polliciti sunt, et gratiam ab amasiis,
 et malorum in hostium capita auersiones: idque
 cum facerent, se eruditos dicebant, et pallia in-
 duti erant et barbas submittebant minime conte-
 mnendas. Non absurde ergo similia de omnibus
 suspicantur, cum tales esse videant, quos puta-
 bant praestantissimos, obseruentque eorum in-
 coe-

πείρα κλαυθείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δαλ-
πρέπειαν.

Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτὰς μισᾶσι, καὶ μάλα
εἰδώς, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητᾶειν ὅπως ἄρδην
ἀπολῶσθωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γάρ, ὡς
ἐξαγορεύσασιν αὐτῶν τὰ πολλὰ σκεῖνα τῆς φύ-
σεως (14) ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκρι-
βῶς, καὶ γυμνὰς αὐτὰς ἐπωπτευκότες. τὸτο
τοῖνυν ἀποκνίγει αὐτὰς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς
ἑμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλίστοις τέτοις βιβλίοις, ὧν
χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφάλοι, πορφυρὰ δ' ἐκτοσθεν
ἡ διφθέρᾳ· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Φύσεως ἐξί τῶν τέ-

κνων

cœnis et reliqua consuetudine adulationem, et
quam seruilem lucri causa personam fuscipiant.

41. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde
consentaneum est, odia habent, et undique quæ-
runt funditus, si queant, perdere. Etenim arbi-
trantur illos enunciaturus esse multa illa in natura
ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accu-
rate omnia, et nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur
est, quod illos angit. Omnes enim accurate
similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei
ymbilici, purpuræque coloris membrana exte-
rior: intus autem vel Thyestes est liberos suos

epula-

14. Φύσεως] Si vsquam, hic certe, late pa-
tere videtur Φύσεως appellatio, quæ cor-
poris et animi morbos, ingenium, mores,
vitam totam comprehendat. Gesner.

κνων ἐσιώμενος, ἡ Οἰδίπας τῇ μητρὶ ξυνών, ἡ
 Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπιών. τοιᾶτοι καὶ
 αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον
 δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν
 σκέποντες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἦν ἐξελεῖσθαι,
 δρᾶμα ἢ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδατινός, ἢ Σοφο-
 κλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής, καὶ χρυ-
 σῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς
 μισᾶσι, καὶ ἐπιβλεύουσιν, εἴ τις ἀποσᾶς ἀνρι-
 βῶς, κατανενοηκῶς αὐτὰς ἐκτραγωδήσει, καὶ
 πρὸς πολλὰς ἐρεῖ.

Βάλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεί-
 νος, εἰκόνα τινὰ τῶ τοιᾶτα σοὶ βίβη γράψαι, ὅ-
 πως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἰ σοὶ παρὶ τη-
 τέον

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens,
 aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales
 et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub
 purpura tragoediam multam tegentes. Si enim
 unumquemque eorum euoluas, actum inuenies
 haud paruum, Euripidis alicuius, aut Sophoclis
 ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida,
 et umbilicus aureus. Horum ergo sibi consilii
 odio habent et struunt insidias, si quis ab illis le-
 iunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos
 faciat, et in vulgus de ipsis parret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem
 tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspe-
 cta constituas, vtrum in eam tibi ingrediendum
 sit.

τέον ἐς τὴν αὐτήν. ἡδέως μὲν ἔν' Ἀπολλεῖτινος,
 ἢ Παρέρασσε, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφρανόρος ἂν
 ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν
 εὔρεῖν τινα ἔτῳ γενναῖον, καὶ ἀκριβοῦς τὴν τέ-
 χνην, ψιλὴν ὡς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα,
 καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ
 ἐπίχρυτα, καὶ μὴ κἀτῶ ἐπὶ τῷ ἐδάφει, ἀλλ'
 ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφῳ κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος
 ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθοῦν ἔχουσα, ὡς
 πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄνθρωπῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαν-
 τας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τῷ πο-
 δός· ἐνδον δὲ ὁ Πλάτων αὐτὸς καθήσθω, χρυ-
 σᾶς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέ-
 ρασος, ὁ δ' ἑρασῆς μάγισ ἀνελθὼν, καὶ πλησιάζ-
 σαι

fit. Libenter itaque Apellem quemdam, aut
 Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem et-
 iam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero
 fieri non potest, ut nunc inueniatur aliquis eo
 vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi,
 quantum a me potest, imaginem ostendam. Pin-
 gatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec
 infra in solo, sed supra terram in colle situm: ad-
 scensus longus sit et arduus, lubricusque, ut saepe
 qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fal-
 lente euerantur. Intra vero Plutus sedeat ipse,
 aurea specie totus, formosus idem atque amabilis.
 Amator autem, qui aegre adscendit, et ad ianuam
 accessit,

σας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβῆσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τὸν τεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δελεία, παραδύττωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσῶντα, καὶ τετραχμμένον τὴν χρόαν· ὕσάτη δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τέττε, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' ἧς εἰσῆλθε τὰς χρυσῆς θυρῶνας, ἐν τινος δ' ἀποσρόφῃ καὶ λεληθυίας ἐξόδῳ

accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adsumtum vero spes, formosa et ipsa, et pictam vestem induta introducat, valde in ingressu percussum. Inde vero Spes quidem praecedat semper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Serpuitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem et colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco auolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum qua ingressus fuerat vestibulum, sed per auerisum quemdam et latentem exitum nudus

δε ἐξωθείσθω, γυμνός, πραγάζωρ, ὠχρὸς, γέ-
ρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δε-
ξιᾷ δὲ αὐτὸς ἐαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξ-
ίοντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ἄδεν Ὀφελος, καὶ
τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τῷτο μὲν ἔσω τὸ τέ-
λος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἔν, ὦ ἄρισε Τιμόκλεις,
αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον,
εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα
κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν
αἰσχυρῶς ἄτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης,
μέμνησο τῷ σοφῷ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος,
αἰτία δὲ ἐλομένη.

duc extrudatur, ventre prominulo, pallidus, se-
nex, altera manu pudenda tegens, altera autem
suum ipse collum angens. Occurrit exeunti Poe-
nitentia nequidquam plorans, et magis perdens
perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu,
Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens
singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum
te in vitam depictam per illas portas, altera illa
ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem fece-
ris, sapientis viri memento, qui innocens, in-
quit, Deus est, culpa vero eligentis.

Απολογία περί τῶν ἐπὶ μισθῷ
συνόντων.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε,
ἄτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόν-
τι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βι-
βλίον. ὅτι μὲν γὰρ ἐκ ἀγελασί διεξήεις αὐτὸ,
καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ
πᾶσιν ὑπὸ σὲ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν
ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς
ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκχεῖν σε λέγοντος, εἴ-
τά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν
ἔτω δεινὴν κατὰ τῆ τοιότῃ βίᾳ διεξελθὼν, ἔ-
πειτα

Defensio eorum qui mercede
conducti in potentiorum
conuictu sunt.

Olim apud me confidero, pulcher Sabine, quid
in mentem tibi venisse probabiliter dicam,
legenti nostrum de mercenariis familiaribus libel-
lum. Nam id quidem omnino certum habeo,
non sine risu te illum percurrisse. Quae vero in-
teriecto tempore et post omnia a te dicta sint, ea
nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi
igitur male ego vaticinari didici, videor mihi au-
dire te dicentem ista: Et est, qui postquam scri-
psit ipse talia, et grauem adeo accusationem con-
tra hoc vitae genus explicauit, repente omnium
oblitus,

πειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὁσράκη, Φησί, μεταπεσόντος, θικὼν ἐαυτὸν Φέρων ἐς θαλείαν ἄ-
τω περιφανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε; πόσοι Μῆ-
δαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Παντωλοὶ ὅλοι μετέπει-
σαν αὐτὸν ἀΦεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην
καὶ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἡδη
τῷ Αἰκιδῷ γενόμενον, καὶ μονοναχὶ τὸν ἕτερον
πύδα ἐν τῷ πορθημείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἐαυ-
τὸν ἔλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ
κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷα ἐσι-
τῶν τρυφώντων πλεσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ
κεφάλια 15). πολλὴ γὰρ ἡ διαφωνία τῶ νῦν βίᾳ
πρὸς

oblitus, cadente, vt aiunt, aliter calculo, sua se
sponte in manifestam adeo conspicuamque serui-
tutem demiserit? Quot hunc Midæ et Croesi et
Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, vt
relicta amica illa a teneris inde et cui innutritus est
libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, et
tantum non alterum pedem in cymba *Charontis*
habet, praeberet se trahendum agendumque tam-
quam aureo circa ceruices collari deuinctum, qua-
les sunt delicatorem diuitem simiolæ et parui
sciuri. Multum ergo haec vita et illa scriptio dis-
crepant.

15. Κεφάλια] Cum aliquid dandum esset in
versione, quod responderet τοῖς κεφαλαίοις,
in tanta sententiarum diuersitate placuit et
nobis aliquid audere, et ponere. Interim,
quasi legeretur σκιεράλια, quod a distant-

πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τῷ ποταμοῦ
χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλιν-
ωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τᾶτ' ἂν εἴη, ἔχ' ὑπὲρ
Ἑλένης, μὰ Δί', εἰδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίου γενο-
μένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων κα-
λῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλε-
κται σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ
ξυμβελὴν τινὰ τοιαύτην, ἐκ ἀκαιρον, ἀλλὰ Φι-
λικήν, καὶ οἷω σοι χρηστῶ καὶ Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ
πρέπασαν. ἦν μὲν ἔν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
πρόσω-

crepant, et hoc sane fuerit illud, quod aiunt,
*contra flumen retro ire, et inuersa omnia, et in
prius recantare*, non de Helena per Iouem, aut
his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et
factis retractantur, quae bene antea dicta vide-
bantur.

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum
etiam consilium quoddam eiusmodi non intempe-
stium, sed amicū, teque virum bonum et sa-
pientem decess. Si igitur pro dignitate sumtam
perfo-

te non satis presse pronuntiatum in κερχ-
λια mutasse librarius potest. Sciuri certe
hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim
vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis
V, 38. *Gesner*.

πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὦρα τοίνυν μετασκευάσασθαι ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μέν· σιωπᾶν, καὶ ἀνέχασθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

Πάλαί μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι ταῦτ' ἐπὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγέοντο, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅπως οἱ ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἦ

τε

personam tuam egero; bene res habet, et Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu quae defunt adicies. Tempus igitur est, conuerſa leena me silentio secandum vrendumque, si opus sit, salutis causa praeberere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promptu habere, et candens cauterium. Iamque suntis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, et eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere, et priuatim apud eruditos, qui cognoscere illud et in manu habere dignati sunt.

τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, ἔμεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἔκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπατευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτὰς εἰς δαλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἑλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔχον, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκείνο ἱαμβεῖον·

Ὅπως τὸ κέρδος, παρὰ Φύσιν δαλευτέον.

ὄρα, ὅπως μηδεὶς ἐτι ἀκέσσηται σὺ ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τῶν παρόντων σὺ βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγενημένα· εὐχῇ δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκόστων

Et enim verborum in eo apparatus non contemnendus, et historiae multum, et rerum peritia, et quod aperte omnia dicerentur: et maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, et longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum:

Vbi lucra magna, serviant et liberi:

vide, ne quis impofterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos; qui

κοῦτων πρότερον, πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι·
ἢ δόξεις τῷ τῷ Κορινθίῳ μῦθον ταυτόν τι πε-
πονθέναι, κατὰ σαυτὲ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φῶς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', ἔχ' ὁρῶ τὴν
ἀπολογίαν, ἣτις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο
πρὸς τὰς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν συνγέ-
λωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαίνοντες μὲν τὰ γεγραμ-
μένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ
τὸν συγγραφέα δελεῦντα ὁρῶντες, καὶ ἐκόντα
ὑπατιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γὰρ ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἦ-
τοι ἄλλ' οὐ τῷ γενναίῳ ἀνδρὶ εἶναι τὸ βιβλίον·
καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλοτριόις πτεροῖς ἀγάλλε-
σθαι· ἢ εἶπερ σὸν ἔσιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ
ποιεῖν·

qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alio-
quin videbitur idem tibi vfu venisse, quod est in
fabula Corinthia, et ipse contra te Bellerophon
scripsisse libellum. Ita enim me Iupiter amet,
vt non video, quam causam, quae quidem spe-
ciem habeat, contra accusantes possis dicere: prae-
fertim si cum risu hoc faciant, laudantes scripta,
et quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero scri-
ptorem seruire videntes, qui sponte collum iugo
submiserit.

4. Non absurde itaque dixerint, si dixerint,
aut alterius cuiusdam fortis viri esse librum, teque
graculum alienis superbire pennis; aut, si tuus
sit, idem te, quod Salaethum facere, qui acer-

ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κρο-
τωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζέμενος ἐπ' αὐ-
τῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ
ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα 16) τοίνυν καί-
σῃ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον Φαίη τις ἂν· μᾶλλον
δὲ πολὺ μετριώτερός ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἀλούς·
ὥς ἔφασκεν ἀπολογέμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύ-
χως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καί τοι ἐλεέστων αὐ-
τὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυ-
γεῖν, εἰ βέλοιτο. τὸ δὲ σὺν, ἃ παρὰ μικρὸν ἀτα-
πώτερον, ἀκριβέστερος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τῷ
τοιαύ-

bissima apud Crotoniatae lege contra adulteros
lata, eam ob causam celebratus, non ita multo
post in adulterio cum fratris vxore deprehensus
est. Ad amissum igitur te quoque Salaethum il-
lum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore
qui captus esset, quemadmodum in causa dicen-
da commemorauit, et ultro in ignem atque ani-
mose infilierit, misericordia licet illius iam tan-
gerentur Crotoniatae, et fugae atque exilii, si vo-
luisset, copiam facerent. Tuum autem haud
paullo absurdius factum est, qui seruilem huius
vitae

16. Περὶ πόδα] Brodaeus Miscell. IX. cap. 14.
legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc
locum munivit Is. Casaubonus ad Theophras-
ti Charact. cap. 5. vbi docet περὶ πόδα
Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent,
et conuenirent. Iensius.

τοιούτῃ βίῃ δαλοπρέπειαν, καὶ κατηγορεῖντος, εἴ
τις εἰς πλεσίῃ τινὸς ἐμπειῶν, καὶ καθεύδειας
ἑαυτὸν, ἀνέχοντο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχωσι
καὶ ποιῶν. ἐν γήρῃ δ' ὑσάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη
ὑπὲρ τὸν ἔδον, ἔτῳς ἀγενῆ λατρείαν ἐπανηρη-
μένε, καὶ μονονεχί καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ.
ὅσω γὰρ φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσά-
τω καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφω-
ρεῖντος τῆ νῦν βίῃ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ κινήν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν,
μετὰ τὴν θαυμασὴν τραγωδίαν λέγασαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἔχ' αὐτῷ σοφός;

Οὐκ

vitae humilitatem accurata oratione excusseris, ac-
cusauerisque, si quis in diuitis alicuius domum
incidens et concludens se, sexcenta incommoda
et pati et facere sustineat; extrema vero senectute,
et superato fere limine, ignauam adeo seruitutem
subieris, et tantum non in ea te, tamquam in
pompa quadam ostentes. Quanto igitur, in-
quiunt, insignior esse videris, tanto magis idem
videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita
libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, nouam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem
illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Οὐκ ἀπορήσας δὲ οἱ κατηγορεῖντες καὶ ἄλλων
 παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν τοῖς τρα-
 γικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσασιν, οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκη-
 νῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἡ Κρέων, ἡ αὐ-
 τὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος, ἡ Ἀριστόδη-
 μος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ὑ-
 πόκριται τραγωδῶντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συ-
 ριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μασιγᾶμενοί τινες αὐτῶν,
 ὥς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ τὸ τῷ πιθή-
 κῃ πεπονθέναι σέ φήσασιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ
 πάνυ Φασὶ γενέσθαι· ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα
 τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμε-
 λῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ
 σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ
 τοῖς

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia
 in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus ad-
 similabunt, qui in scena quidem Agamemnon
 unusquisque, aut Creon, aut ipse adeo Hercules
 sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis
 depositis fiunt mercenarii, tragoedi, qui excidunt
 interdum exhibenturque, interdum vero etiam,
 si ita videatur spectatoribus, flagellis quidam illo-
 rum caeduntur. Alii idem tibi vsu venisse di-
 cent, quod sumiae, quam Cleopatrae aiunt fuisse.
 Illam enim edoctam aliquamdiu quidem saltasse
 decenter admodum, modulateque, ac multae
 fuisse admirationi, quae et habitum suum seruaret,
 et decorum custodiret, et hymenaeum voce tibia-
 que

τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐτῶσι συγκαίμενον 17) Ὑμέ-
ναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, σίμα, ἢ ἀμύγδα-
λον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαιρῖν Φράσαντα
τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συν-
αρπάσαντα κατατρέγειν, ἀπορρίψαντα, μάλ-
λον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τσύνον, Φαῖεν ὢν, ἔχ ὑποκριτῆς, ἀλ-
λὰ ποιητῆς τῶν καλλίσων, καὶ νομοθέτης γενό-
μενος, ὑπὸ ταυτησί τῆς ἰσχάδος παραφανεί-
σης, ἡλέγχθης πιθήκος ὢν, καὶ ἀπ' ἀκρῆ χει-
λες Φίλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν καύθων ἐνὶ Φρε-
• σιν,

que canentibus motus accommodaret: conspectis
vero ficibus, opinor, aut amygdala procul ia-
cente, longum vale dixisse tibi et modis et sal-
tationibus, correptosque fructus abiecta vel con-
trita potius persona, deuorasse.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor, sed poeta
rerum pulcherrimarum et legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu similius esse, et a primoribus labris
philosophari conuictus es, atque *Mente aliud ce-
lare,*
F 5

17. Συγκαίμενον] Et si συγκαίμενον aliquo mo-
do exponi queat, vt *conuenientiam*, gestuum-
ue compositionem cum cantantibus conue-
nientem significet; tamen lectio *Cod. B.*
συγκινέμενον adeo hac videtur melior, vt
eam vel in contextum recipiendum putem,
et versiones iam olim ita sunt compositae,
vt hoc ipsum expressisse videantur. *Reiz.*

σίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
 σὲ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι
 ἀξιοῖς, χεῖρα μὲν σε ἐδίγηεν, ὑπερών δ' αὐ-
 χμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαρὶν παρὰ πόδας
 εὐθύς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμε-
 νος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ
 μονονεχί ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἑλευ-
 θερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν
 ἐφεσῶσά σοι εὐδελιμᾶντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς
 τῶν ἄλλων, κατὰ γελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν
 μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι
 ἐκείῃ τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίεις κατη-
 γορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύχας τοιαῦτα
 πράττειν ὑπομενόντων.

Ei

*lare, aliud sed promere verbis; vt iure aliquis de
 te dicat, quae dicis, et propter quae laudem ad-
 fectas, ea Labra rigasse quidem, siccum liquisse pa-
 latum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti,
 qui temere audaciam iunseris contra hominum
 necessitates, paullo post autem tantum non sub
 praecone libertatem eiuraueris. Ac videtur, lau-
 dibus tibi hominum ab accusatione aliorum flo-
 renti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae
 tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae ge-
 nus mutationem videret, atque illud etiam, quod
 non despuens ante in tuum sinum, acculares
 eos, qui per quamdam fortunae varietatem facere
 talia sustinerent.*

7. Si

Εἰ γὰρ ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην
μετὰ τὴν κατὰ τὴν Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν
αἰδῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα,
πόσον ἂν οἶει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
γέλῳτα, εἰ Τιμάρχον μὲν εὖ θυεν ἐπὶ τοῖς κατὰ
ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦ-
τα εἰς ἑαυτὸν παρενέμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ
Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς
Φάρμακον, καὶ αὐτὴν παύσειν τὸς πάσχοντας
ὑπισχνάμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βη-
χὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτά πολλὰ ἕτερα εἴποι
τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν ἔτῳ ἀμφιλα-
φεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυριάς τὰς ἀφορμὰς παρ-
εχόμε-

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum
ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem
ipsum deprehendi patientem similia: quantum a
spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum
quidem in iudicium vocet ob ea, quae in flore
aetatis peccauerit, ipse vero iam senex, eadem
in se designet. In summa, Pharmacopolae illi si-
milis es, qui tussis remedium praedicans, et sta-
tim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse
interim conuelli a tussi cerneretur.

8. Haec igitur, et in hoc genere multa alia,
dicat aliquis tui similis accusator in argumento
ita copioso, et mille dicendi opportunitates prae-
bente.

εχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκεπῶ, ἥντινα καὶ τρά-
 πωμα πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρ' αὖ μοι κράτιστον
 ἐδελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα,
 καὶ ἀδικεῖν ἐκ ἀρνεύμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐμείνην
 ἀπολογίαν καταΦυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην,
 καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι
 συγγνώμην ἔχειν μοι τὰς ἐπιτιμῶντας, εἰδό-
 τας, ὡς ἄδενός ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τίνος κρείτ-
 τονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προσηρημένων ἀγό-
 μευτα, ἔχ' ἐκόντες, ἀλλ' ἀνάτιοι παντ' ἅπασι
 ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τᾷτο μὲν
 κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ ἄδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλό-
 της, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχό-
 μενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάν-
 οντα, καὶ τὰ ἐμείνη ἔπη ῥαψωδῶντα.

Μοῖ-
 bente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam
 dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit,
 sponte me succumbere, et tergum praebere, nec
 negare peccatum, sed ad communem illam de-
 precationem confugere: Fortunam dico, et Par-
 cam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me
 reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos
 arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut po-
 tius ab una earum, quas praediximus, agi non
 sponte nostra, sed extra causam vndiquaque con-
 stitutos, quidquid dicamus faciamusque? An pla-
 ne hoc plebeium, ut neque tu me, amice, feras,
 talem defensionem si praetendam, et Homerum
 aduocatum adsciscam, versusque illius recitem:

Fa-

•Μοῖραν δ' ἔτινά Φημι πεφυγμένον εὐμε-
 ναι ἀνδρῶν.
 καὶ τὸ·

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, •ὅτε μιν τέκε μή-
 τηρ.

Εἰ δὲ τῆτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς ἔπ' αὖν ἀ-
 ξιόπισον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων,
 μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεα-
 σθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρῆσαν συνουσίαν, ἀλλὰ
 τὴν σύνοσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοϊαν τοῦ
 ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐδελῆσαι κοινωνῆσαι πρά-
 ξειν τῷ τοιούτῳ, δέδοικα, μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερο-
 μένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν,
 κατὰ εὐρίσκωμαι ἤλω, Φασίν, ἐκκρέων τὸν ἥ-
 λον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον, ὅσω κολα-
 κεία

Farum equidem nullum dico effugisse virorum:
 et illud:

Nascenti nescit, genitrix cum funderet aluo.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde
 probabili, illud dicam, me neque a pecuniae, ne-
 que ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse
 praesentem convictum, sed prudentiae, fortitu-
 dinis, et magnanimitatis in hoc viro admiratione
 voluisse in communionem venire illius actuum:
 metuo, ne ad intentatam accusationem adulatio-
 nis insuper crimen subeam, deprehendarque clauo
 quod aiunt clauum eicere, maiori minorem, in
 quan-

κειά τῶν ἄλλων ἀπάντων κακῶν, τὸ δαλὸν πρε-
πέσατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χεῖριςιν νοήμιςαι.

Τί ἔν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέ-
γειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἔςιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν
ὕγιες εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκεῖνη ἀγκυρα
ἔτι ἄβροχος, ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νό-
σον· καὶ μετὰ τῶν, τὴν πενίαν, πάντα
ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπεύθσαν, ὡς ἐκφύγοι
τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιᾷτῳ ἐκ ἀκαιρον ἴσως
καὶ τὴν τῆ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
ελθᾷσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμῶ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μι-
κρὸν αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷς μέλλω κακά.

Πενίχ

quantum adulatio malorum omnium reliquorum
maxime feruile esse, et hoc ipso nomine pessimum,
perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec, neque illa di-
cenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
fitear, nihil quidquam sani me quod dicam ha-
bere. Illa forte vna mihi ancora adhuc in sicco
est, deplorare senectutem, et morbum, et cum
his paupertatem, facere omnia ac pati persuaden-
tem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intem-
pestivum fuerit Euripidis Medeam aduocare, ut
in medium progressa dicat pro me iampos illos
paullum quiddam inflexos:

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελεύματων.
Τὸ μὲν γὰρ τῷ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λήγω, τίς
ἔτι οἶδεν ἐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόν-
τον σφῶς αὐτὲς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε
ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις ἔτιως ἀποδράσασθαι τὴν
πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιού-
τῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἔκ παντὸς εὐπρόσωπον
ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς
ἔδενι τάτων ἐμῶν χρησομένῃ. μὴ γὰρ τοιοῦτός
ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλ-
λάραβιν 18) σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. ἔδ' ἡμεῖς ἔτι
πένη-

Sed maior urget consiliis inopia.

*Illa enim Theognidis vel me tscente quis ignorat,
non indignum putantis, vel in mare cetosum ab-
iicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis
hoc modo queat effugere pauperiem?*

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in
tali re defendendi criminis causa dicere habeat,
quorum nullum vnum per se valde speciosum.
At bono te, sodalis, animo esse iubeo; utpote
nullo horum me viuro: ne enim talis vnquam
fames Argos deprehendat, ut cauam Arabiam se-
rere conentur. Neque nos ita pauperes defensio-
nis

18. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus.
Quae aut ubi gentium est caua illa Arabia?
Νοῦι κοίλην Συρίαν, coele Syriam; memi-
ni Ἄργος dici κοίλον Sophocli, uti Εὐβοίην
κοίλην

πένητες εὐλόγη ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ
 τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζη-
 τεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖνο ἐνόησον, ὡς πάμπολυ
 τὰ

nis rationabilis, vt prae inopia id genus effugia
 contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi
 cogita,

κοίλην eidem, et Homerc Λακεδαίμονα
 κοῖλον cauam Lacedaemonem. Sic enim
 Graeci vocabant loca in vallibus, et humili
 loco sita, non in montibus. Sed Arabiam
 cauam esse nemo vsquam reperiet. Et, si
 quae esset, quid tamen illa ad Argiuos?
 Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν
 κυλλαραβίαν. Mihi tamen ad veram le-
 ctionem aditum aperuerunt. Legendum
 enim: ὡς τὴν κυλλαραβιν σπείρειν ἐπιχει-
 ρεῖν. vt Cyllarabin velint serere. Fuit Cyl-
 larabis gymnasium in Argolide. Istud gy-
 mnasium sacrum fuit, et vt pleraque alia,
 dedicatum diis, itaque vsibus humanis ex-
 emtum, vt ager eius coli non potuerit. In-
 de prouerbiū hoc natum. Graecius. Re-
 tinui in versione lectionem omnium, quan-
 tum constat, librorum: licet indicare non
 possim cauam Arabiam, vel melius aliquid
 excogitare Graeuiana emendatione, quae
 inde quoque aliquid probabilitatis accipit,
 quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβί-
 αν, quomodo scripturus videtur fuisse Lu-
 cianus, si Arabiam voluisset. Gesner.

τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλυσίου
 ὑπόμισθον παρελθόντα, δελεύειν, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὅσα μοί Φησι τὸ βιβλίον, ἡ δημοσίᾳ
 πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πο-
 λιτευόμενον, ἐπὶ τῷ παρὰ βασιλέως μισθο-
 φορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς ἐκά-
 τερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μισθίων
 δὴ τῆτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα. καὶ
 τοσῷτον εἰκότας ἀλλήλοις τὰς βίβας, ὅσον μό-
 λιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ
 ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ
 δὴ καί κεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τὰττε-
 σθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλην ἔχει τὴν δια-
 Φωνίαν.

cogita, multum omnino haec inter se differre,
 vtrum in domum diuitis cuiusdam mercede con-
 ductus aliquis ingrediatur, et ibi seruiat, susti-
 neatque quaecumque mihi dicit liber: an vero
 publicae rei partem aliquam tractans et pro virili
 parte administrans, mercedem eo nomine ab im-
 peratore accipiat? Nimirum percurre, et separa-
 tim vnumquodque horum situm, considera. In-
 uenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc
 est eo quod maximum est interuallo, scriptum
 illud *distare a facto meo*, ac tantumdem sibi simi-
 lem vtramque vitam, quantum argento plumbum,
 aes auro, et anemonae rosa, et homini finius.
 Etenim merces quidem et illic et hic est, et quod
 alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum dif-

Φωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δαλεία σαφής, καὶ οὐ
πολύ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέ-
ρασιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ
κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι καὶ ἔθ-
νεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτὰς χρησίμους παρέχοντες,
ἐκ ἂν εἰκότως ἐκ μίνε τῷ μισθῷ διαβάλλονται,
καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοπωνίαν τῆς κατηγορίας
καθέλκονται. ἐπεὶ ἐκ ἂν Φθάνοι τις ἀπάσας
ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας· καὶ ἔτε οἱ
τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτρεπύοντες, ἔθ' οἱ τὰς πό-
λεις ἀρμόττοντες, ἔθ' οἱ τὰς Φάλαγγας, ἢ
στρατόπεδα ὅλα ἐγχεριζόμενοι, ὁρθῶς ποιήσα-
σιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσσεσιν
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνὸς οἴμου χρή ἀνατρέπειν τὰ
πάν-

crepat. Nam ibi quidem seruitus manifesta nec
multum emtis mancipiis distant, qui ea lege ac-
cedunt: at qui publicam rem tractant, et urbibus
gentibusque integris utiles se praestant, eos ini-
quum fuerit solius mercedis causa male audire,
et in similitudinem communionemque criminis
detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis om-
nes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi,
qui tantas gentes procurant, neque qui urbium
statum ordinant, neque quibus legiones et exer-
citus integri mandati sunt, recte facient, cum
merces ipsorum quoque operi proposita sit. Ve-
rum non oportet vno omnia impetu euerte-
re,

πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθίσταται.

Τὸ δ' ὅλον, ἃ τὰς μισθοφρονῶντας ἀπαντας ἐγὼ Φαῦλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. ταῦτι δέ, ὧ ἐπαίξε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντᾶπασιν ἑτεροῖσιν ἐστίν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν· δημοσίᾳ δέ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινῶνῃμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ' ἔν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι ἃ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκασαν ἐπιτεθεῖναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξα-

re, nec vno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In vniuersum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi viuere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu seruiunt. Hoc vero nostrum, o socialis, negotium longe diuersum est; quandoquidem priuatim eodem quo ante loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, eiusque partem vna administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius imperii partem mandatam habere, iudicia dare et ordinem illis decentem adhibere, et eorum quae aguntur dicunturque omnium com-

ἀπαξ πάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικησιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῷ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφές αὐτον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίσει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδίδοναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισμένας. καὶ ὁ μισθὸς ἢ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τῷ βασιλέως· ἔσμι- κρὸς ἔδὲ ἔτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, ἢ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰ- κότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς.

Ἐθέλω γὰρ ἐν περιττῷ χρησάμενος τῇ παρ- ῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγ- κλήματι, κατ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ

mentarios scribendos curare, et litigantium ora- tiones moderari, et decreta principis quam diser- tissime potest et accuratissime, cum fide maxima conferuare, et publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a priuato, sed ab Imperatore, nec parua illa, sed multorum talentorum: et post haec non spes quae- dam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis comit- tatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, vtens fidu- cia, et cominus congressus intentato crimini, vl- tra etiam quam oportet causam dicere, et illud nempe

ἀν. Φημί σοι μηδέν μηδέν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὰς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅτι μὴ δὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. ὁ Φόρξος λέγει, ἐδὲ δασμῶς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι. Φοιτῶσιν ἄλλ' ἐστὶ βασιλεῖ ἀμισθός μέγιστος, ἐπαινοί, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεώ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά ἐστιν ὑπὲρ τῶν Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῆντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιῶντες ὥς δὴ μικρὰ μεγάλους εἰκάσκειν ἣν ἐθέλης, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῷ σωρῷ καρυφῆς, ἐφ' ἑκάστην τάκτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὅ-
ψει

nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico, neque tributa, quae a ciuibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, et gloria apud omnes, et quod beneficiorum causa adoratur; statuæ porro et aedes, ac templa, quae habent a ciuibus, merces et ista sunt pro curis et prouidentia, quam adhibent procuranda semper publicare et in melius augenda. Nempe vt parua adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acerui ad vnumquodque eorum, quibus constat,

ψει, ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀρεστάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ἐμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν ἔν τῷτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν πράττειν, ἔνσχος ἂν εἰκότως εἰδόκει τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τῷτο μὲν ἔδομα ἔβιβλίσθη λάλενταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμπενοῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτὰ διδάς, ὅπως ἔχει πείσεως, καὶ σπαδῆς, καὶ εὐναίας πρὸς τὰ ἐγκειραίσμενα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο·

Ἐτώσιον ἀράρης ἄχθος εἶη.

Πρὸ

descendere, videbis magnitudine nos et paruitate differre ab his, qui summi sunt; caeterum mercenarios aequae esse vniuersos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nunquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, et in medio atque sub diuo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. An-

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μνηστῆσαι, χρὴ τὰς ἐπιτι-
μῶντας, ὅτι ἐσοφῶντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ
ἄλλος ἐςί πα σοφός, ἐπιτιμήσασιν, ἀλλὰ τῶν
ἐκ τῆ πολλῆ δόμῃ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ
τὰ μέτρια ἐπαινεμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν
ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν ἂ πάντι
γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', ἐδ' ἐπὶ τέτῳ
ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν
ἐντετύχηκα, τὴν τῆ σοφῆ ὑπόσχεσιν ἀποπα-
ρῶντι. σὲ μὲντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἀνἐπιτιμῶν-
τός με, τῷ νυνὶ βίῳ, εἶγε ἐπιτιμῶνς, ὃν πρὸ
πολλῆ ἡδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ, μεγίστας μι-
σθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τῆ
ἔσπε-

15. Ante omnia vero et hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo vsquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed vnum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quando quidem nec in alium ego, quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si reprehendas vitam praesentem nostram; cum enim hominem reprehendas, quem olim nouas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani vi-

ἐσπερίκῃ Ὀλεσαντῇ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν
ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφί-
στων ἐναριθμημένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε,
καίτοι ἐν μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀ-
πέλογησάμην, ἕκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευ-
κὴν παρὰ σὲ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ
πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας καὶ συνάμα πάντες κατη-
γορεῶσιν, ἱκανὸν αὖ εἶη μοι τὸ, οὐ Φροντίς Ἰπ-
ποκλείδῃ.

dendi causa, et Celticam eadem peragrans, in
nos incideres, qui in illis Sophistarum numera-
remur, qui magnas mercedes mererentur. Haec
apud te, sodalis, maximas licet inter occupatio-
nes, tamen defendendi criminis causa scripsi, non
obiter id agendum ratus, ut album a te et plenum
calculum feram. Apud alios enim, si vel simul
omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non
curat Hippocrides.*

ὑπὲρ τοῦ 1) ἐν τῇ προσαγορεύσει
πταιίσματος.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμνός τινος
ἐπήρειαν 2) διαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώ-
τερον ἀπολογίαὺν εὖρεῖν παράλογον καὶ δαιμονίαν
πταιίσματος. ἅπερ ἀμφοτέρω νῦν ἐμοὶ συμβέ-
βηκεν,

Pro lapsu in salutando.

Difficile est, homo *naus* cum sis, dei alicuius
invidiam effugere; multo porro difficilius,
verba inuenire, quibus defendas inopinatum et
immissum diuinitus errorem. Quae *quidem* vtra-
que modo vsu mihi venerunt, qui *matutinae* sa-
lutatio-

G 5

1. ΤΙΠΕΡ ΤΟΥΤ ...] Difficultatis aliquantum
interpreti facessit hic libellus, quod totus
est in vi ac potestate verborum quorundam
in salutationibus vsitatorum, quibus non
vsquequaque respondent Latina. Opus au-
tem fuit, ne circumlocatione langueret o-
ratio, verbum *χαίρειν*, quod quantum ad
vsu fere respondet Latino *Saluere*, redde-
re *Gaudere*; tum *ὕγιαίνειν* *valere*; et, quod
consequens erat, *ὕγισιν*, *Valitudinem*, quae
Salus Dea alioqui commodius diceretur; εὖ
πράττειν denique *bene agere*. Gesner.
2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa*
alias est; sed putavi fontem indicandum,
et solenne apud hos homines Deorum cri-
men, *Φθονεραν γὰρ τὸ θεῖον*. Gesner.

βηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ, ὡς προσέειποι-
 μι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήδη ταύτην Φωνὴν
 ἀφείναι, καὶ χαίρειν καλεῦειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυ-
 σῆς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίαν, εὐφημα-
 μὲν καὶ τῆτο, ἔκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς ἔκατὰ τὴν
 ἔω. ἐγὼ μὲν ἂν ἐπὶ τῆτω εὐθύς ἰδίον τε, καὶ
 ἡρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρ-
 ὄντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ δίκος· οἱ
 δὲ ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ χθρσίνῃς κραι-
 πάλης ἀνάμεινον ἔτι ὦντό με εἶναι, εἰ καὶ ἔτι
 μάλισα σὺ ἐπισικῶς ἤνεγκας τὸ γεγενός· ἔδ'
 ὅσον ἀκρω τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς
 γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν ἔν μοι καλῶς
 εἶχειν

lutationis causa domum tuam veniens, cum oportet consuetam illam vocem mittere, et aue (Gr. gaude) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te iusserim, quod boni et ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verba* statim sudabam equidem, erubescibam, aestuabam, consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesternae crapula adhuc op-pletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens lin-guae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putaui,

ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὥς
μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἄ-
φόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσάτων
ἀπασφάλην πᾶ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσάτων
μαρτύρων. ἀπαλογίας μὲν γὰρ εἶδέν' ἔδει, οἷμαί
ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἕτως εὐφημον εὐχὴν ἔλε-
γεσαύσης.

Ἀρχόμενος μὲν ἔν τῇς γραφῇς, πάνυ ἀπόρως
ἐντεῦξασθαι ᾤμην τῷ πρεσβλήματι· προϊόντι δὲ
πολλὰ πρὸ Φάνη τὰ λεκτέα. ἔ μὲν πρότερον
ἔρῳ αὐτὰ, ἣν μὴ περὶ τῆς χαίρειν αὐτῶ, καὶ τῆς
εὐ πράττειν, καὶ τῆς ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰ-
κότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσ-
αγόρευ-

putaui, vt consolationem mihi aliquam scribe-
rem, ne lapsa illo nimis excruciarer, neque in-
tolerandum putarem, si homo senex tantum a
decoro, coram tot testibus aberrassem: nam de-
fensione quidem nihil opus videbatur, linguae
in bene ominatas adeo preces lubrica quasi vesti-
gio prolapsae.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem du-
biamque sane quaestionem propositam mihi fore
arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se
dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea
dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene age-*
re, et *Valere*, quae opportuna videbuntur prac-
dixero. Atque *Gaudere* (*si quatenus iubeas*) est illa
qui-

αγόρευσις, ἔ μὴν ἐωθινή μόνον, ἔδ' ὑπὸ τὴν
 πρώτην ἐντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες
 ἀλλήλας, ἔλεγεν αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τυρηνθίας.
 Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίεστρο-
 πόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης ἔκ ἐπι-
 δευεῖς,
 Ὀδυσσεὺς ἀπάτε τὴν ἐπεσχυμένην πρεσβείαν
 αὐτῷ ἐρρήτόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλή-
 λων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος,
 ἔκ ἐτι θνητός.
 Ἴδιος δὲ καιρὸς ἔδειξ ἀπενενέμητα τῇ προσήσει,
 ἔδ' ἔ

quidem salutatio, verum non matutina solum,
 neque quae ad primam modo congressionem per-
 tineat: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius
 non viderant alterum, quale est,

Gaude, potens telluris o Tyrrhéniaie;
 Verum post coenam quoque ad comessionem et
 liberiores in vino sermones iam conuersi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
 Vt Vlysses inquit: cum mandatam sibi legationem
 apud illum orat: et, qui iam discederent, vt,

Gaudere, hinc vobis iam nunc deus, baud ho-
 mo, versor:

Proprium autem tempus nullum attributum erat
 huic

ἔδὲ ὡς νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ἔπαγε καὶ ἐπὶ τῶν
ἀπαισίῳν καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐ-
τῇ· ὡς ὁ τῷ Εὐριπίδῃ Πολυνείκης ἤδη τελευ-
τῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκῆτος.
Καὶ ἔ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τῷτο σύμ-
βολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τῷ μηκέτι
χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰν χαίρειν
φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλίππιδης ὁ ἡμεροδρομή-
σας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγέλλων τήν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τὰς ἄρχοντας καθημένους καὶ πε-
φροντικότητας ὑπὲρ τῷ τέλει τῆς μάχης, χαίρε-
τε,

huic appellationi, neque, vt nunc, solum matu-
tinum: cum etiam minime auspiciis temporibus
et abominandis maxime, tamen illa vterentur,
vt Euripidis ille Polynices, iam finiens vitam,
inquit:

Gaudete, iam nox atra me complectitur.

Nec beneuolentiae modo illis haec erat *quasi* tes-
sera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret
alter se vsurum altero. Qui enim *longum gaudere*
alterum iubet, ille non curaturum se in poste-
rum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippides cur-
sor dicitur *vsurpassse*, cum a Marathone victoriam
nunciaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de
pugnae exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque
dicto

τε, νικῶμεν, καὶ τῆτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ
 ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπι-
 σολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων, ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός,
 ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν πρῆθμεν,
 εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν
 τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ'
 ἐκείνου ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπισέλλων, ἐν τῷ
 ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρ-
 χάμενος τῶν πραγμάτων.

Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος,
 νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει
 καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν 3) ὡς μοχθηρὸν ἐν,
 καὶ

dicto suo nuntio immortuus esse, et in ipso gau-
 dendi verbo exspirasse. In epistolae autem prin-
 cipio Cleon Atheniensium orator eius, *quam*
Sphacteria dederat, victoriae illius et Spartanorum
 captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* prae-
 posuit: et omnino post illum Nicias a Sicilia mit-
 tens in antiquo epistolarum *mōre* perseveravit,
 initium ab ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus,
 legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere
 (Lat. *valere*) iubet, et plane reiici, velut ma-
 lum

3. Ἀποδοκιμάζειν] Non dissimulo, mihi vide-
 ri illum lufum, quem versione expressi, Lu-
 ciano non indignum, et similem illi versu-
 culo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέτρπει,
 quin germanum illi, quod mox de Epicuro
 ait,

καὶ ἔδέν σπερδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράτ-
τεν ἀντ' αὐτῆ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε
καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπι-
σέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾷται αὐτόν, ὅτι
ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσ-
εῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆ Πυθίᾳ, καὶ ἔχ' ὅπως θεοῖς,
ἀλλ' ἔδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μη-
δὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτῆ ἡξι-
ωσεν,

lum et nihil honesti significans: sed alterum *Bene
agere* pro eo inducit, vt communem corporis
pariter et animi bene constituti tesseram. Atquē
scribens ad Dionysium accusat illum, quod in
Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Saluere*) Deum
iubeat, tanquam indignum Pythio, et non tan-
tum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis
decorum.

5. Diuinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse no-
bis proprium relinquere suorum *scriptorum* di-
gnatus

ait, ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν; Plato
καλεῖται ἀποδοκιμάζειν iubet reiicere, pro
quo magis Latine dicitur reiici. Χαίρειν vel
bis positum a Luciano semel omisit libra-
rius, vel duplicem personam ipse illi auctor
imposuit, quo de genere dicimus in Lex.
rustico voc. *Duplex*, et ad Plin. epist. 8,
6. 17. *Gesner*.

ωσεν, ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύ-
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῆ τέκμαίρε-
 σθαι, ἔτε τὸ εὖ πράττειν πρὸς γράφειν, ἀλλ'
 ἀπὸ τῆ ὑγιαίνειν ἀρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες
 γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῆ ἀλλήλοις ἐπισέλλοντες, ὅποτε
 σπαρδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθύς ἐν ἀρχῇ
 παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώ-
 ματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα πε-
 ριεληφὸς τὰνθρώπων ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλῆν
 αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διακλήλων, τὸ πεντά-
 γραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξους ἐχρῶν-
 το, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὁλως
 ἡγῶντο 4) τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, ἔτε δὲ τὸ εὖ
 πράτ-

gnatus est, quantum tamen ex Lucano Ocello et
 Archyta, et reliquis ipsius familiaribus colligere
 licet, neque ipsum illud *Bene agere* praescripsit,
 sed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) iussit incipere. Om-
 nes enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium
 quiddam scriberent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in
 ipso statim principio iuebant, tamquam et ipsum
 animo pariter et corpori conuenientissimum, et
 bona hominis complexum in vniuersum omnia:
 et triplex illud triangulum sibi implexum, quin-
 que descriptum et inclusum lineis, qua tessera
 ad sententiae suae homines vterentur, *sanitas* ab
 ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo
valere inesse [etiam ipsum *bene agere et gaudere*]
 sed

4. Καὶ ὁλως ἡγῶντο — — ὑγιαίνειν]. Si re-
 cte

πράττειν, ἅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μίγισον ὄρκον 5) αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Kai

sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (*validitudinis*) initium vocarent, in quibus et Philolaus est.

6. Et

Est attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia. καὶ ὁλῶς ἡγᾶντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. ἅτε δὲ τὸ εὐπράττειν, ἅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud vnum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. Iac. Gronov.

5. "Ορκον] Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας. Marcil. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecurire nos fatemur. Gesner.

Luc. Op. T. III.

H

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπερ καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸς πάντων αἰρέμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὐτὰς ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὰς Φιλτάτας μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθύς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθύς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
Σαφῶς προτεταγμένον τῷ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξίς,

ὦ Δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
Ὁ δ' Ἀχαιοὺς,

Ἦνω

6. Et quid tibi antiquos narro? cum et Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio iubeat? Multum etiam in tragodia et in comodia vetere inuenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso serus aduenis?

Et Achaeus,

Venio

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, ἔ καὶ Πλάτων
μέμνηται, τί καὶ ἔτος Φησὶν; ὑγιάίνειν μὲν
ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον
δὲ, πλετεῖν. τῇ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ
ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ
πᾶσι διὰ ζόματος, λέγω, Ὑγεία πρεσβίσα
μυχάρων μετὰ σεῦ ναίσιμι τὸ λεγόμενον βιο-
τῆς. Ὡς εἰ πρεσβίση ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔρ-
γον αὐτῆς τὸ ὑγιάίνειν, προτακτέον τῶν ἄλ-
λων ἀγαθῶν.

Mu.

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

*Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.*

Ille vero conuiuialis cantici scriptor, cuius etiam
Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo
valere: deinde vero pulcher esse; deinde diues: gau-
dendi vero omnino mentionem non fecit. Ut
tibi notissimum illud, quod omnium in ore est,
dicam, Valitudo, Diuum Senior, Habitare tecum
Vitae reliquum liceat. Si itaque antiquissima est va-
litud, eiusque opus est valere, utique praeponen-
dum id est bonis reliquis.*

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τῆτο μὲν παραιτήσομαι, ὥς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μετρησιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῃ ἢ ἡλῶ ἐκκρεῖν τὸν ἥλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι εἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνι-εῖσθαι ἔμελλεν, ὥς Εὐμενῆς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σιηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαίστιος, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκτραχχθεῖς, ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῶ τινος τῆτο καταναγκάσαντος, ταυ-
τὸν

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque et philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, et forte clauum excutere clauo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

8. Cum Alexander praelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel obliuione quadam, vel perturbatus, ut ego, et aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex,*

τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίεινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη πα-
ρατάττεσθαι· ταρχαθέντων δὲ τῶν παρόντων
πρὸς τὸ παράδοξον τῆς πρσαγορεύσεως, καὶ
τῷ Ἡφαιζίωνος ὀλίγῃ δεῖν ὑπ' αἰδῶς ἐκθανόν-
τος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα·
τὸ γὰρ σώας ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι
ὑπισχνεῖται.

Ἀντίχως δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις
συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπισάντα οἱ τὸν
Ἀλέξανδρον, μελεῦειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης
παραδῶναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ
τέτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην
ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, Σελεύκῳ ἐπισέλ-
λων, σαφῶς ἀνέσχεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν
τῆς

*Rex, tempus est iam eundi in aciem. Turbatis au-
tem ad insolitam salutationem reliquis, et He-
phaestione prae pudore tantum non mortuo, Ale-
xander, accipio, inquit, omen: saluos enim nos
e praelio redituros, iam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum
Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est
adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet
ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: et ea
ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum
aperte inuertit ordinem, qui in principio episto-

τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἔπει-
τέλει δὲ, ἀντὶ τῆς ἐρρώσθαι, ὑπογράφας τὸ
χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτῆς
συνκαγὰν, Φησιν.

Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρον τῆς Ἠπειρώτης μνησθῆ-
ναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δευτέρα ἐν στρα-
τηγίαις ἐνεγκαιμένον, καὶ μυρίας τροπᾶς τῆς τύ-
χης ἐνεγκόντος. ἔτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς, εὐχόμε-
νος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς ἐδωπώποτε ἢ
νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μείζον, ἢ εὐκλειαν,
ἢ πλάττε ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ'
ἐν τῷτο ἡὔχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἔς' ἂν τῆς ἑ-
χῆς, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων.
καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος, ὅτι ἐδὲν
ὄφε-

lae *valere* illum iuberet, in fine autem, pro eius-
dem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut
Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam
Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post
Alexandrum imperii militaris tulit, et sexcentas
fortunaes vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis
supplicaret, et mactaret, et donaria suspenderet,
nec victoriam vnquam; neque regni maiestatem
ampliozem, neque gloriam, nec diuitiarum vim
ab illis petebat, sed hoc vnum optabat, *valere*,
veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reli-
quis. Et praecclare, arbitror, sapuit, qui ita
puta-

ἑφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔς' αὐτὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῆ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάστῃ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδείκνυται, τάχα αὖν εἴποι τις. σὺ δὲ τῆτον ἐν ἀλλότῳ, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ ἐκ αὐτοῦ ἔξω εἰς τὴν ἡμαρτηκέναν, ὡς περὶ αὐτὴν εἴ τις περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιο· ἀλλ', ὡς βέλτιστε, φαίην αὖν καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως αὖν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσέσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκάζον· καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαῖς, καὶ πολλὰ πράττεσιν ὑμῶν

putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique verbo et suum tempus assignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diuersum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibi galeam alligeret aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si, quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Iam vero et mane, et medio die, et noctu semper valere necessarium est, et maxime imperantibus vobis, et negotia multa sustentibus, quo

ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δαῖσθε τῷ σώματι.
 ἔτι δέ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφρήμα
 τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρῶμα·
 ὃ δὲ ὑγιαίνειν παρακλεουόμενος, καὶ χρήσιμόν
 τι δεῖν, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαί-
 νειν συντελούντων· καὶ ἂ συνεύχεται μόνον, ἀλ-
 λά καὶ παραγγέλλει.

Τί δ' ἔχι καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ
 αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τὸτο πρῶ-
 τον ὑμῖν ἔστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως.
 ἔδεν γὰρ ἂν εἴη. ὅφελος ὑμῶν πρὸς τὰλλα, μὴ
 ἄτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι
 καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων Φωνῆς ἐπαίω, τὰς προσκα-
 γορεύον-

magis corpore ad multas res opus habetis. Ad
 haec, qui *Gande* dicit, bene ominato tantum
 exordio usus est, et votum est, quidquid agitur.
 Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit,
 et eorum admonet, quae ad valitudinem quid-
 quam conferunt, nec vna optat modo, sed etiam
 praecipit.

13. Quid vero? nonne et in mandatorum li-
 bello, quem semper et ab imperatore accipitis,
 hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem*
vestram curate. Recte sane. neque enim usus ali-
 quis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti
 fitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque
 de Romanorum lingua aliquid intelligo, salu-
 tanti-

γορεύοντας ἀντιδεξιάμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὁνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, ἔχ' ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτῷ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τῷ μὲν ἄκων παθὼν, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τὰς καιρὸς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ ταῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετρέπη, καὶ εἰς τὸ ἀμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῶ αὐτῷ ἐπιπνοία τῷτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῶ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνεμένῃ. ἐπεὶ ἐγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἐπαθὼν ἀνευθεῶ, μηδέ-

tantibus comiter respondentes, *valetudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, et *vale* pro eo dicere affectarium, sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi forte et ridiculus studio fui, et tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus in longe auspicius quiddam versus est, quod labascente etiam lingua in melius incidi: et forte Hygeae, aut ipsius adeo Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi

μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεῖς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τῆ γενο-
νότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ἔδεν ξένον, εἰ πάνυ
ἐσπεδακῶς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῆ γνωρίζεσθαι,
ἐκ τῆς ἀγαν ἐπιθυμίας εἰς τένακτίον διαταρα-
χθεῖς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινὰ ἐκπλήξειε
τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆ-
θος, ὧν οἱ μὲν, προωθῶντες, οἱ δὲ, ἐντῇ τά-
ξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ σὶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοίαν, ἢ
ἀπειθευσίαν, ἢ παραφροσύνην παραφῆρωσι τὸ
πρᾶγμα, αἰδῶς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας
ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐντε-
χνον

*accidisset, qui in longa vita nunquam simili ra-
tione turbatus fuerim?*

16. Si vero humanam etiam pro ea quod acci-
dit excusationem proferre fas est, nihil mirum,
si in summo studio, ut optimis in rebus abs te co-
gnoscerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus
in contrarium incidi. Forte etiam recta cogi-
tandi via excutiat aliquem multitudo militum,
quorum alii quidem antrorsum urgent, alii vero
ordinem salutandi minime servant.

17. Tu vero, bene noui, licet alii stuporem,
aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam
rem calumnientur, pudoris signum et simplicita-
tis iudicasti, et animi et fori tritura et artis osten-
tatione

χρον ἔχῃσης, ὡς τὸ γε πᾶνυ θαρραλέον ἐν τοῖς
τοιῆτοις ἔ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχύν-
τίας ἐστί. καὶ ἔμοι γὰρ εἴη μηδὲν μὲν τοιῆτον
σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίῃ, πρὸς εὐφημίαν
αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γὰρ τῷ πρώτῳ Σεβασῷ καὶ τοιόνδε τι
λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινὰ δι-
κίνας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγγιλήματος τῷ με-
γίστῳ ἀδίκως συκοφαντῶμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ,
χάριν ἐμολαγῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν οἰδά-
σοι, ἔφη, ὧ αὐτοκράτῳ, ὅτι κηκῶς καὶ ἀδί-
κως ἐδίκωσας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανα-
κτησάντων, καὶ διασπᾶσασθαι τὸν ἄνθρωπον
ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος
ἔφη·

tatione abhorrentis: vt fere insignis in talibus fi-
ducia a temeritate et impudentia non longe abest.
Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare,
si vero eueniat, in bonum id ipsum quoque omen
verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam
tale quid factum narratur. Causam ille quamdam
recte iudicauerat, hominemque maximo crimine
per summam illi calumniam impacto liberauerat.
At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi*
bebo, inquit, *Imperator*, *cum male et iniuste iu-*
dicasti. Cumque ii, qui essent circa Augustum,
indigne ferrent, et dilacerare hominem vellent,
ille, *desinite*, inquit, *irasci*: *neque enim linguam*
homi-

ἔφη· εἰ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτῆ, ἀλλὰ τὴν γνώ-
μην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, ἔτω. σὺ δ'
εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνεν εὐρήσεις·
εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτῇ.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθα ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλ-
λο τι φοβηθήσεσθαι, μὴ τισι δόξω ἐξεπίτη-
δες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγ-
γράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ,
τοιᾶντον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν,
ἀλλ' ἐπιδειξῶς ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

*hominis, sed mentem examinare aequum est. Atque
ille quidem sic. Tu vero siue animum spectes,
beneuolentissimum reperiēs, siue linguam, bene
ominata etiam haec est.*

19. Caeterum huc delatus non sine causa vi-
deor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus
dedita opera peccasse videar, vt defensionem
hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Ae-
sculapi optime, talem videri hunc libellum, vt
non defensio, sed ostentandae orationis *perita* esse
occasio videatur.

Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.

ΛΥΚ. **Ο**σον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ
τῇ τᾷ βαδίσματος σπαδῇ τεκμη-
ρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἑοί-
κας, ἐνεύσεις γὰρ τι μεταξὺ προϊῶν I), καὶ τὰ
χείλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ
τὴν χεῖρα ὡς ἀκχεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ
ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτῷ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ
τὶ τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφισ-
κόν

Hermotimus, siue de sectis.

LYC. **Q**uantum licet, Hermotime, ex libro,
tum ex incessus celeritate colligere,
festinare ad magistrum videris. Commentabar
enim aliquid inter eundem, et mouebas cum leni
murmure labia, et manum huc illuc transerebas,
tanquam qui orationem aliquam intra te dispo-
neres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam compo-
neres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione
perfe-

- I. Μεταξὺ προϊῶν] Ne credas male cohaere
μεταξὺ προϊῶν, καὶ διεσάλευες, memi-
neris μεταξὺ eleganter cum participio iun-
gi, vt μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeo-
que et hoc loco participium pro infinitiuo
vel gerundio positum nihil commune ha-
bere cum seq. verbo. Reitz.

κὸν ἀναφρεντίζων, ὡς μὴδὲ ἐδῶ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπαρδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδῶ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. EPM. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, τοιῷ-
τὸ τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνασίαν, καὶ ἃ εἶπε
πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζέμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ
ἐκκῆα. χρεὶ δὲ μηδένα καιρὸν, οἴμαι, παρίεναι,
εἰδότας ἀληθῆς ὂν τὸ ὑπὸ τῷ Κῶκ ἰατρῶ εἰρη-
μένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὸν δὲ ἡ
τέχνη. καίτοι ἐκείνος ἰατρικῆς πέρι ταῦτ' ἔλε-
γεν, εὐμαθεσέρεα πράγματος· Φιλοσοφία δὲ
καὶ μακροῦ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάν-
τες ἐξηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη
ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα ἃ περὶ μικρῶν, ἢ
ἀθλίων

persequeris, vt ne in via quidem otio indulgeas
nimirum, sed operosus sis, et serium quiddam
agas, quodque ad doctrinam tibi profit. HERM.
Per Iouem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim
hesternam auditionem, et quae dixit nobis, re-
petebam, memoria percurrens singula. Oportet
autem, puto, tempus nullum praetermittere,
qui sciamus verum esse illud a Coō dictum medi-
co, *Breuem vitam esse, artem vero longam*. Quam-
quam ista de medicina dixit ille, re ad discendum
faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo
quidem tempore peruenerit, nisi vigilantī admo-
dum animo defixos et acres in illam oculos ha-
beat; nec de parua re periculum, cum id agatur,
vt

ἀθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδωτῶν συρφε-
τῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσο-
φῆσαντα.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄθλα, ὦ Ἑρμότιμ, θαυμά-
σια, ἡλίκα εἰρηκας. οἶμαί γε μὴν ἔπὸρρῶ σε
εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ, ἐ-
πόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν
μοι ἔμέτριον ἐκ πολλῆς ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ
τι μέμνημαι, σχεδὸν εἰκασιν ἔτη ταῦτά ἐστιν,
ἀφ' ἧς σε ἐδὲν ἄλλο ποιεῖντα ἐώρακα, ἢ παρὰ
τὰς διδασκαλὰς φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς
βιβλίον ἐπικεκυφῶτα, ὑπομνήματα τῶν συγ-
σιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρὸν αἰεὶ ὑπὸ φροντί-
δων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ
μοι

vt aut miser sis et in multa vulgi colluuię pereas,
aut beatum in philosophia æuūm agas.

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti, ad-
mirabilia. Ac puto equidem te non longe ab
illis abesse, si quidem conicere illud fas est et
tempore, quo philosopharis, et labore insuper,
quem minime mihi mediocre a longo inde tem-
pore sustinere videris. Si quid enim memini,
prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud
vidi, quam ad magistros itare, et vt plurimum
libro imminere, et commentarios disputationum
tibi exscribere, pallidum semper curis, et callo
quodam aridum corpus habentem. Videris autem
mibi

μοι ἀλλ' εἰδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἔτιω
 ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἔν σκολι-
 μένω μοι, φαίνειν ἔν ἐς μακρὰν ἐπιλήψασθαι τῆς
 εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λήληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι
 αὐτῇ συνών. ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὅς νῦν
 ἀρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡ δ' Ἀρετὴ
 πάνυ πύρρῳ κατὰ τὸν Ἡσιόδου οἰκεῖ, καὶ ἐσὶν
 ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε καὶ ὄρθιος, καὶ τρη-
 χυς, ἰδρῶτα ἔν ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.
 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ ἔν ἰδρῶταί σοι, ὦ Ερμότι-
 με, καὶ ὁδοιπόρηται; ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐ-
 δὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαιμόνα εἶναι, ἐπὶ τῷ
 ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ
 Λυκίνε.

ΛΥΚ.

mihī adeo totus in hac re esse, vt ne per somnum
 quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihī
 videris non ita multo post comprehensurus istam
 felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa
 versari. HERM. Qui possim, Lycine, qui nunc
 tandem incipiam inspicere in viam? Longe au-
 tem habitat Hesiodo teste virtus, et est via ad il-
 lam longaque et praerupta, et aspera, sudorem
 excutiens non paruum viatoribus. LYC. Non-
 dum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime,
 nec viae satis factum? HERM. Nondum, in-
 quam. Nihil enim prohiberet me vndique bea-
 tum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine,
 incipimus.

3. LYC.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς ἔτος Ἡ-
 σίοδος ἡμῖσι τῷ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ
 μέσσην τὴν ἄνοδον εἰναίησε ἤδη λέγοντες, καὶ ἂν
 ἀμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέ πω ἐδὲ τῷτο· πάμ-
 πολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυσο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πῶ γάρ
 σε φῶμεν τῆς ἐδὲ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ.
 Ἐν τῇ ὑπὸ ρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκίην, ἄρτι προ-
 βάνειν βιαζόμενον, ἐλισσθὲν δέ, καὶ τραχείᾳ,
 καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκὲν ὁ δι-
 δασκαλὸς σοι τῷτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ
 τῷ αἵμα, καθάπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς, χρυσὴν
 τινα σειρὰν καθιεῖς, τὰς αὐτῷ λόγους, ὑφ' ὧν
 σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακαφίζει πρὸς αὐτόν
 τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλῷ ἀναβεβη-
 κώς.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius
 dimidium ait esse. Itaque nihil errauerimus, si
 circa medium te adscensum esse dicamus. HERM.
 Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic
 effectum esset. LYC. Sed vbinam viae versari
 te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis ra-
 dicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem
 progredi, lubrica autem est, et aspera, et opus
 est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister
 ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper
 ex summo, ut Homericus ille Iupiter, auream cate-
 nam demittat, sermones suos, quibus nimirum
 attrahat te et leuet ad se et virtutem, cum olim ipse
Luc. Op. T. III. I *adscen-*

κώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ εἶπεςθα, ὦ Λυκίῃς, τὸ γι-
γνώμενον. ὅσω γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπώ-
σμεν ἄνω, καὶ συρῇν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν ἐστὶ
ἐνδεῖ.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ θαρρῆεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν
ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδῆ ὁρῶντά, καὶ τὴν
ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνην συμπεροθυ-
μημέναν. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαί-
νει, ὡς δῆποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἰκάσας
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷόν μετὰ τὰ μυσῆ-
ρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜ. Ὀλίγον
Φῆς, ὦ Λυκίῃς. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀ-
λυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ τῷτο ὀλίγον ὡς πρὸς
ἀρετῆς ἀσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτήσιν. ΛΤΚ.

Μετά

adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti.
Quantum enim in illo est, olim extractus in al-
tum essem, et cum illis versarer. Sed ipse nimis
adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, et bonum
habere animum, et finem viae spectare, super-
namque illam felicitatem, illo praesertim vna ani-
mum studiumque adhibente. Interea quam tibi
spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris?
proximone anno coniicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?
HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed
proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum
est, ut ad virtutis exercitationem possessionemque
feli-

Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολλήν γ' αὖ ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τασσέτω χρόνῳ δύνασθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων σπηλῶν εἰς Ἰνδοῦς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπαπελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μὴδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς δια μέσεσσι εἴνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βέλαι ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἀγρην, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀλέξανδρου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν.

E P M. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίνε, εἴθ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιῷτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ἐλίγω χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ αἰῶνα, εἴδ' αὖ μύ-

felicитатіs. L Y C. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accensauerit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit tet a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere, neque semper progrediatur aliquis; sed in gentibus interiectis oberret. Quamquam; quanto vis altiore, et magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Abrue illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit et capi; non, si

ριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν
οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ἐκ ἐλί-
γοι μάλα ἐξέωμένως, καὶ προσέρχονται 2) ἐπὶ
ποσόν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ἐλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ
πλέον. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένων-
ται πολλοῖς τοῖς ἀπύροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγ-
χάνοντες, ἀποδυσπετᾶσί τε, καὶ ἀνασφύου-
σιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρωῖτι ῥέοντες, ἐφθ-
ροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, ἔτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται,
καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης εὐδαιμονῆσι θαυμάσιόν τινα
βίαν τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ
τῆ ὕψους ἐπισκοπῶντές τινες τὰς ἄλλας. Λ Τ Κ.

Παπαί,

sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim
multi ascenderent. Iam vero aggrediuntur qui-
dem non pauci valde animose, et aliquantum
procedunt, alii parum admodum, alii longius.
Cum vero circa mediam iam viam sunt, atque
in impedita multa atque aspera incidunt, diffi-
cultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore
affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
quot vero ad finem perseverant, hi in atcem per-
ueniunt, et ab eo inde tempore felices, admi-
rabilemque vitam, quae reliqua est, viuentes,
velut formicas de alta quadam specula reliquos
intuen-

2. Προσέρχονται] Veri, ac si legatur προ-
έρχονται, quod verum puto. Gesner.

Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκες ἡμᾶς ἀποφαίνεις; ἀδὲ κατὰ τὰς Πυγμαίεας ἐκείνας, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χερσὶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη Φρανεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξάμεθα ὑπερνεφέλες γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλας σπεύδετε. ΕΡΜ, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως ἐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνον περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκίνε, τὰκριβές. εἰκάζω μέντοι ἐπὶ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσσεσθαι, μεθ' ἧς πάντως περὶ καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ
λυ

intuentur. L Y C. Papae, Hermotime, quantilloſ nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum lapidis et e summo: nos vero calluio illa, et quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. H E R M. Modo contingat ille adſcensus, Lyciae. Sed nimis multum superest.

6. L Y C. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. H E R M. Nempe nec ipse accurate scio: comicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri simus. LYC.

λὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυ-
 κῖνε, οἱ πόνοι. ΛΥΚ. Τετὶ μὲν ἴσως ἀληθές.
 ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσιν ἑτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα,
 πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μό-
 νον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολό-
 γος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδας ἐπίσαν-
 ται; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἢ γὰρ δὴ
 σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι
 πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσάυτας πόνους ἀνέχεσθαι,
 καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, εὖ
 εἰδότα, εἴ σε πλησίον ἤδη τῆ ἀρετῆς γενομένου, τὸ
 χρεὼν ἐπιστάν, κατασπάσσι λαβόμενον τῆ πο-
 δός, ἐξ ἀτελεῆς τῆς ἐλπίδος. ΕΡΜ. Ἀπαγε.
 δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιω-
 ναι,

Hercules tuam fidem! multum narras. HERM.
 Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc
 quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis,
 vtrum te illis victurum, magister tibi tuus. pro-
 misit, ceu non sapiens modo, sed diuinus qui-
 dam, aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis,
 qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe
 scire talia. neque enim veri simile est, te rebus
 incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus
 sis? tot labores sustinere, et aerumnis vexari no-
 ctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope
 fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta
 spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage.
 mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut
 εἰ

ναί, ὡς μίαν γὰρ ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς
γενόμενος. ΛΤΚ. Καὶ ἱκανήσοι ἀντὶ τῶν τοσέ-
των καμμάτων ἢ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν
καὶ ἀκαριαῶν ὅπόσον ἱκανόν.

ΛΤΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ
τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομείναι δι' αὐτὰ;
πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἔ γάρ δὴ αὐτόσπῳ ἀνελή-
λυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω
λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη
ὢν. ΛΤΚ. Ἐλθε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ πε-
ρὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ
ἢ πᾶ τινὰ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυ-
περβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. ἔδεν
γάρ

vnum certe diem sapientiae possessione beatus sim.
LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus vnus ille
dies? HERM. Mihi quidem minuta quamuis
temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse, ac talia,
propter quae sustinere omnia consultum sit, vnde
potes scire? neque enim ipse vnquam adscendisti
HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti,
ille quidem omnino nouit, fastigium iam adscē-
cutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit-
per ego te Deos oro, illorum conditionem, au-
quam ibi esse felicitatem? num quid diuitias, et
gloriam, et voluptates inextsuperabiles? HERM.
Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam
cum.

γάρ ἐσι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΤΚ.
 Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τάγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξιν
 πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ.
 Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ
 δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίσασθαι βεβαίως πεπει-
 σμένον, ἧ ἕκαστα ἔχει. πλῆγες δὲ, καὶ δόξας, καὶ
 ἡδονὰς, καὶ ὅσα τῷ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω
 ἀΦῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φα-
 σὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν
 γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὀπίσθον ἀν-
 θρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν
 τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς
 τὰς θεὰς διευκρινηθὲν ὑπὸ τῷ πυρὸς. καὶ ἔτοι
 δὴ ὑπὸ Φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς,
 ἅπαν-

cum virtute coniunctam. LYC. Quae igitur di-
 cit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad
 finem exercitationis peruenerint. HERM. Sa-
 pientiam, et fortitudinem, et ipsum honestum,
 et quod firma persuasione nouit, quomodo se ha-
 beant singula. Diuitias autem, et glorias, et vo-
 luptates, et quaecumque sunt corporis, ea infra
 reliquit omnia, iisque exutus adscendit, vt Her-
 culem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum
 factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecum-
 que humana a matre habebat, puramque et sinceram
 diuinitatem, ipso igni quasi purgatam a sco-
 riis ferens, euolauit ad Deos. Et hi sane a phi-
 losophia velut ab igni quodam liberati illis omni-
 bus,

ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμασὰ εἶναι δοκεῖ, καὶ ὁρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονῶσι, πλῆτε, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' ἔδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

ΛΤΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμίtime, τὸν ἐν Οἷτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἶπε, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐθελήσωσι χρῆσόμενοι ταῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτὰς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλῆτε καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὅρῃ, ἔτε

bus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem euecti felix aequum agunt, diuitiarum, et gloriae et voluptatum ne seruantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, vtrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, vsuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos, qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, diuitias et voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit,

ἄτα φόβῳ, ἄτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιῦτος ἀνδραλεύη·
 ἄδ' ἀν' λυποῖτο, ἔδδ' ὅλως πάθος ἔτι τοιῦτον
 πάθοι ἀν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἶγα με δεῖ, μηδὲν
 ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ
 οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ
 ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. "Ορα, ὦ ἐταῖρε, ὡς
 ἔγωγε, καὶ πάντῳ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὲ ὀκνεῖ,
 ὦ γενναῖε, πρὸς γε μόνον ἐμέ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε,
 διηγασμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίσειον ἄτῳς
 ἔχειν, σοφές τε γίγνεσθαι αὐτὰς, καὶ ἀνδρείας,
 καὶ δικαίους, καὶ τὰλλα· καὶ πῶς ἐκηλέμην πρὸς
 τὸν

fuerit, is neque irae, neque metui, neque cupi-
 ditatibus feruiat, neque tristitia, nec vlla in vni-
 uersum perturbatione afficiatur. LYC. Verum,
 si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod
 res est — sed linguis, puto, fauendum hic esse,
 neque per religionem licere inquirere in ea, quae
 fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu
 loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide,
 amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu
 vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, nar-
 rantem te prosequabar, credebamque rem ita ha-
 bere, sapientesque fieri illos; et fortes, et iustos,
 et reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo
 tuo.

τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλάττει ἔφησθα κατα-
 φρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μή-
 τε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦ-
 θα (μένω γὰρ ἔσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἃ
 πρότερον εἶδον ποιῶντα. βάλει Φῶ τίνα; ἢ
 ἱκανὸν καὶ ἄνευ τῆς ὀνόματος; E.P.M. Μηδαμῶς,
 ἀλλὰ καὶ τῷτο εἶπέ, ὅσις ἦν. ΛΤΚ. Διδάσκα-
 λος αὐτὸς ἔτος ὁ σὸς, ἀνῆστ' ἄλλα αἰδέσθαι ἄ-
 ξιος, καὶ γέρον ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. E.P.M. Τί
 ἔν δὴ ἐποίει; ΛΤΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρα-
 κλεώτην, ὃς ἐκ πολλῶν συναφιλοσόφει αὐτῷ,
 μαθητῆς ὢν, τὸν ξανθόν, τὸν ἐρισικόν; E.P.M.
 Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τῆνομα, ΛΤΚ.
 Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀ-
 πεδί-

tuo. Cum vero etiam diuitiarum contemptores
 esse diceres et gloriae et voluptatum, et nec ira-
 sci illos, neque dolere, hic omnino (soli enim
 duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae
 paullo ante videram facientem ... vis dicam quem?
 an satis est etiam tacito nomine? HERM. Ne-
 quaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC.
 Ipse tuus ille doctor, reuerentia dignus vir cae-
 tera, et vltimae aetatis senex. HERM. Quid is
 igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum
 Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus
 est, tamquam discipulus? rufum illum; conten-
 tiosum? HERM. Noui quem dicas. Dioni
 nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem
 puto

πεδίδδ κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχον-
τα ἑναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ
τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ-
μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφεί-
λοντο τὸν νεαμίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶ, εὖ ἴσθι,
προσφύς ἄν, ἀπέτραγεν αὐτῶ τὴν ῥίνα ὁ γέρων,
ἔτως ἡγανάκτει.

E.P.M. Πονηρὸς 3) γὰρ αἰεὶ ἐμαῖνος, καὶ ἀγνώ-
μων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις· ἐπεὶ τὰς
γε

puto in tempore non solueret, rapuit nuper ad
magistratum, obtorto collo, vociferans et irarum
plenus, et nisi familiarium quidam, qui commo-
dum aessent, eripuissent ipsius manibus iuue-
nem, crede mihi, correptum morsu nasum homini
abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, et in
reddendo quod debet ingratus. Aliis enim, qui-
bus

3. Ἑρμ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut
simile quid, qua ratione et Romanos vti
suo *Nam* vel *Enim* ostendimus ad *Quintil.*
2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud,
quod mox sequitur, οἷσι γὰρ ὅτι ἐαυτοῦ
χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum*
te ita interrogare, vel *Sentio cur ita interro-*
ges etc. Nempe cum frequens admodum
sit id genus ellipsis, malim eam hic quo-
que adhibere, quam varias adeo particu-
lae γὰρ significationes tribuere. *Gesner.*

γε ἄλλας, οἷς δανείζει, πολλὰς ὄντας, ἔδεν τοι-
 ῦτό περ διατέθεικεν. ἀποδιδόασιν γὰρ αὐτῷ κα-
 τὰ καιρὸν τὰς τόκους. ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀ-
 ποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρ-
 θέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν
 πῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δρομένων; ΕΡΜ.
 Οἷε γὰρ, ἔτι ταυτὲ χάριν ἐνεῖναι περὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ἐσπέδακεν; ἄλλ' ἐσιν αὐτῷ παῖδιά νεογνά,
 ὧν κηδεταί, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. ΛΥΚ.
 Δέον, ὦ Ἑρμότιμ, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ τὴν
 ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλὴτε καὶ
 ταφρονᾶντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίνε, περὶ τού-
 των διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροά-
 σασθαι αὐτῶ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολει-
 Φθεῖς.

bus foeneratur, nihil vnquam tale fecit; solvunt
 quippe vsuras temporari. LYC. Quid vero, et si
 non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato
 iam a philosophia, et relictis illis in Oeta monte
 nihil iam indigenti? HERM. Putas enim sua
 ipsum causa laborare de talibus. Verum sunt ipsi
 parui liberi, quorum curam habet, ne inopes
 vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime,
 educere et illos ad virtutem, vt pari cum ipso feli-
 citate fruantur, et contemnant diuitias.

II. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his
 disputare tecum; iam enim festino ad ipsum au-
 diendum, ne forte imprudens plane sero veniam.

LYC.

Φθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαστήρ. τὸ τήμερον
 γὰρ εὐεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφήμι σοι
 ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;
 ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι καὶ ἂν ἴδοις αὐτὸν,
 εἴγε χρεὶ πείσειν τῷ προγράμματι· πινάκιον
 γὰρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τῶ πολῶνος, μεγάλους
 γράμμασι λόγου, τήμερον ἐ συμφιλοσοφεῖν. ἐ-
 λέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας
 χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐσιῶντι, πολλὰ τε
 συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς
 Εὐθύδημον πόν-ἐν τῷ Περιπάτῃ παροξυνθῆναι
 τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοί ἐ-
 ὠθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό-
 τε ἐν τῇς κραυγῇς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατε-
 - - - - - θῆναι.

LYC. Bono es animo, bone vir: hodie enim
 induciae denuptiatae sunt, itaque ego tibi quod
 reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais?
 LYC. Tibi illius iam copiam non futuram, si
 quidem fides habenda programmi. Tabella
 enim suspensa super vestibulum, magnis literis
 scripta significabat, hodie illum non disputare.
 Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum,
 filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri
 coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum
 Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum
 illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoi-
 cis; a clamore vero caput illi dolere, et sudasse
 mult.

θῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασί, τῆς συνασίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τ' ἢ ἱκανῶ, τῶν παρόντων, ὡς εἰκός, φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνῆκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀνὰ ξέφας, ἡμεῶς τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐσῶτι παραδεδώκει, καὶ σημανάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδὲνα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τῶ οἰκέτου αὐτοῦ ὀηγουμένῃ τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

EPM.

multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, conuiuiae illum largioribus inuitatiunculis ad bibendum prouocarent; porro plus, quam pro fene, cibi sumferat. Igitur domum reuersus et vomuit, ut aiunt, copiose, et cum primum adnumerari sibi iussisset carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, et curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiui eius seruo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui et ipsi, multi sane, reuertebantur.

12. HERM.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκίνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιᾶτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασίν, ὦ Ἑρμότιμς, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ἂν τέλος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γὰρ Εὐθύδημον εἰς ἀναιμωτίαν Φασίν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ᾔθελεν, εἰς παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σε ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεσόρειον τινα καταφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὐγε. ἃ γὰρ ἄλλως ἐχεῖν πρὸς τὸς μὴ ἐθέλοντας

12. HERM. Vter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narrauit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et conuellere nostrum studiose vellet, et persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille rous magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, et ita superauit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat

τας εἶκιν τοῖς κρείττοσι. ΑΤΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρωξυνεν, ἀδρῆστον, καὶ θυμῷ κρείττονα, σκύφον ἔτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί εἰ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶταν φιλοσόφειν, ὡς καὶ αὐτός, εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ὦ Λυκῖνε, ὅψει ἐν βραχεῖ, ὅσον διοίσσεις τῶν ἄλλων, παιῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σέ, τοσῷτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

tebat aduersus eos, qui cedere melioribus recusant. L Y C. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, et ira superiorem, scyphum adeo grauem manu tenentem?

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres, quantum superes alios, pueros, mihi crede, iudicabis, ad te si comparemur, omnes: tantum illos

αὐτός. ΛΤΚ. Ἰανὸν, εἰ μετὰ ἑκοσιν ἔτη γε-
νοίμην τοιῆτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει
καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονώς, ἡξάμην Φιλοσο-
Φεῖν τετταρακοντάτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι,
σὺ νῦν γέγονας. ΛΤΚ. Τοσαῦτα γάρ, ὦ Ἑρ-
μότιμα. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καὶ μέ-
δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γε μοι τῆτο εἶπε, δι-
δοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἢν τι μὴ ὀρ-
θῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ ἂν ἐφίετε τῆτο
τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἢν
τι βέλῃ, ἐρώτα μεταξύ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον
γάρ ἔτω μάθης. ΛΤΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ
Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

Ἀτὰρ

superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si
post viginti annos talis fiam, qualem te nunc
video. HERM. Noli esse sollicitus, ego quo-
que ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coe-
pi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam,
puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Her-
motime. Itaque eadem via susceptum me quo-
que ducito; aequum enim est. Sed primum
quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradi-
cere discantibus, si quid minus recte dictum illis
videatur? an non conceditis hoc iunioribus?
HERM. Non usquequaque. At tu si quid vo-
lueris, inter *dicendum* interrogato, et contradicito;
sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercu-
rius amet (Gr. *Hermes*) cuius tu nomine appellaris.

14. Ατ

Ἄταρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἔστιν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγεσθαι, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἶσι; EPM. Μάλα πολλοί, Περπατητικοί, καὶ Ἐπικυρεῖοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι, καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τῶ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ATK. Ἀληθῆ ταῦτα; πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὲ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἔτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ATK. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως περ ἐν ἡν αὐτῶν, ἀλλ' ἔ' πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν ἔν.

ATK.

14. At illud mihi dic, vane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, et alios multos esse (*qui diuersas vias sequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, et Epicurei, et qui Platonis sibi nomen inscribunt, et rursus alii quidam Diogenis, et Antisthenis aemuli, et qui a Pythagora sunt, et adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Vtrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diuersa? HERM. Omnino diuersa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino vnum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diuersa. HERM. Recte sane.

ΛΤΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε πισεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀνάπεπταμένων, παρεῖς σὺ ταῖς ἄλλαις, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίως ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῆς ἔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνύσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνεξόδα φερασῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μὴ μοι τὸν νῦν δὲ τῆτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ἡμᾶς δυνάμενον; ἀλλ' ἔτως ἀποκρίναί, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ,

15. LYC. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreueris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, et rectam viam ostendat, reliquis ad coeca et exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, et mei, ut nunc sum, similis. HERM. Non intelligo, quid

μι ὃ, τι σοι τῆτο βέλεται, ὦ Λυκίνε. ΛΥΚ.
 Καὶ μὴν ἔ' πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ
 ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀρι-
 στοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων
 προγόνων, τῷ Χρυσίππῳ, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν
 ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πισεύσας, τὲς μὲν ἄλ-
 λες εἰας, ἐξ ἀπάντων δὲ προσελόμενος, ἅπερ
 προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄ-
 ρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέ-
 πεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστες ἐξ ἀπάντων
 προσιπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος
 φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττεσσαν οἶμαι
 ἐκάσῳ εἶδῶτι. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔδεν τοιᾶτον, ὦ
 Λυκίνε. ἔδὲ ἡρόμην περὶ γε τέτων τὸν θεόν.

ΛΥΚ.

quid hoc tibi fermone velis, Lycine. L Y C.
 Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum
 enim philosophi sint multi, vt Plato, vt Aristo-
 teles, vt Antisthenes, et de vestris progenitori-
 bus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt,
 quo, inquam, argumento reliquos adspernatus,
 ex omnibus elegisti quae elegisti, et secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam,
 vt Chaerephontem, Pythius ad Stoicorum ratio-
 nem ablegavit, optimos omnium illos praedicens?
 Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus
 hortari, qui nouerit, opinor, quod cuique ma-
 xime conueniat. HERM. At nihil tale, Lyci-
 ne, nec interrogavi de hisce Deum. L Y C. V-

ΛΤΚ. Πότερον ἐκ ἀξίον θείας συμβουλίας ἡγά-
μενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὥς αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι
τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τῆς θαῆ; ΕΡΜ.
ὦμην γάρ.

ΛΤΚ. Οὐκᾶν καὶ ἡμᾶς ἀν διδάσκοις τοῦτο
πρῶτον, ὅπως διαγνώσعون ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ,
τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα,
καὶ ἣν ἀν τις ἐλοιτο, πρὸς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ.
Ἐγὼ σοι Φράσω. ἑώραν τὰς πλείους ἐπ' αὐ-
τὴν ὁρμῶντας, ὥς εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΛΤΚ. Πόσω τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ
Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ
αὐτὰς δηλοῦν, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.
ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ ἡρίθμησης ἔγωγε· εἰκάζον δέ.

ΛΤΚ.

trum ideo, quod parum dignum negotium deli-
beratione diuina iudicares, an quod sufficere te
putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset,
etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic
putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum do-
cueris, quomodo ab initio statim dignosci possit,
quae sit optima philosophia, et verax, quam
quis reliquis cacteris eligat. HERM. Ego tibi
dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc
itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto
plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripa-
teticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in
suffragiis. HERM. Quin non numerabam equi-

dem:

ΛΥΚ. Ὡς ἐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπα-
 τῶς· ὃς περὶ τῶν τριῶν εἰκασμῶ Φῆς καὶ
 πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με
 τὰ ληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίῃς,
 ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν
 Ἐπικύρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοι εἰσιν·
 οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ Φιλόπακτοι, καὶ ἑρι-
 σκαὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφονται,
 καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ
 ἔφασκον, ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκασι,
 καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς,
 μόνος πλάσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἀπάντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλα-
 δὴ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐ-
 πίστευ-

dēm: Sed coniciebam. LYC. Vt tu non vis
 me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te
 dicas et multitudine iudicasse, et verum apud me di-
 cere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine,
 sed audiebam quaque omnes dicere, Epicureos
 quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateti-
 cos vero diuitiarum amantes et contentiosos,
 Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos.
 De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse
 et cognoscere omnia, qui vero illam viam elegis-
 set, eum solum regem, solum diuitem, solum sa-
 pientem, et in vniuersum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii
 nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses

πίστευσας ἐπαινεῖσι τὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΤΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι ἐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [ἔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφῶντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΤΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΤΚ. Ὅραῖς, ὅπως αὐτῆς ἐξαπατῶμεν, καὶ ἔλέγεις τῶληθές, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὡς πισεῦσαι, ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνεπὴς, ἔτη τότε γεγονώς τεσσαράκοντα, περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττονων ἁξιώων. οὐ γὰρ πισεύσαιμί σοι τῶαῦτα λέγοντι.

ΕΡΜ.

sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diuersae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides, quam iterum me decipiās, nec verum dicas, sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia et philosophis fidem habuisse idiotis, et secundum illorum dicta fecisse electionem et principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

18. HERM.

HERM. Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίνε, ἔχι τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστυον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτὰς νοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσαλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἄρρενωπὸς, ἐν χρῶ κερίας τὰς πλείους, ἔδαν ἄβρον, ἔδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον 4) ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μέσῳ κατασκήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασ.

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonfos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus aliquis et plane cynicus fit*) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse

K 5

perhi-

4. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιάφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, molities, hinc Cynica negligentia, et cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. *Gesner.*

Φασίν. ΛΥΚ. Ἄρ' ἔν καμείνα εἶδες ποιεῖντας αὐτὰς, αἱ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷαν, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτῶντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνασίαις, καὶ τᾶλλα, ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τέτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἢ ἀναβολὴ, καὶ ὁ πώγων βαθεύς, καὶ ἐν χρεῷ ἢ καρᾷ; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τέτονι κανόνα, καὶ σάφην ἀκριβῆ τῶν ποιῶτων, ὡς Ἑρμότιμος Φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ καρᾶς διαγιγνώσκειν τὰς ἀρίστες. ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαζέος, καὶ ἀποβλητέος;

Ἄλλ'

perhibent, *constitutos*. L Y C. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, et reponere acerbe, et rixose omnino contendere in congressionibus, et reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, et barba prolixa, et capillus ad cutem detonsus? et, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetricus fuerit et cogitabundo vultu, reprobandus est ac reiciendus?

19. Sed

Ἄλλ' ὄρα, μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆτιμ', παί-
 ζεις πρὸς μέ, πειρώμενος, εἰ ἑξαπατῶμενος συν-
 ἔμμι. ΕΡΜ. Διατί τίτ' ἐφροῦθα; ΛΥΚ.
 Ὅτι, ὦ γὰρ δέ, ἀνδρείαντων ταύτην ἐξέτασιν
 λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολύ
 γὰρ ἑκείνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς
 κασμιώτεροι, Φειδίῃ τινὲς, ἢ Ἀλκαμένεες, ἢ
 Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφέστατον εἰκάσαντος. εἰ
 δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιού-
 τοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοῖ
 φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προαί-
 ρεσιν προηρημένον, ἔτε σχῆμα, ἔτε ~~φ~~αδίσμα
 ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐμοίγε εἰ πρὸς
 τυφλὰς ὁ λόγος, ὦ Λυκίνε, ἔδός μοι μέλει τῶν
 τοιού-

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Her-
 motime, tentans, dicipine me sentiam? HERM.
 Quorsum hoc dixisti? LYC. Quod statuarum,
 bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex
 habitu. Multum enim illae inagis compositae,
 decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alca-
 menes, vel Myron ad formosissimam illas speciem
 configuravit. Si vero vel maxime signis talibus
 utendum est, quid faciat, si quis coecus philoso-
 phari cupiat? qua re dignouerit sectae melioris
 sectatorem, qui neque habitum cernere, neque in-
 cessum queat? HERM. At mihi oratio est non
 ad coecos, neque tales curo. LYC. Debebat
 qui-

τοις τῶν. ΛΤΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὡς χρῆσθαι, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα εἶναι τῶν ἄνω μεγάλων, καὶ ἅπασιν χρῆσίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ περ μὴδὲ ὁρῶσι. καί τοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοις ἄτοις μάλισα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλάποντες, καὶ πάνυ ὀξύδεκας ὦσι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὁ δὲ βέλομαι εἰπεῖν, τοῖόνδε ἐστίν, ἔχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίως ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΤΚ. Πῶς ἂν οἶόν τέ σοι ᾔην,

quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum et omnibus vtilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant coeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne primis grauitur calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, eiusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis et *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, et mente ac *sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. L Y C. Quomodo ergo potuisti signis, quae

ἢν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων
 διοραῖν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφῶντα, ἢ μή; ἀλλὰ
 φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἔγω διαφαινέσθαι, ἀλλ' ἔστιν
 ἀπὸρρήτα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγους καὶ
 συνχρίσεις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὀψέ μοις. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἄ-
 τινα ἡτιάσατο τῷ Ἡφαιστῷ· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ
 νῦν ἄκχε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν,
 καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας πέρι·
 καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι·
 τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαιστος
 δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ
 ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅν περ δικάσῃν προεῖλοντο,
 θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστω τὸ ἔργον, τῶν μὲν
 ἄλλων,

quae modo dicebas, recte vel secus philosophan-
 tem peruidere? Neque enim solent ita dilucere
 talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermoni-
 bus et congressionibus, et operibus similibus,
 vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus
 ille, audisti puto; quid Vulcanum accusauerit:
 fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, con-
 tentionem inter Mineruam, et Neptunum, et
 Vulcanum de artis praestantia intercessisse; et a
 Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva ex-
 cogitatam domum, compositum a Vulcano homi-
 nem. Cum ad Momum venissent, quem arbi-
 trum sibi nempe sumferant, perspecto ille vnus-
 cuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dice-

ἄλλων, ἅτινα ἡτιάσατο, περὶ τὸν ἄν εἴη κέ-
 γειν' ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὲ τῷτο ἐμέμψατο, καὶ
 τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον, διό-
 τι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ σέρ-
 νον, ὡς ἀναπετασθεῖσθαι, γνῶριμα γίνεσθαι
 ἅπασιν, ἃ βέλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἡ ψεύδε-
 ται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν ἔν ἅτῃ ἀμβλυ-
 ωττων, ἔτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο.
 σὺ δ' ὑπὲρ πρὸν Λυγκέα ἡμῖν δεδορκας, καὶ ἐρᾷς
 τὰ ἔνδον, ὡς εἴοικε, διὰ τῷ σέρνῃ, καὶ ἀνέω-
 κταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βέ-
 λεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πό-
 τερος ἀμείνων ἢ χείρων.

EPM.

dicere iam superfluum fuerit: in homine autem
 hoc desideravit, et increpuit architectum illius
 Vulcanum, quod non et valvas pectori illius ap-
 plicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus,
 quae is vellet atque cogitaret, atque vtrum men-
 tiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de homini-
 bus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu
 esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis a-
 cute vides, et quae intus sunt trans ipsa, opi-
 nor, praecordia cernis, et patent tibi omnia,
 ut non quae velit modo, et quae cognoscit
 unusquisque, scias, verum etiam vter melior sit
 aut deterior.

21. HERM.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκίῃς· ἐγὼ δὲ κατὰ
 θεὸν εἰλόμην· καὶ ἔμεταμέλει μοι τῆς αἵρε-
 σώς· ἱκανὸν δὲ τῷτο πρὸς γένεμάς. ΛΥΚ.
 Ὅμως ἔκ· ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ,
 ἀλλὰ περιόψει με παραπολέμενον ἐν πολλῷ τῷ
 σφαιρῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοὶ ἀρέσκει,
 ὦν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθεῖ. ἀλλ' οὐ-
 δὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποῖον ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ
 δ' ἔκ· ἂν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν,
 ὡς μὴ ἐξ ἴσος γενοίμεθά σοι φιλοσοφῆσαντες,
 ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
 τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τέτων κρίσιν, καὶ
 τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκχε δὲ καὶ σὺ, εἰ
 βέλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βέλομαι, ὦ Λυκίῃς. ἴ-
 σως

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero se-
 cundo numine elegi, neque optionis illius meae
 me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est.
 LYC. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed
 negliges me in multa illa colluione pereuntem
 cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet,
 quidquid dixerō. LYC. Non ita est, bone vir.
 Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit.
 Quandoquidem vero tu volens occultus es, et no-
 bis inuides, ne aequae ac tu philosophemur:
 ego tentabo, quantum eius facere poterō, pro
 me inuenire accuratum de his iudicium, et se-
 ctam certissimam. Audi vero et tu, si volueris.
 HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim
 cognitu

σως γὰρ τι γνῶριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσης, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔτως, ἔπει μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔσω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ τοῖσινδε τι, τοῖς πόλιν τις εὐδαίμονας ἔχουσα τὰς ἐμπολιτευομένας (ὡς Φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφιγμένος) σοφὴς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείας ἅπαντας, δικαίης, σώφρονας, ὀλίγον θείων ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτάντων, ἅδεν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει πολυώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ
 ξυμπο-

cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita facere; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut ciuitas quaedam beatorum habens ciues (vt dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes vniuersos, tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines, vim faciant, iusto plus sibi arrogant, nihil videas, aiunt, in ea vrbe quemquam audere, sed per pacem et concordiam ciuitate vna fruentur.

ξυμπολιτεύοντα, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς ζῴσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβελεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἔσιν ἐκείνοις. ἔτι γὰρ ἔτε χρυσίον ἔτι, ἔτε ἡδονὰς, ἔτε δόξας ὀρέωσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ἐκ ἀναγκῆς ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥς γὰρ ληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιᾶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ERM. Τί ἔν, ὦ Λυκίνε; ἐκ ἀξίον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματος ὑπολογιζομένης τὸν ἐν τῇ
ὁδῷ

lur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in ciuitatibus seditiones et contentiones excitant, quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent: sed olim ciuitate illa exegerunt, non necessaria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et vndique beatam vitam viuunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum est omnes concupiscere ciuitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque ani-

Luc. Op. T. III.

L

mum

ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆς χρόνου ἀπαγορεύ-
 οντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι
 καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθεξείν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ.
 Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τού-
 τῳ σπευδάς· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ
 μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης,
 πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων,
 ὅτῳ εἰσὶν ἐπικτεχόντων, καὶ κλαυθυριζομέ-
 νων, ἐπικληῖσθαι λόγον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους
 παρκαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἑδὼν. εἰ δὲ μὴ ἐθέ-
 λουσιν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀπασεισάμενον αὐτὰς
 χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως·
 καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου
 ἐπειλημμένοι κατερύκοισιν, ἐσσύμενον ἐκείσε. ἔ
 γὰρ

mum despondentes propter longitudinem viae,
 si futurum sit, ut ubi peruenerint adscribantur et
 ipsi in tabulis publicis, ciuitatemque consequan-
 tur. L Y C. Per Iouem, Hermotime, omnium
 maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero
 cura abiicienda; neque si haec *antiqua* patria ma-
 num iniiciat, multam habere rationem oportet, ne-
 que liberis, aut parentibus, si cui sint, retinere
 cum ploratu volentibus, frangi; sed primum qui-
 dem hortari et illos ad eandem viam *ingredien-*
dum; si vero nolint, vel non possint, dimotis illis
 recta procedere ad beatam illam ex omni parte
 ciuitatem; et ipso abiecto vestimento, si forte
 illo comprehenso impediunt, eo erumpere. ne-
 que

γὰρ δέος μὴ σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ γυμνὸν ἐκεί-
σε ἤκοντα.

"Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτε ἀνδρὸς
ἤκασα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεί πράγματα ἔχοι,
καὶ με πρῶτρεπεν ἔπεισθαι οἱ πρὸς τὴν πόλιν·
ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν,
καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίδας μετα-
δώσειν τῆς αὐτῆς, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμο-
νοίην. ἀλλ' ἐγὼ ἔπιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεό-
τητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν
ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ πράγματα, καὶ
πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' ἂν περὶ τῆς
πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ
ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξυμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ
ξένοι

que enim metus est, ne quis excludat vel nu-
dum eo aduenientem.

24. Iam enim alias quondam senem audiui
enarrantem, vti se res illae haberent; isque me
hortatus est, vti ad eam se ciuitatem sequerer;
ipsum enim se praeiturum, et adscripturum *ciui-*
bis, cum aduenissem, et tribulem facturum, et
curiae mihi suae ius impertiturum, vt cum omni-
bus beatam vitam viuerem. Ego vero prae iue-
nili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non
sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia,
et ad portas essem. Dicebat autem de ciuitate
illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista
etiam: Omnes ibi aduenas esse et peregrinos;

ξένοι εἶεν, αὐθυγενῆς δὲ ἄδεις. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους
 ἐμπολιτεύεσθαι πολλὰς, καὶ δάρας, καὶ ἀμόρφους,
 καὶ μικρὰς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν
 τῆς πόλεως τὸν βελλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον
 αὐτοῖς, ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγ-
 γραφὴν, ἔδ' ἀπὸ σχημάτων, ἤμεγέθους, ἢ κάλ-
 λους, ἔδ' ἀπὸ γένους, ἔδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων.
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς,
 ἀποχρῆν δ' ἐκάσῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι,
 σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων,
 καὶ τὸ λιπαρές, καὶ τὸ μὴ ἐνδῆναί, μηδὲ μαλα-
 κισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέςι, κατὰ τὴν ὁδὸν
 ἐντυγχάνοντα· ὥς ὅσις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται
 καὶ διεξέλθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πό-
 λιν,

indigenam neminem: sed et barbaros in ciuitate
 versari multos, et seruos, et deformes, et paruos,
 et pauperes, atque in vniuersum ciuem esse, qui
 velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi
 aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pul-
 chritudine, neque ex genere, neque claris ex
 maioribus; sed istorum nec rationem vllam haberi
 apud illos: sufficere autem vnicuique ad hoc, vti
 ciuis fiat, prudentiam, et honesti amorem, et
 laborem, et deliciarum contemptum, et animum,
 qui neque cedat temere, neque molliatur, si in
 multas in via difficultates incidat. Atque adeo,
 si quis ista in se esse demonstraauerit, emensusque
 totum

λιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τῆτον, ὅστις
 ἂν ἦ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ
 κρείττων, ἢ εὐπατριδῆς, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δᾶλος, ἢ
 ἐλεύθερος, ἐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ
 πόλει.

ERM. Ὁρᾶς, ὦ Λυκίνε, ὡς ἐ μάτην, ἐδὲ
 περὶ μικρῶν κἀμινω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι
 καὶ αὐτὸς ἔγω καλλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;
 ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐ-
 τῶν σοι ἐρῶ, καὶ ἐκ ἑσιν ὃ, τι ἂν μοι πρὸ τῆ-
 των εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν ἔν πλησίον ἦν
 ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαμ ἂν εὖ
 ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦειν ἐς αὐτήν, καὶ
 ἐπο-

totum ad urbem vsque iter fuerit, eum ciuem
 esse continuo, et aequo iure, quisquis alioqui
 fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, no-
 bilis, ignobilis, seruus, liber, neque esse o-
 mnino, neque nominari in ea ciuitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non fru-
 stra, neque paruis de rebus laborem, qui ciuis
 cupiam fieri et ipse pulchrae adeo et beatae ciui-
 tatis. LYC. Nam egomet eorundem quorum
 tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista
 velim contingere. Si quidem igitur in propin-
 quo esset illa ciuitas, et manifesta in conspectu
 omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus
 ad eam perrexissem, et ciuis illius essem a longo

166 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἐπολιτευόμενῃ ἂν ἐκ πολλῶν. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς
 Φατε (σὺ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψωδὸς) πάντῃ
 πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε, τὴν
 εἴχσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμένα τὸν ἄριστον. ἢ
 ἐκ οἷοι σὺ ἔτιώ χρῆναι ποιεῖν; ERM. Καὶ πῶς
 ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; LYC. Οὐκ ἔν σοι μὲν ἐπὶ
 τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ
 ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι
 παρεῖναι αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέ-
 γοντες. ὁδὸς γε μὴν, ἢ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνε-
 ται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ἔδεν ἀλ-
 λήλαις ὅμοια. ἢ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἢ
 δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν εἰσικεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρ-
 κτες, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἢ μὲν διὰ
 λειμῶ-

inde tempore. Cum vero, vt vos dicitis, tu
 nempe et Hesiodus confarcinator ille carminum,
 longo admodum spatio remota habitetur, necesse
 est et viam, quae ducit ad illam, quaerere, et du-
 cem optimum. An non putas hoc agendum?
 HERM. Et qua alia ratione perueniat aliquis.
 LYC. Igitur quantum ad promissiones, et scien-
 tiaē professionem, multa tibi ducum copia. Multi
 enim parati adstant, indigenas inde esse quisque
 se dicentes. Sed via non vna atque eadem vide-
 tur, sed multae ac diuersae, ac nihil altera alteri
 fimiles. Nam haec quidem ad occidentales par-
 tes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec
 ad septentriones, et altera recta ad meridiem:
 et

λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐδρος καὶ ἡδεῖα, ἔδεν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ ἡμάτον προφαίνουσα. καὶ ὁμοῦς αὐταὶ παῖσαι πρὸς τὴν πάλιν αἰετὶν λέγονται, μίαν ἔσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπέῃ ἕκαστος ἐφεσὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλ' αἰς ἀξιόπιστος ὀρέγει τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεΐαν εἰδέναι, τὰς δ' ἄλλας πλανᾶσθαι, μήτε αὐτὰς ἐληλυθότας, μήτε ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ ἐπὶ τὸν

et haec quidem per prata, et plantas, et umbram, irrigua et amocna, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, et aspera, solem multum ac sitim et laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, et quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, et manum porrigit, et in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad

τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κεῖνος τὰ ὅμοια ὑπὶ-
 σχνεῖται περὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ τὰς ἄλλους
 κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅ-
 παντες. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ
 τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, ἔμετρίως ταραττάει με καὶ
 ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδια-
 τεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες.
 ἔ γάρ οἶδά, ἦντινα τραπόμενος, ἢ τῷ μάλ-
 λον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ERM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας.
 τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίε, πιστεύ-
 σας, οὐκ ἂν σφαλεῖς. LTK. Τίσι λέγεις;
 τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθῶσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγε-
 μόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ
 ἀπο-

proximum accessero, ille quoque similia de sua
 via promittit, et aliis detrahit; et ille, qui iuxta
 hunc est, similiter, et sic deinceps omnes. Haec
 ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dis-
 similis me perturbat, et in consilii inopiam con-
 iicit: ac duces maxime quantum possunt et ultra
 contendentes, suamque singuli laudantes. Ne-
 que enim, in quam conuersus, aut quem maxime
 secutus ad ciuitatem perueniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia li-
 berabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris,
 qui viam illam ante fecerunt, non erraueris. LVC.
 Quibus dicis? et qua via euntibus, aut quem du-
 cum secutis? rursus enim nobis eadem consilii in-
 opia

ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν
πραγμάτων ἐπὶ τὰς ἀνδρας μετεληλυθόσι. ΕΡΜ.
Πῶς τῆτο Φῆς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλά-
τωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐ-
τῷ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐ-
πικύρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑ-
μετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, εἴχῃτω; ΕΡΜ.
Πῶς γὰρ εἴ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με
τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἐτι ὁμοίως ἀγνοῶ, τῷ μάλ-
λον χρὴ πιβεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκα-
στον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς
πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινῶντα, καὶ λε-
γοντα, ὡς αὕτη μόνῃ ἀγχι ἐπὶ τὴν πόλιν· εἰ μὲν-
τοι εἴχω εἰδέναί, εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν
ἀΦί-

opia alia se forma offert, cum a rebus ad viros
transiuimus. H E R M. Quid ita ais? L Y C.
Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus,
eoque viae duce (comite) vsus illam nimirum
laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam:
tu autem, vestram; nam qui non ita fiat, Her-
motime? H E R M. Et cur non? L Y C. Non
tū liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aeque igno-
ro, cui viatorum magis credendum ſit. Video
enim, vnumquemque illorum cum ipſum, tum
ducem, vnus modo viae periculum feciſſe, et
illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem;
neque tamen habeo vnde ſciam vera illum dicere:

ἀφίκαται πρὸς τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πάλιν,
 δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν,
 ἐν ἣ ἐπιθυμῶμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύεσθαι,
 ἢ ὁδὸν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα
 ἀφικόμενος οἶσται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον
 ἔμοιγ' ἔν ἐστι. ἔ γάρ πάντως ὃ τινὰ πόλιν ἰδὼν
 Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἔ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόριν-
 θος. ὃ δὲ δὴ μάλιχα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν,
 ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναί, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶ-
 ναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία
 ἐστὶν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κό-
 ρινθον ἄγασιν, εἰ μὴ τις ἔτω σφόδρα παρα-
 παίσι, ὡς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέας, καὶ
 τὴν

Verum venisse illum ad finem quemdam, et vi-
 disse ciuitatem aliquam, forte illi dederim. V-
 trum vero illam viderit, quam oportebat, cuius
 ciues esse tu non minus quam ego volumus; an,
 cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem
 delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi
 quidem adhuc obscurum est. Neque enim quis-
 quis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem
 non sola vrbs est Corinthus. Quod autem ma-
 xime inopem me consilii reddit, illud est, quod
 noui, vnam necessario esse veram viam, quippe
 cum et Corinthus vna sit, reliquas autem quouis
 potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum
 quis delipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos
 fert,

τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἀγχεσαν, εἰς Κόρινθον σέλλειν.
ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκίνα; ἄλλη γὰρ
ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΤΚ. Οὐκ ἔν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ἔ μικρὰς
δεῖ βελῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ἰδῶν τε, καὶ ἡ-
γεμόνων. ἔδὲ τῆτο δὴ τὸ τᾶ λέγχε ποιήσομεν,
ἐνθά ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, σκεῖσε ἄπιμεν·
ἐπεὶ λήσομεν ἔτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγέ-
σης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες.
ἔδὲ γὰρ ἔδ' σκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπι-
τρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ
καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ἰ-
δῶν ἡντιναῖν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τῆτο γενέ-
σθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρό-
νῳ.

fert, et quae ad Indos, Corinthum ducere.
H E R M. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine,
alia cum aliorum ducat?

• 28. L Y C. Ergo, pulcher Hermotime, non
parua deliberatione opus est, ad electionem via-
rum pariter ac ductorum: neque id quod est in
proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tule-
rint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae
Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut
Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consul-
tum est fortunae permittere, ut qui forte opti-
mam capeffituri simus, licet sine examine in vnam
quamcunque viarum ingrediamur. Etenim pot-
est quidem id quoque fieri, et forte aliquando in
longo

νω. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν ἔτῳ μεγάλων οὐκ
 εἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν 5), ἔδ' ἐς
 ξενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς,
 ὡς ἡ περὶ οὐμῖα Φησί, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον
 διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε ἔδ' αἰτιασαίμεθ'
 ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσῃ, καὶ ἀκον-
 τίσῃ, μὴ πάντως ἔτυχῃ τῇ ἀληθείᾳ, ἐνὸς ὄν-
 τος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ ἔδ' ὦ Ὀμη-
 ρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν, ὃς δέον τὴν πελειάδα
 κατατοξεύσαι, ὃ δέ, τὴν μῆρινθον ἔτμεν· ὁ
 Τεῦκρος, εἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλο-
 γώτε-

longo tempore factum est. At nos de tantis re-
 bus non puto oportere periculosam temere aleam
 iacere, neque in angusto adeo concludere spes
 nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha*
Aegeum Ioniumue mare ausos *trahere*: vbi nec
 fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittan-
 do vel iaculando non omnino feriat verum, quippe
 quod vnum sit inter mille mendacia: quale quid
 nec Homérico illi sagittario contigit, qui, cum co-
 lumba deiicienda esset, lineam telo rupit, Teu-
 crum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est
 spera-

5. Ἀναρρίπτειν] Ἀναρρίπτειν hoc in loco
 per ellipsin τῆς, κύβον, est *aleam iacere*.
 Integram locutionem habes in Harmonide
 c. 3. med. ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν
 κύβον, et in Pro Imaginibus c. 16. Τολ-
 μήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. *Iensius*.

γώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσασθαι καὶ περιπέ-
σεισθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεί-
νο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι ἔμι-
κρός, εἰ ἀντί τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγέσης, ἐς τῶν πα-
πλανημένων μίαν ἀγνοῶντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπί-
ζοντες ἀμεινον αἰρήσασθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡ-
μῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ἔδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι
καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥάδιον, ἢν ἅπαζ ἐπιδῶ
τῇ πλεῖσθι (1) τις αὐτόν, τὰ ἀπύγεια λυσάμε-
νος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι,
ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ κα-
ρηβα-

Ipserare futurum, vt de multis *quiddam* (*quodcum-
que sit*) feriat, et in telum quasi incidat, quam
vnum illud omnino ex omnibus. Non paruum
autem esse periculum, si spe illa induciti, futu-
rum vt melius fortuna pro nobis eligat, pro recta
via in erronearum aliquam ignorantia incidamus,
ita me puto colligere: neque enim redire iam et
retro nauigare ad salutem facile est, si quis semel
spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit;
sed necesse est in pelago iactari nauscantem ple-
rumque, metuentem, et grauato ob agitationem
capite:

6. Τῇ πλεῖσθι] Interpretatus sum, quasi le-
geretur tenuissima mutatione *πνεῦσθι*, *spi-
ranti*, nimirum *αὔρα*, *aurae*. *Vela ventis
dare, nauem austro permitttere*, solennia sunt,
et sexcenties tali in re usurpata. *Gesner.*

ρηβαρῶντα ὑπὸ τῆ σάλεα, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι, εἰ ἐπιφορὸν ἐστὶ καὶ ἄριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλῃσι. καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον καλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκίε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε, ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, καὶ ἄλλας ἂν εὐροῖς, ἔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, ἔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθέλησθαι γε ἀΦικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔφη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον. ΛΤΚ.

Ὁρᾷς

capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, feren sine sit et secundus ventus Corinthum navigare volentibus; et, per Iouem, gubernatorem vnum optimum deligere, et nauim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum noui equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inuenturum; neque peritiores gubernatores Stoicis: et si quidem peruenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides,

Ὁρᾷς τέ τοι ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳ συνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικύριον ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. ὥς, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλές αὐτὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὐρωμεν τὰ ληθῆ ὑπισχνάμενοι.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι, ὅς τις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλῳ, ὅτι μόνον γε εἰδότες τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντες ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστο-

des, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo et qui cum Platone viam faciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non peruenturum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inueniamus.

30. Nam, age, si ita, vti nunc habeo, ignarus adhuc, quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam; fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum dogmata didiceris, et vnam hanc viam iueris: ac deinde Deus aliquis in lucem reuocet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem,
et

Ἀριστοτέλην, καὶ τὰς ἄλλας· οἱ δὲ περιζάντες
 ἐρωτῶέν με, καί, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγα-
 γόντες, ὕβρεως ἑκάστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ
 βέλτισε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πισεύ-
 σας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν,
 πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθρὲς καὶ πρῶην
 γενομένους, μήτε λόγῳ μεταδῆς ἡμῖν, μήτε πει-
 ραθεῖς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί
 ἂν ἀποκριναιμὴν αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴ-
 πω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην Φίλῳ ἀνδρί; ἀλ-
 λά Φαῖεν ἂν, οἷδ', ὅτι ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, ἐκ
 ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τῆτον, ὅσις ποτὲ ἐστίν, ἐ-
 δὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥς ἐκ ἐχρῆν ἀπάντων κατα-
 γινώ-

et reliquos: iique circumstantes me interrogent,
 quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum
 vnusquisque, postulent, dicentes, quo animi im-
 petu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chry-
 sippum et Zenonem nobis praetulisti, homines
 heri et nudius tertius natos, nobis multum natu
 maioribus, qui neque sermonem communicaueris
 nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraue-
 ris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respon-
 deam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, ami-
 co homini, fidem habui? At ego noui illos di-
 cturos: Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum,
 quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque
 non decebat damnare vniuersos, neque contra
 absen-

γινώσκειν, ἔδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαιτῶν, ἀνδρὶ πισεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ἔδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκίνε, ἔχ' ἔτω προσταττασι τοῖς δικασαῖς ποιεῖν, ἔδὲ τῷ ἑτέρῳ μὲν ἀκχεῖν, τὸν δὲ ἕτερον ἐκ ἑῶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτῶ, ἃ οἴεται συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῶσθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τὰς λόγους, εὐρίσκοιεν τὰληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ ἔτω ποιῶσιν, ἐφιδέειν δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικασήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτάς.

Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μῆδε-
πώ-

absentes et inauditos nos ferre arbitrium, ac si-
dem habere hominī, qui vnā modo philoso-
phiae viam, et forte ne hanc quidem accurate
satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine,
non ita facere iudices iubent, nec alteram qui-
dem partem audire, alteram dicere pro se non
pati, sed similiter audire vtramque, quo facilius,
comparatis inuicem orationibus, quid verum fal-
sumue sit inueniant: et si tamen ita non fecerint
iudices, prouocandi ad aliud tribunal potestatem
lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simi-
le est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me in-
terroget: Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops,
Luc. Op. T. III. M qui

πώποτε ἄλλας ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς εἰσμέν,
 διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημέναι τοπαράπαν, ἐν τινι
 συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι
 μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκὰς, ἢ
 ξανθὰς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιεῦσι τ'
 ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις 7) ἂν πρὸς αὐτῶν
 τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, σέθεν
 ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ἃ γὰρ ἀπεδή-
 μησας παρ' ἡμῶν ἔδαμύσε, ἔδδ', νῆ Δία, τὰ
 παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐσι, φαίην ἂν ἔ-
 γωγε

qui alios nunquam homines, quales nos sumus,
 videret oculis, eo quod patria pedem non ex-
 tulisset, hic igitur in concione Aethiopum adse-
 neretur atque diceret, nusquam terrarum homi-
 nes esse albos, vel flauos, neque aliud usquam
 nisi nigros, numquid fidem apud illos inueniat?
 Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus di-
 cat: Tu vero unde haec, audacissime, nosti,
 qui neque usquam a nobis peregre abfueris, ne-
 que Hercle res aliorum quales sint noveris? di-
 camne

7. "Ἡ εἶποι τις] Qui bene totam orationis
 seriem considerauerit, illum animaduersu-
 rum puto, requiri ad sententiam implen-
 dam, conditionalem particulam εἰ, quam
 interpretando certe expressam nemo indi-
 gnabitur. Concurfus ille et hiatus, ἢ εἰ εἴ-
 ποι, fecit, vt interiectum εἰ tanto facilius
 elideretur. Gesner.

γῶγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτερον; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβλεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω· δι-
καιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ
γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τῆτο
ἂν ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν
γὰρ καὶ τῆτο πάντα δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ
ἀνὴρ; καὶ Φήσκει πρὸς μέ ὧδέ πως· ἀνάλογον
τοῖνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίε, τὰ Στωϊκῶν
μὲνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος ἕτος ὁ Ἑρ-
μότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδεπώποτε, μήτε
εἰς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκρου, μηδὲ
ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοῖνυν λέγοι, μηδὲν
ἔγω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολ-
λοῖς

camne ego merito sic interrogasse seniore? aut
quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est.
iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.
LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed
quod sequitur, non iam noui an aequè tibi pla-
ceat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quate id est? LYC. Subiuciet
nempe vir ille, et ita fere mecum aget: Hac igi-
tur ratione ac proportionè seruata ponatur nobis
aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit,
ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem
neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum,
neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit.
Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse, neque

λοις 8), οἷα τὰ τῆς σοῆς ἐσι, καὶ ἃ ἐκείνη φη-
σιν, ἐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δοξεῖς σοι, πε-
ρὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰ-
δῶς, ἐδεπώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πό-
δα προελθών; τί βέλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;
ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς
τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς
ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιῶντες· ἐκ ἀγνο-
ῶμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ
γὰρ διδάσκαλος καίκεῖνα μεταξὺ καὶ διζέεισι
πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς
αὐτός.

ΛΥΚ.

verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Por-
ticu, et quae illa dicit: nonne merito videatur
tibi temerarius esse, qui de omnibus pronunciet,
cum vnum modo sciat, et nunquam alterum ex
Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis
illi respondeam? HERM. Verissimum illud
neinpe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, et
praecipue quidem illa, ediscere, vt qui secun-
dum illa philosophari postulemus: neque tamen
ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum
enim et illa inter docendum enarrare, atque ea-
dem deinde euertere.

33. LYC.

8. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλ-
λοις, et ita transtuli. Cui non placet ali-
quid mutari, ille in interpretatione nostra
facile *aliis* substituet *multos*. Gesner.

ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τὰς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τὰς ἄλλας; ἔχι δὲ ἀν'αγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ· οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σε ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ ταῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶσται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ ἐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; ἐκὼν ἢν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὼν ἀσκήμενον πρὸ τῆς ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αἴρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἴηται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανισύματα, ἔθενός ἀνταιρομένεα αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι,

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem et Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos: Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet aduersariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Vtrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi aduersarium feriat: continuome, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro inuicto? an potius facilia illa putabit, et periculi expertes iuuenis lusus, victo-

σθαι, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτόν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ ἄ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω κρατεῖν αὐτὰς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέψεσθαι ῥαδίως. ἔπει τὸ τοιαῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασπενδύσαντες ἐκείνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέψουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντι πῆξαντες, ἃ πόρρω προθέμενοι, σοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἔν τυχῶσιν ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς

r iam vero tum decerni, cum ipsum aduersarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius vimbratiles forte velitationes aduersus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo euertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter euertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas et in conto defixas proponunt interuallo non longo, atque ad eas deinde collineant: et si quando feriant, traiciantque stipulas, exclamant continuo, vt in magno facinore, si sarmenta telum

αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ
 Πέρσαι γε ἔτω ποιῶσιν, ἀδὲ Σκυθῶν, ὅσοι το-
 ξοῦται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινέμενοι ἀφ'
 ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ καὶ
 τὰ τοξεύμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, ἔχ' ἐφ' ὧτα.
 ἀδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἔς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλ-
 λά διαδιδράσκοντα ὡς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι
 ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι
 τυγχάνουσιν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπὶ σκοπῇ δέῃ
 πειραθῆναι τῷ τότε τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντί-
 τυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοίνην προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ ἔτω πιεύουσι, καὶν δ' ὅπλων
 σφίσι χωρεῖσθαι τὰς οἰκὰς. εἶπε τοίνυν, ὦ Λυ-
 κίνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτε οἱ διδάσκαλοι
 αὐτῷ

lum. transierit. Verum ita Persae certe non fa-
 ciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed
 primo ipsi dum mouentur in equis, ut plurimum
 sagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur,
 volunt moueri, non stare et expectare sagittam,
 dum incidat, sed fugere quantum licet maxime.
 Bestias enim ut plurimum deiciunt sagittis, et
 aues quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad
 scopum tentanda sit vis et contentio plagae, li-
 gnum, quod ictum repellat, aut scutum e crudo
 boum tergore, propositum traiciunt, et ita spe-
 rant per arma quoque sagittas suas transaturas.
 Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magi-

αὐτῷ Φρύγανα προθέμενοι, κατάτοξεύουσιν, εἴ-
 τα φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κενρατηκέναι, καὶ
 εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκεί-
 νας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡ-
 μῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐ-
 τὰς τὰ τῷ Ἀχιλλέως ἐκείνῃ, ἃ φησι περὶ τῷ
 "Εκτορος·

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσει μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ἑυμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαι
 τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα.
 τῷ γὰρ Συρακυσίῳ Γέλωνι φασὶ δυσῶδες εἶ-
 ναι τὸ σῶμα, καὶ τῷτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐ-
 τόν, ἔθενός τοιμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄν-
 δρα,

stros ipsius proposita sarmenta sagittis transiicere,
 deinde viros armatos a se deuictos, gloriari: et
 pictas imagines nostras pugnis inuadere, iisque,
 vt facile est ad existimandum, victis, nos a se
 putare superatos. Nostrum vero quisque dixerim-
 us ad eos Achillis ista, quae ille de Hectore:

*Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri
 Nostrae.*

Haec, inquam, vniuersi, et pro se vnusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid
 de Sicilia, qui pleraque eius nouit. Nempe Sy-
 racusio Geloni graueolens fuisse os aiunt, idque
 diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare
 tyranno,

δρα, μέχρι δὴ τινὰ γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτῆς, ὀργίζεσθαι, ὅτι ἔκ ἐμήνυσσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστὰ τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. * ὑπὲρ γὰρ τῆς μὴ πεπεισθαι ἄλλῃ ἀνδρὸς, μηδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιῦτό τι ἀποπνεῖν τῆς σόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαρὲν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ, ὅποια τῶν ἄλλων τὰ σέματα ἔσιν. ὁμοίᾳ δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τέτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἀκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιοι, πισεύσας τινὶ τῶν
μόνῳ

tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, vti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graueolentiam illam sciret: illam vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui,

μόνῳ Πλάτῳ ὁμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών. Φημι, ἄχρῃς ἂν ἀδηκον ἦ, τίς ἀληθὴς ἐς προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἰρεῖσθαι ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιῦτον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑσίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τὰς ἄλλας ἀτρεμεῖν ἐλάσωμεν· ἐγὼ γὰρ κατ' ἐμὰ ἀνταγωνίζεσθαι αὐταῖς· νῦν δέ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν, εἰ τοιῦτόν ἐστι τὸ Φιλοσοφίας πρᾶγμα, ὅσον ἐγὼ Φημι αὐτὸ εἶναι. Αἰθίοπας δέ, ἣ τὴν Γέλωνας γυναῖκα, πῖ ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκῇσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέ-

γῆ

qui solo cum Platone versati fuerint. Vno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, et Aristotelem, et Epicurum, et reliquos patiamur quiescere: neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, et tu, per nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, et Gelonis uxorem Syracusis euocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputa-

γε ἤδη· θαυμασὸν γάρ τι εἶναι ἔοικας. ΕΡΜ.
 Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μό-
 νον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰλη-
 θές ἀπὸ τέτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλ-
 θη τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. ἔτωσί δὲ σκόπει,
 ἥν τις λέγῃ πρὸς σέ μόνον τέτο, ὡς αἱ δύο δυ-
 άδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελεῶσιν, ἄρα
 δεῖσει περιιόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων,
 ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐ-
 πτά λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ὧν, ὅτι
 ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμό-
 τιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἐν ἀδύνατον εἶναί σοι
 δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον ταῖς Στωϊκοῖς
 λέγεσι

putationem: tu vero iam dicito: mirabile enim
 quiddam videris dicturus. H'ERM. Videtur mi-
 hi, Lycine, et facile quidem fieri posse, vt ali-
 quis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat
 ex his verum, etiamsi aliorum sententias non per-
 sequatur, atque ediscat singulas. Ita vero confi-
 dera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyάdas duas
 quaternarium numerum efficere, numquid opus
 est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot
 sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui
 quinque aut septem dicat eos esse: an vero statim
 noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermo-
 time. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non
 posse videtur, vt aliquis in Stoicos incidat vera
 dicen-

λέγῃσι τὰληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα, ὡς ἐκ ἄνποτα τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, εἰδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόρας λέγωσιν.

ΛΤΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμος· τὰ γὰρ ὁμολογέμενα τοῖς ἀμφισβητεμένοις εἰκάζεις, πάμπαν αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὅτινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΤΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωικῷ τινι, καὶ Ἐπι-
κρεῖῳ,

dicentes, et persuaderi sibi ab iis patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones, aut Pythagorae dicant.

36. L Y C. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes conuenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut vndecim numerum efficere? HERM. Non equidem. aliqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidistine vmquam, (et, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem, aut Epicureum, qui non

κρείω, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;
 ERM. Οὐδαμῶς. LYC. "Ορα τοίνυν, μήπως
 με παραλογίζῃ, ὧ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον
 ὄντα· ζητάντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν
 ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τῷτο προαρχάσας, ἔδωκας
 φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἑτοί εἰσιν, οἱ
 τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἀδελφὸν εἰ
 ἔτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικύρειοι, ἢ
 Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν ἔτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς
 δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ· ἢ ἂ ὁκτὸς σὺ
 τῷτο ποιεῖν, ὅποταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν,
 ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικύρειοι δὲ, τὰ ἁπλᾶ;
 καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ
 Πλά-

non diffiderent de initiis rerum, aut de finibus?
 HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur, ne
 me rationibus colligendis fallas, eumque ami-
 cum. Quacrentibus enim nobis, qui veram ra-
 tionem in philosophia sequantur, tu hoc praere-
 ptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos
 esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod ob-
 scurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei,
 vel Platonici, quidem ita componere, vos au-
 tem quinque aut septem ea esse dicere. An non
 videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum,
 quod honestum, idem bonum putatis esse, Epi-
 curei autem id, quod suaue sit? et cum vos dicitis
 corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit
 etiam

Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖ-
 σιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάν-
 τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμφιλό-
 γως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καί-
 τοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόν-
 των αὐτῶν τέτο εἶναι, ἔνθα δὲ κρίσεως μάλι-
 σα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν ἔν πρόδηλον γένηται
 τέτο, ὡς Στωϊκῶν ἐς μόνων τὰ δις δύο, τέτ-
 ταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρη
 δ' ἂν αὐτῆ τέττε πέρι διαμάχωνται, πάντων
 ὁμοίως ἀκχερόν, ἢ εἰδέναι, ὅτι πρὸς χάριν δικά-
 ζειν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίνε, ξυνιέναι,
 πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΤΚ. Οὐκ ἔν σαφέστερον
 χρῆ

etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse.
 Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id
 ipsum de quo disceptatur comprehendens, tan-
 quam extra controuersiam Stoicorum esset, ipsis
 habendum adiudicas, licet vindicantibus idem
 sibi reliquis, et suum esse dicentibus, vbi sane
 iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si qui-
 dem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum
 esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane ta-
 cendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaue-
 rint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos
 in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

37. HERM. Non videris mihi, Lycine, in-
 telligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur di-
 luci-

χρή λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιῷτον
 Φήσεις. ΕΡΜ. Εἴση αὐτίκα, οἷόν τι λέγω· θῶ-
 μεν γὰρ τινὰς δύο ἐσεληλυθέναι ἔς τὸ Ἀσκλη-
 πειδόν, ἢ ἐς τῷ Διονύσῃ τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι
 Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴ-
 πα ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτὰς, ὁπότερος ὑ-
 πό κόλπῃ ἔχει τὴν Φιάλην. ΛΤΚ. Καὶ μάλα.
 ΕΡΜ. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΤΚ. Πῶς
 γὰρ ἔ, εἰ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔν ἂν πα-
 ρὰ τῷ προτέρῳ εὗρης αὐτήν, ἔκ ἔτι τὸν ἕτερον
 ἀποδύσεις· πρόδηλον γάρ, ὡς καὶ ἔχει. ΛΤΚ.
 Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμέν ἐν τῷ
 τῷ προτέρῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ
 ἄδὲν ἐρεύνης ἔδδ' ἔτω. δεῖ. ΛΤΚ. Ἐχει γάρ.
 ΕΡΜ.

lucidius dicendum erit, si quid diuersum, non
 autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM.
 Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos
 quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum in-
 gressos. Deinde vero phialam de sacris perditam.
 Oportebit scilicet ambos excutere, vter in sinu
 habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet
 autem omnino alteruter. LYC. Qui non, siqui-
 dem perdita sit. H E R M. Igitur si apud prio-
 rem illam inueneris, non iam alterum exues: pla-
 num enim, illum non habere. LYC. Planum.
 H E R M. Et si non inueniamus in sinu prioris,
 alter omnino habet, et nihil perscrutatione, ne-
 que sic, opus est. LYC. Habet enim alter.
 HERM.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοῖνον εἰ εὔροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς
 Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, ἢ ἐτι ἐρευνᾶν τὰς ἄλλας
 ἀξιῶσμεν, ἔχοντες ὁ πάλα ἐζητῶμεν· ἢ τίνος
 γὰρ ἕνεκα ἐτι κάμνομεν.

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὔροιτε, καὶ εὔρόντες
 ἔχοιτε εἰδέναί, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ
 ὅλως γνῶριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὧ
 ἑταῖρε, πρότερον μὲν ἔ' δύο εἰσὶν οἱ παρελθόν-
 τες ἐς τῶν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον
 αὐτοῖν τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τι-
 νες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολέμενον αὐτὸ, ἄδηλεν ὁ,
 τι ποτέ ἐστιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ σέ-
 Φανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέ-
 γεσι,

HERM. Et nos igitur si inueniamus mox apud
 Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus
 putabimus; quippe qui habeamus, quod olim
 quaesiuimus; aut cuius rei gratia plus laboris
 sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inueneritis, et
 inuentum scire possitis id ipsum esse, quod fue-
 rat perditum; aut modo omnino notum vobis
 sit donarium. Iam vero, amice, primum qui-
 dem non duo sunt ingressi in templum, ut ne-
 cesse sit alterutrum habere rem furtiuam, sed valde
 multi. Deinde ipsum, quod desideratur, quid
 sit obsecrum est, phialae, an scyphus, an co-
 rona? Quot enim sunt sacerdotes alius aliud dicit,
 nec

γασσι, καὶ ἔδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογῶσιν·
 ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκῆ, οἱ δὲ, ἀργύρεα, οἱ δὲ, χρυ-
 σῆ, οἱ δὲ, κησσιτέρεα εἶναι αὐτὸ Φιάσκεσιν· ἀ-
 νάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδύσαι τὰς εἰσελθόν-
 τας, εἰ βέλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν
 παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὔρης Φιάλην χρυσῆν,
 ἔτι καὶ τὰς ἄλλας σοι ἀποδυτέον. ERM. Διὰ
 τί, ὦ Λυκῖνε; LYK. "Ὅτι ἄδηλον, εἰ Φιάλη
 τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τῆτο ὑπὸ πάντων
 ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' ἔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φα-
 σιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώρι-
 μον γένοιτο, ὡς Φιάλη ἀπέλοιτο χρυσῆ, καὶ
 σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὔροις Φιάλην χρυσῆν, ἔδὲ
 ἔτω παύσῃ διερευνώμενος τὰς ἄλλας· εἰ γὰρ δῆ-
 λον

nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii
 ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e
 stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicum-
 que ingressi sunt, omnes exuere, si inuenire velis
 quod desideratur: etiam enim si apud primum
 statim inuenias phialam auream, adhuc reliquos
 tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine?
 LYC. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud,
 quod periit: si vero hoc etiam inter omnes con-
 ueniat; at auream non omnes aiunt esse phialam.
 Si vero maximae illud etiam constet, auream per-
 iisse phialam, tuque penes primum inuenias au-
 ream phialam, ne sic quidem excutere alios de-
 fines. Neque enim planum est, sitne haec ipsa

λόν πε, εἰ αὐτὴ ἦν ἢ τῷ θεῷ· ἢ ἐκ οἷσι πολλὰς
Φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ΕΡΜ. "Εγώ γε. ΛΥΚ.
Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντα ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἐκάσῳ εὗρεθέντα πάντα, εἰς μέσον κατα-
θέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν
θεῖον κτῆμα οἶεσθαι.

Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχό-
μενον, τῷτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησο-
μένων ἔχει τί πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ,
Φιάλην, ὁ δὲ, σέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκῷ,
ὁ δὲ, ἐκ χρυσῷ, ὁ δὲ, ἀργύρῳ· εἰ δὲ ὁ ἔχει,
τῷτο ἱερὸν εἶναι, εὐδέπω δῆλον· πᾶσα τοίνυν
ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερέσυλον εἴπῃς· ὅπως
γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδελον ἦν καὶ
· ἔτιως,

quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas
aureas? HERM. Ego vero. L Y C. Opus igitur
erit per omnes ire scrutando, quaeque apud
singulos inuenta fuerint, ea in medio ponere
omnia, et sic facere coniecturam, quid tandem
illorum diuinam possessionem putare debeat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem
adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unus-
quisque habet aliquid; scyphum unus, alius phia-
lam, alius coronam: et alius quidem ex aere, ex
auro alius, alius ex argento: utrum vero quod
habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum pa-
tet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem
dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
omnes,

ἔτῳ, ὅστις ὁ τὰ τῆ θεῆ ὑψηλόμενος ἔστι γὰρ
καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας
ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπο-
κομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπολωλέ-
ναι, ὡς εἰ γε ἐπιγεγραπτο τῆ θεῆ τὸ ὄνομα, ἢ
τῆ ἀραθέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρέον-
τες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀπο-
θύοντες, καὶ ἐνοχλεῖντες τὰς ἄλλας. οἶμαι δέ
σε, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικὰς ἐω-
ρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς αἶε, παλ-
λάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἡ δὲ ποτε
καὶ παρὰ τὰς ἀθλοθέτας αὐτὰς ἐκαθέζε; ΕΡΜ.
Νὴ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λακὰ τῶν
Ἑλλὰ-

omnes; sic quoque obscurum esset, quis sit qui
Dei *cimelia* surripuisset: licet enim priuata quo-
que habere. Causa autem illius ignorantiae una
est, puto, quod inscriptionem non habet desi-
derata phiala. Ponamus enim *interim*, desiderari
phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen,
aut donantis, minus laboraremus, inuenta quae
ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios,
et molestiam illis facessere. Puto autem te, Her-
motime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.
HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, et multis
locis. L Y C. Numquid igitur vnquam prope
ipso sedisti certaminum praesides? HERM.
Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellenodica-

Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδῃ τῇ Ἡλείῃ θεῶν μοι
προκατακαθόντος ἐν τοῖς ἑαυτῇ πολίταις. ἐν
πεθύμεν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς
Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα ἐν καὶ
τῷτο, πᾶς κληῖσεν ὅντινα ὥτινι χρὴ παλαίειν,
ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ.
Οὐκὲν ἄμεινον σὺ εἶποις, ἐγγύθεν ἰδὼν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους
ἀγωνοθετῆτος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μὴ
μοι τὰ πάλα, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύ-
θεν; βιεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρεᾷ πρέ-
κειται ἱερὰ τῇ θεῇ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλη-
ροὶ μικροὶ, ὅσον δὴ κυσσιμαῖροι τὸ μέγεθος, ἐπι-
γεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα
ἐν

rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occu-
pante in suis ciuibus. cupiebam enim ex proxi-
mo videre omnia, quae apud Hellanodicas fie-
rent. L Y C. Itaque nosti hoc quoque, vt fer-
tiantur, quem, qui cum, aut lucta certare, aut
pancrastio oporteat. HERM. Noui enim. LYC.
Itaque melius tute dixeris, qui videris ex pro-
ximis.

40. HERM. Olim quidem praeside certami-
nis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi an-
tiquas Hermotime, sed quae ex propinquo vi-
disti, ea narra. HERM. Vrina argentea propo-
sita est, Dei sacra, in hanc paruae fabarum in-
star sortes inficiuntur, inscriptae. Inscribitur
autem

ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὰ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
 δύο τὰ γάρμματα, καὶ ἔξῃς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἦν
 πλείους οἱ ἀθληταὶ ὧσι, δύο αἰεὶ κληροὶ τὸ αὐτὸ
 γράμμα ἔχοντες· προσελθὼν δὲ τῶν ἀθλητῶν
 ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, καθείρει τὴν χει-
 ρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κληρῶν ἓνα, καὶ
 μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μασιγχοφόρος
 ἐκλίσσει, ἀνέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἔ παρῃχων ἀ-
 ναγνῶναι ὅ, τι τὰ γράμματα ἐσὶν, ὃ ἀνέσπασκεν·
 ἀπάντων δὲ ἤδη ἔχόντων, ὃ Ἀλυτάρχη, οἶμαι
 ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (ἐκ ἑτι γὰρ τῆς
 το μέμνημαι) περιῶν, ἐπισκοπεῖ τὰς κληρας ἐν
 κύκλῳ ἐσώτων, καὶ ἔτω τὸν μὲν τὸ ἀλφα ἔ-
 χοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἀλφα ἀνσπασκόντι, πα-
 λαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ
 βῆτα,

autem binis A, binis aliis B, binis Γ, et eodem modo
 deinceps, si plures athletae fuerint, vt duae sem-
 per sortes eandem literam habeant. Accedens au-
 tem athletarum unusquisque, et Iouem precatus,
 demissa in vnam manu, sortium vnam extrahit,
 et post illum alius; adstansque unicuique flagelli-
 fer manum illius retinet, nec finit illum videre,
 quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem
 suam iam habentibus, Alytarcha puto, aut ipso-
 rum vnus Hellanodicarum, hoc enim non iam
 recorder, circumiens inspicit sortes stantium cir-
 culo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui
 alterum A extraxit, ad luctum vel panceratium

βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τὰς ἄλλας τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὗτω μὲν γὰρ, ἣν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισαί, οἷον ἐκτιὰ, ἢ τάσσαρες, ἢ δώδεκα. ἣν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὸν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο ἐκ ἔχον· ὃς δ' αὖν τέτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμέτρων ἐς' αὖν ἐκείνοι ἀγωνίσονται· ἔτι γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμά, καὶ ἐς τὴν τέτο ἔ' μικρὰ εὐτυχία τῷ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κερμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ΛΤΚ. Ἐχ' ἀτρέμα· τέτ' γὰρ ἐδέομην μάλιστα· ἑκὲν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ

comparat, similiterque eum, cui B euenit, cum altero, qui B habet, et reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem, si pari numero sint athletae, vid. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, nouem; litera quaedam impar et ipsa, vni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subfidet, exspectans, dum illi certauerint, nec enim habet ex aduerso sibi respondentem literam. Et est illa non parua athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

41. L Y C. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur nouem cum sint, extraxerunt omnes

καὶ ἔχουσιν τὰς κλήρας, περιῖων δὴ, (βέλομαι γὰρ σε Ἑλλανοδίμην ἀντὶ θανάτῳ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ ἔ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν, ὅσις ὁ ἑφεδρόεστιν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντα ἑλθῆς, καὶ συζεύξῃς αὐτὰς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τῷτο Φῆς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὖθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλᾶν τὸν ἑφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὖροις, ἔ μὴ εἴσῃ γε, εἰ ἐκεῖνός ἐστιν ἔ γὰρ προείρηται, ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονᾶν τὸν ἑφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὖρων, ἐκείνης μὲν ἤδη συνέζευξας ἐντυχῶν δὲ αὐθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπερ ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον

omnes et habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te iam pro spectatore Hellanodicam facere, inspicite literas, nec prius puto didiceris, quis subfessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaueris. HERM. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest, ut statim inuenias literam, illam subfessoris indicem, aut literam forte inuenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subfessorem indicet: Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque inuento, illos iam comparasti: et cum in B incidis, alteram B ubi sit quaeris, inuentae respondens, ac de omnibus

παλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως,
ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον
γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνισον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐν-
τύχης, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὐ μὲνεν. ἀλλὰ
σὺ ὁ Ἑλληνοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πρά-
ξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς, ὅτι ἄτος ἐσιν ὁ ἔφε-
δρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα
ἰδεῖν, εἴ περ αὐτῷ γράμμα ὁμοίων ἐσιν· ὥς εἴ γε
μὴ τὰς πάντων κλήρας ἴδοις, ἀκ' ἂν μάθοις τὸν
ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως
ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὐ-
ρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα, ὅτι ἔφεδρος ὁ τῷ-
το ἔχων ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;
ΕΡΜ.

mnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, so-
litarium litteram habens, cui nulla ex aduerso
respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut
secundo incidas, quid facies? LYC. Minime
quid ego facturum sim quaeritur. Sed tu Hellano-
dica, scire volo, quid facturum sis? vtrum statim
dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per
orbem eundum putes, et videndum, si qua ipsi
littera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes
videris, non discas subsessorem. HERM. Quin,
Lycine, facile discam. Inter nouem enim si E
primo inuenero, aut secundo loco, noui, hanc
qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita,
Hermo-

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχῃσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ), οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάρκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτῶ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον ἔν, ὅτι μόνον ἂν ᾔτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τῆτο ἀνεσπαρκῶς, ἐφεδρὸς ἐστὶ. ΛΥΚ. Πότερον, ὡς ἔρμότημε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τὰ γε μοι δοκῆντα, ὅποια ἂν ᾔ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, διαπορῶ μέντοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχῃς πρὸς τὸ τοιῆτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων γραμμαμάτων, εἰρηκας, οἶόν, πρῶτον τοῦ
(Α)

Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparē futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Vtrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae,

(Α), δευτέρῃ δὲ τῇ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν ἅτω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματ'α, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ), τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ἐπὶ τῇ ἐνάτῃ, ὃ δὴ καὶ δηλᾶν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρών τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὐρῆς ἔδεν αὐτῷ συμφωνᾶν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσσπόκριτον τῆτο ἐρωτᾶς.

ΛΥΚ.

v. g. prima A, altera B, et sic ordine, donec in vna illarum numerus Athletarum deficiat. Ad do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Ζ inuenias? quamam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens inuenias nullam cum ea conuenire? neque enim possis, vt modo, ex ordine illarum illud intelligere. ΗΕΡΜ. Difficile est ad respondendum quod rogas.

44. LYC.

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπη-
 σον. τί γάρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράψοιμεν ἐπὶ
 τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτη-
 ρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν
 γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λε-
 οντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἑάσομεν,
 ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐσι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ
 ἀπλᾶ ἐπιγράφωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο
 ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κληροῖν, δύο ἵππους ἐπὶ δυ-
 οῖν, καὶ ἀλεκτρούνας δύο, καὶ κύνας δύο, τὰ
 δὲ ἐννάτω λέων ἕξω τὸ ἐπίσημον· ἦν τάνυν
 τῷ λεοντοφόρῳ τῷ κληρῷ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης
 πόθεν ἕξεις εἰπεῖν, ὅτι ἄτος ἐστὶν ὁ τὸν ἑφεδρον
 ποιῶν, ἢ μὴ περιθεωρήσης ἀπαντας ἐπιῶν, εἰ
 τις

44. L Y C. Ecce alio etiam modo idem illud
 confidera. Quid enim, si neque literas scribamus
 in fortibus, sed signa quaedam et notas, quo ge-
 nere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingen-*
tes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut
 illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed
 age uniformia illa et simplicia in iis pingamus,
 observata quantum potest similitudine, homines
 duos in duabus fortibus, duos in duabus equos, et
 gallos duo, et duo canes, nonae autem nota esto
 leo. In hanc igitur signatam leone sortem si pri-
 mum incidas, unde habebis dicere, hanc esse
 quae subfessorem faciat, nisi ante obcundo omnes
 inspe-

τις καὶ ἄλλος λείοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω
ὃ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκίε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἔδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν
ὥς ἢ ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιά-
λην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔΦεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησό-
μενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον,
ἐπὶ πάντα ἀνγκυαίως ἀφιζόμεθα, καὶ ἔξετά-
σομεν ἀκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ πε-
ριθεωρῶντες· μόλις γὰρ ἂν ἔτω τάληθές ἐκ-
μάθοιμεν. καὶ εἴ γέ τις μέλει σύμβελός μοι
ἀξιόπιστος ἔσσεσθαι, Φιλοσοφίας περὶ, ἣντινα
Φιλοσοφητέον, ἔτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ
πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀ-
τελεῖς·

inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.
HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, re-
spondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim specio-
sum quidquam est, quod responderi possit. Itaque
si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat
inuenire, vel subsefforem, vel optimum illum
in ciuitatem illam Corinthum ducem, ad omnes
necessario deueniemus, et inquiremus summo
opere tentantes, et exuentes, et circum circa in-
spicientes. Vix enim vel sic verum discamus.
Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de
philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit so-
lus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, nouerit.
Reliqui

τελεῖς· καὶ ἐκ αὐτῶν πιστεύομεν αὐτοῖς, ἔς' ἃν καὶ
 μίας ἀπειράτοι ᾧσι. τάχα γὰρ αὐτῶν ἡ ἀρίστη ἐ-
 κείνη εἴη. ἔτι γὰρ δὴ εἴ τις παρασησάμενος κα-
 λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τῷτον εἶναι κάλλιστον ἄν-
 θρώπων ἀπάντων, πιστεύομεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰ-
 δῶμεν, ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἐώρακεν· ἴσως μὲν
 γὰρ καὶ ἔτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος,
 καὶ αὐτὸν εἶδέναι, μὴ ἰδὼν ἀπαντας· ἡμεῖς δὲ
 ἐκ αὐτοῦ μόνον 9) καλῶς, ἀλλὰ τῷ κάλλει δέο-
 μεθα, καὶ ἢν μὴ τῷτο εὖρωμεν, ἔδην ἡμῶν πλέον
 πεπερα-

Reliqui omnes in censum non veniunt, neque
 iis crediderim, dum vel vnus *sectae* sint ignari?
 forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim
 sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat,
 huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi
 credamus, nisi sciamus, omnes illum homines
 vidisse. Forte enim et hic quidem pulcher: an
 vero omnium pulcherrimus, scire non possit,
 qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro
 solum, sed pulcherrimo opus habemus: et hoc
 nisi inuenerimus, nihil nobis profecisse videbi-
 mur.

9. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes
 αὐτὸ, quod quomodo conuenire huc possit,
 nondum equidem video; nisi forte ad μόνον
 referatur, et vim illius augeat; cuius tamen
 rei exemplum adhuc nullum obseruaui. In-
 terpretatus sum ac si legatur αὐτῷ. Gesner

πεπραχθαι ἡγησόμεθα. ἃ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖω δῆποτε καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητῶμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

- ERM. Ἀληθῆ. ATK. Τί εἶπ; ἔχεις μοι τι καὶ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδῆ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικύρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γὰρ τινα τοιοῦτον εὐροῖμεν, πκυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ERM. Οὐ ρᾶδιον, ὦ Λυκίε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ATK.

mur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcumque incidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

46. HERM. Vera sunt ista. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probauerit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora et Platone et Aristotele et Chrylippo et Epicturo et reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probauerit, et cognouerit experimento, solam ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inueniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἔν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμῃ; ἂν ἄπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδεὶς ἡγεμόνος ποιεῖται ἐς γὰρ τὸ παρὸν εὐπορεῖται. ἄρα τόδῃ πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέςατεν, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρεῖται, καὶ ἐπισκεψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπὸ γὰρ τέτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἧ, ὃ μινεῶ πρόσθεν ἐλεγε, ὡς ἔρῳδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐτοῖς. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδὰς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς Φῆς, κατασχεθῆσθαι. ΛΥΚ. Ἐγώ σοι Φράσω, τὸ τῷ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόν-

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, et per sectas ire omnes, et considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt modo illud paullo ante a te dictum non aduersetur, quod non facile est, qui semel se ventro passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, et lino a Tragica Ariadne ac-

cepto

Βόντες, εἰσὶμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἑκάστον, ὡς
 ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυμένον αὐτὸ, ἐξεῖναι.
 ERM. Τίς ἂν ἐν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἥ
 πόθεν τῷ λίνῳ εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,
 εἰ ἐταῖρος, δοκῶ γάρ μοι εὐρησέμεν, ἔτινος ἐχό-
 μενοι, ἐξελθοῖμεν ἂν. ERM. Τί ἐν τῷτό ἐ-
 σιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ πινος τῶν
 σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἥν
 γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικα-
 σικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐ-
 ξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὰς λαβυρίνθας ἐκ-
 φύγοιμεν. ERM. Εὖ λέγεις, καὶ τῷτο ποι-
 ῶμεν.

ΛΥΚ.

cepto in labyrinthum quemque ingrediamur, vt
 glomerando illo fine molestia excamus. HERM:
 Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut vnde lini
 nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis,
 esto. Videor enim mihi inuenisse, quod tenen-
 tes egrediamur. HERM. Quod igitur illud est?
 LYC. Non meum dicam, sed cuiusdam sapien-
 tium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile
 credamus inter audiendum, sed tanquam iudi-
 ces illud faciamus, relinquentes etiam his qui
 sequuntur dicendi copiam, facile fortasse Laby-
 rinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones,
 hoc igitur faciemus.

ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνι δὴ αὐτῶν πρῶτον ἐλ-
θοιμεν ἂν; ἢ τῷτο μὲν ἄδεν διοίσει; ἀρξάμενοι
δ' ἀφ' ὅτε ἂν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρα, ἣν ἔτω
τύχη, πόσω ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ
Πυθαγόρα ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέν-
τε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' ἔν ταις
πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δέ μὴ, ἀλ-
λὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν ἔτως.
ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳι θετέον δηλαδὴ
τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει ἔκ ἐ-
λάττω. ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ
δέ γε ἔκ ἐτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ
σὺ ἀκέσας, ὅτι τετταράκοντα μόνις ἱκανά.
ΕΡΜ.

48. LYC. Sint ista. Ad quem igitur illorum
primum veniamus? An nihil hoc refert? Inci-
pientes igitur a quocumque, verbi gratia a Py-
thagora, si vsu ita veniat, quanto putamus tem-
pore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec
excipe etiam quinque illos silentii annos. Com-
putatis igitur quinque illis, sufficere triginta ar-
bitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*,
at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus.
LYC. Tum deinceps Platoni assignandi totidem
nempe alii. verum etiam Aristoteli non paucio-
res. HERM. Non sane. LYC. Chrysippo
autem non, iam interrogabo te, quot? Noui
enim ex te auditum, quadraginta annos vix suf-
ficere.

ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΤΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικύρειω, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ ἔ' πολλὰ ταῦτα τίθῃμι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης, ὅσοι ὀγδοηκοντὲς τρεῖς εἰς Στωϊκοί, ἢ Ἐπικύρειοι, ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογῶντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἐαυτοῦ αἰρέσεως ἑκάστος; ὡς μὴδὲν εἰδέναι σφίσι ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν· καὶ πρὸ τέτων ὁ Σωκράτης εὐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ὥς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, ἔχ' ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τῆτο μόνον, ὅτι ἐκ οὐδε. λογισώμεθα ἂν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἔν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ'

ficere. HERM. Ita est. LYC. Tum deinceps Epicuro, et reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et Plato dicant, et ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummauerint

γένοντ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἰρέσεις
ἐν Φιλοσοφίᾳ; EPM. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυ-
κίῃς. LYC. Βάλλει ἐν ἀφαιρέμεν τὸ τέταρτον,
ὥς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἵκανὰ εἶναι,
ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον.

EPM. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ
τῷτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ ἔτιω διὰ πασῶν ἐξέλ-
θοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. LYC. Τί
ἐν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιῷτόν ἐστι τὸ
πρῶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἡδὴ ὁμολο-
γημένα, ὥς ἐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλ-
τιστον, μὴ ἔχῃ πειραθεῖς ἀπάντων; ὥς τὸν γε
ἀνευ πείρας αἰρᾶμενον, μαντεῖα μᾶλλον, ἢ κρί-
σει

uerint forte, si decem solas ponamus philosopho-
rum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine.
LYC. Vin' ergo auferamus hinc quartam partem,
vt centum et quinquaginta anni sufficiant, aut
ipsum dimidium adco?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc
video, paucos vel sic per sectas omnes ituros,
si etiam a natiuitate inde statim incipiant. LYC.
Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se
res habet? Euertendane de quibus iam inter nos
conuenit, nempe eligere non posse quemquam ex
pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omni-
bus, tanquam is, qui citra experimentum eli-
gat, diuinatione magis, quam iudicio, verum re-
quirat?

σει, τὰληθές ἀναζητῶντα, ἔχ' ἔτῳς ἐλέγομεν;
 EPM. Ναί. ΛΤΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ
 τοσῶτον βιώναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρή-
 σεσθαι, ἀπάντων πεπραθέντες, καὶ ἐλόμενοι
 φιλοσοφῆσειν, καὶ φιλοσοφῆσαντες, εὐδαιμο-
 νήσειν. πρὶν δὲ ἔτῳ ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, Φα-
 σὶν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταί-
 οντες, καὶ ὁ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἐλ-
 θῇ, τῷτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες,
 διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰληθές. εἰ δὲ καὶ εὑροίμεν
 ἄλλως κατὰ τινὰ ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες
 αὐτῷ, ἔχ' ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνός ἐστιν,
 ὃ ζητῶμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
 γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τὰληθέστατον.

EPM.

quirit? Nonne ita diximus? HERM. Ita
 LYC. Omni igitur ratione necessarium, eo vñ-
 que nos viuere, si et bene eligere velimus ex-
 ploratis omnibus, et electione facta philosopha-
 ri, et per philosophiam felices esse. Ante vero
 quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
 saltabimus, offendentes ad quaecumque obuia,
 et quidquid primum in manus venerit, id ipsum
 rati, quod quaeritur, qui verum non noueri-
 mus. Si vero inueniamus temere, bona quadam
 fortuna in illud incidentes, non habebimus ta-
 men vnde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod
 quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quo-
 rum vnumquodque se verissimum esse contendat.

50. HERM.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃ, ἐκ οἷδ' ὅπως εὐλογα μὲν
δοκεῖς μοι λέγειν. αὐτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τάλη-
φές,) ἔμετρίως ἀνιῶς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀ-
κριβολογέμενος ἄδεν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα ἐκ
ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας,
καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχημέναι σοι, ὅς με πλησίον
ἦδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμ-
βέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας
τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τοσέτων δεομένην. ΛΥΚ.
Οὐκᾶν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο
αὖν, τῷ πατρί σε Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ,
(ἥ τις ποτ' ἐκαλεῖτο, ἔγάρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ
πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν
Τίθω-

50. HERM. Nescio, qui fiat, Lycine, vt ra-
tionalia quidem dicere mihi videaris: sed, dice-
tur enim verum, non mediocri me molestia af-
ficis, persequendis illis et ad minutias vsque
perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam
infelicibus hodie auspiciis domo exisse hodie vi-
dear, et egressus in te incidisse, qui me, cum
prope spem iam essem, in consilii inopiam con-
ieceris, ostendendo, quam supra vires nostras ve-
ritatis sit inuentio, quae tot annis indigeat. LYC.
Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo
Menecrati et matri, quocumque illa nomine vo-
cata est, non enim noui; vel etiam multo potius
naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar,

Τιθωνὸν πολυστῇ καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μήκιστον ἔτῳ ἐκκτὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σθ' σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τῆς λόγῃ ἀποβαίν.

ERM. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ ἐκ οἷδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐξ τῆς φιλοσοφῆντας ἀποσκηώπτεις. ΛΤΚ. Ὡς ἔρμώτιμος, ἥ τις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἀμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ τόγε τοσῆτον οἶδα, ὥς ἔ' πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀνέγκαις, ἀλλὰ παρευδοκιμαῖται ὑπὸ τῆς ψεύδους παραπολύ. εὐπρόσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τῆτο, ἡδίων. ἡ δὲ, ἄτα

annorum et longacuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis viuat vnusquisque homo, qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inueni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, et nescio, qua animi affectione, odisti philosophiam et rides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu et tuus ille magister. At ego tantum noui equidem, audientibus illam non vehementer suauem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa,

αἴτε μηδὲν κίβδηλόν ἐαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ
παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ
τὸτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδὲ γέ τοι καὶ σὺ νῦν
ἄχθη μοι, τάλαιδές ἐξευρόντι περὶ τέτων με-
τὰ σέ, καὶ δηλώσαντι, εἶων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ
σὺ, ὥς ἐ πένυ ραδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος
ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥς τεύξεσθαι, ὑπολαμ-
βάνων ἀνθρώπων εἶναι· ἐγὼ δὲ κατιδὼν, ὥς λί-
θος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ, ὑπ' εὐνοίας,
ὅτι ἀδυνάτων ἐρῶς, καὶ τότε δύσνευ εἰς εἶναι
ὥς ἂν σαυτῷ, διότι σε ἐκ εἶων ἐξαπατάσθαι,
ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

E.P.M.

illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia
sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, et
ob id ipsum eam grauantur. Itaque etiam tu
nunc offensus mihi es, qui verum hisce de re-
bus tecum inuenerim, et declarauerim, qualia
amemus ego et tu, quam non omnino facilia:
velut si statuam tu forte adamasses, cuiusque to-
futurum compotem sperasses, quod hominem pu-
tares: ego autem, cognito, lapidem esse, aut aes,
indicassem tibi beneuolo animo, amare te, quo-
rum fieri non posset copia, et tum maleuolum
me esse tibi putares, qui decipi te non passus
sim, et absurda atque supra omnem spem posi-
ta sperare.

ΕΡΜ. Οὐκὲν τῷτο, ὦ Λυκίνε, Φῆς, ὡς οὐ
 φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτὰς, ιδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ.
 Καὶ πῦ τῷτο ἤκασας ἐμᾶ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ
 ἔχ' ὡς ὁ φιλοσοφητέον Φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη, καὶ ἀρετὴν ἀγεῖν φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβοῦς ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνεται, πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἢ πείρα ὠφθῇ, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτ' αὖ πρῶτ' αὖ ἐντύχης, τέτ' αὖ ἔψη,
 καὶ

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consulrum*, vt pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam viuamus. LYC. Et vbi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam vnaquaeque et virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo
 philoso-

καὶ συμφύλασο Φήσεις; κἀκεῖνος "Ερμαιον ποιή-
σεται σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρίναίμην ἂν ἔτι; ὃς ἔ-
τε αὐτόν τινά κρίνειν οἷόν τε εἶναι Φῆς, ἣν μὴ
Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν,
καὶ πειρώμενος, ἔτε τοῖς προπέπειραμένοις πι-
σεύειν ἀξιοῖς, ἔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινῶσι, καὶ
μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνος Φῆς τὰς πολλὰς εἰ-
δότας, καὶ πεπειραμένους ἀπάντων; εἰ γὰρ τις
τοιᾷτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ ἔκ ἔτι
πολλῶν δεῆσθαι. ἦν δὲ τὰς ἔκ εἰδότας λέγῃς, ἔ-
δέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεταιί με πιστεύειν,
ἄχρῃς ἂν ἢ μηδέν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων
ἀποφαί-

philosophabere? et ille te sibi habebit lucrum a
propitio Mercurio temere obiectum?

53. H E R M. Et quid tibi porro respondeam,
qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi
annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumniens
omnes probauerit, neque his credere velis, qui
ante experti sunt, laudantiumue et perhibentium
testimonia multitudini. L Y C. Quam mihi nar-
ras multitudinem? eorumne, qui sciunt, et ex-
perti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit
mihi vnus etiam, nec iam multis opus fuerit.
Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum mul-
titude ad credendum adducet, dum aut nihil,
aut vnum modo cum sciant, pronuntiabunt de

ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τάληθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφῶσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ με, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδέσι, καὶ ἔμνημονεύεις ὧν ἔφην, ἐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθες ὑπὲρ τὰς ἄλλας διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

- ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκίε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν χρεῖναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὰ μὴ ἂν ἄλλως ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ ἔτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἐτῆ ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ ἔχ' οἶόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάντι

omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidi-
sti, reliqui amentes omnes, quotquot philoso-
phantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime,
quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut
omnino in scientibus collocem, nec recordaris
eorum, quae dixi, non contendens ipse scire ve-
rum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare
illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte con-
sentaneum rationi, eundem esse ad omnes, dicta
omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo
eligendum, quod optimum est: sed experimento
unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum,
quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia.

Mihi

πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοῦτον, καὶ ἔπολ-
 λῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γὰρ τοι τῶν πλα-
 σῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος
 ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι 10), ἡλικίος ἂν
 ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τῆς ὄνυχος ἀνα-
 πλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις σοι χεῖρα μόνην
 ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας,
 εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα, ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ τὸ κεκα-
 λυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοί-
 νυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι,
 ῥάδιον καταμαθεῖν ἐν ἐλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὰ
 δ'

Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam
 videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe,
 statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo con-
 specto leonis ungue, ex illa portione aestimatione
 collegisse, quantum integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum
 tibi solam ostenderit hominis, reliquo conte-
 corpore, scies, puto, statim, hominem esse,
 quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas.
 Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem
 nimis

10. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum,
 • actiue tamen interpretandum, tum quia a-
 ctiue ἀναλελογίζω in usu non est, tum quia
 huiusmodi tempora passivae terminationis in
 aliis etiam verbis actiue valent. Reitz.

δ' ὑπερακριβὲς τῆτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως
δεόμενον, ἔ' πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ
βελτίονος, ἀλλ' ἐνεσι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΤΚ. Παπαί, ὦ Ἐριμάτιμς, ὡς ἰσχυρὰ
ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα
εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκῆσας, μέμνη-
μαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ
μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, ἔκῃτι καὶ τὸ ὅλον.
ἔτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτε
ιδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν, ὅτι λέοντός ἐστιν,
εἰ μὴ ἑώρακει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου
χεῖρα ἰδὼν, ἔσχεες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ,
μὴ πρότερον εἰδὼς, κηδ' ἑώρακώς ἀνθρώπον; τί
σιγαῖς; ἢ βάλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σῆ τά γε
ἀναγ-

nimis exquisitum, et longa exploratione indi-
gens, ad melioris electionem non utique necessa-
rium est, sed ex illis etiam potest diiudicari.

ΛΥC. Vah, Hermotime, quam firma
sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos
cognoscere tota: ego vero contraria me audire
memini, qui totum norit, eum nosse etiam par-
tes; qui vero partem modo, eum non continuo
scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phi-
dias vnguem leonis videns num leonis eum esse
cognouisset, si totum nunquam leonem vidisset;
aut hominis tu manum videns an posses nobis di-
cere, eam esse hominis, si prius neque nouisses,
neque vidisses hominem? quid taces? aut vis,
ego

ἀναγκαιᾶ, ὅτι ἐκ αὐτῶν εἶχες; ὥς κινδυνεύει ὁ
 Φειδίας ἀπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀνα-
 πλάσας τὸν λέοντα· ἄδεν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυ-
 σον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὁ-
 μοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι ἄδεν ἄλλο τῷ
 γνωρίζειν τὰ μέρη αἰτίου ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅ-
 λον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσο-
 φίᾳ δέ; οἷον τῇ Στωικῇ, πῶς αὖ ἀπὸ τῶ μέ-
 ρους καὶ τὰ λοιπὰ ἰδοίς; ἢ πῶς ἀν' ἀποφαίνοιο ὥς
 καλὰ; ἢ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, ἢ μέρη ἐκείνᾳ ἐσιν.

Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾶδιον ἀκῆσαι
 ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον,
 ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεῶς οἶονται
 εἶναι,

ego pro te necessaria respondeam, te non posse,
videlicet. Igitur infecta re abiturus videtur tuus
 Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc
 ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis si-
 milia? Phidiae enim et tibi nulla fuit causa alia
 partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum
 nossentis, hominem dico, et leonem. In phi-
 losophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex
 parte cognoscas etiam reliqua? aut quomodo pul-
 chras pronuntiabis? neque enim totum nosti,
 cuius illae partes sunt.

§6. Quod vero dicis, capita summa philoso-
 phiae facile esse audire exigua diei parte, e. g.
 principia cuiusque, et fines, et quid deos pu-
 tent

εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα
 Φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιᾷτι, καὶ
 ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ
 εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔτιωσί μὲν
 ἀκῆσαντας, ἀποφήνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον ἔ-
 δὲν, εἰδέναι δὲ, ὅσις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα
 μὴ ἔχῃ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 δεῖται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ συν-
 τῶν τέτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων
 ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὥς πείσαιεν, οἶμαι, ἀ-
 ληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἄσοι ἐδόκει ῥά-
 δια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεῖ-
 σει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειτ-
 τόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκριβῶς
 ἐλέσθαι

tent esse, quid animam? qui corpora esse omnia di-
 cant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? et
 quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate
 bonum ac felicitatem collocant, et similia, sic
 audire et reddere facile est, et labor nullus. Scire
 vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non
 tam pars sit diei, quam dies multos postulet.
 Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis
 rebus centenos millenosque libros singuli conscri-
 berent? ut persuadeant nempe, vera esse pau-
 cula illa, quae facilia tibi videbantur et discenti-
 bus obuia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi
 hic etiam ad meliorum electionem, si morae im-
 patiens

ἐλίσσεται αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατα-
 νήσας, ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' αὖν, ἐν ἔχ-
 τα περὶ πλοκάς, ἐδ' ἀναβολὰς, εἰ μετασειλά-
 μενος τὸν μάντιν, ἀνέσας τῶν κεφαλαιῶν ἅπαν-
 των, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ
 σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τῷ
 ἱερεῖς ἥπατι, ἅτινά σοι αἰρετέον.

Εἰ δὲ βῆλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέσερον ὑ-
 ποθήσομαί σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταθύης ταυτὶ,
 καὶ θυσιάζῃ τῷ μὴδ' ἱερέα II) τινὰ τῶν μεγα-
 λομί-

patiens sis, qua curiose considerata vnaquaque
 re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria
 enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perple-
 xum, dilationes nullas, si haruspice aduocato,
 dum audis capita singula, exta de vnoquoque
 consulas. Infinitis enim te molestiis deus libe-
 rabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi
 eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi mi-
 nus etiam molestum subiiciam, vt non mactes
 ista *sacrificia*, et hostias consulas, *sed* neque ad-
 uoces

II. Μὴδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ
 μὴδ' ἱερέα παρακαλεῖν, dictum esse per el-
 lipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur
 haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi
 aliud*: quid igitur? τὸ μὴδὲ παρακαλεῖν, et
 hoc secutus sum in interpretando. *Gesner.*

λομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβάλων
 γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου
 τῆνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνέβων ἀμφιθαλῆ
 τινι, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι
 ὃ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμ-
 ματείων, καὶ τοιοῖκόν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεί-
 νον, ὅσις ἂν ᾖ, φιλοσέφει.

ERM. Ταῦτ' ἔστι μὲν, ὦ Λυκίνε, βωμολοχικὰ
 καὶ ἔκκατὰ σέ. σὺ δ' εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον
 ἐπρίω αὐτός; LYK. Καὶ μάλα πολλάκις. ERM.
 Ἄρ' ἐν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τὲς ἐν τῇ πό-
 λει καπήλας, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων,
 καὶ ἀντεξετάζων τὲς οἴνας; LYK. Οὐδαμῶς.
 ERM.

uoces sacerdotem aliquem magna mercede con-
 ducendum. sed coniectis in urnam tabellis, sin-
 gulorum nomina philosophorum inscripta haben-
 tibus, iube puerum impuberem patrimonium ma-
 trimoniumque accedere ad urnam, et extrahere quae-
 cumque tabellarum prima sub manum venerit;
 ac deinde secundum eum, cuius fors exierit, qui
 demum cumque fuerit, philosophare.

58. HERM. Ista quidem, Lycine, scurrilia,
 neque digna te. At dic mihi, ipse ne unquam
 vinum emisti? LYC. Et saepe quidem. HERM.
 Tum ergo circumibas circulo omnes in vrbe cau-
 pones, degustans et comparans; et inter se con-
 ferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Suffi-
 cit.

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρησῶ
καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι. ΛΤΚ. Νῆ
Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τῆς ὀλίγης ἐκείνης γεύ-
ματος εἶχες ἂν εἰπεῖν, ὅποῖός ἄπας ὁ οἶνός ἐστιν;
ΛΤΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες
προσελθὼν τοῖς καπῆλαις, ἐπεὶ δὴ κοτύλην πρί-
ασθαι βέλομαι, δότε μοι, ὦ ἕτοι, ἐκπαιεῖν ὅ-
λον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐ-
πεξελθὼν, μάθοιμι, ὅσις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει,
καὶ ὅθεν μοι ὠνιτέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, ἔκ ἂν
οἶσι καταγελάσαι σε αὐτὰς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον
ἐνοχλοῖης, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τῆς ὕδατος;
ΛΤΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοι-
μι. ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ ἐν φιλοσο-
φίᾳ.

cit enim tibi, puto, in quod primum bonum et
dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi
curare. LYC. Per Iouem. HERM. Et de par-
uo illo gustu dicere poteras, vniuersum vinum
quale sit. LYC. Poteram enim. HERM. Si
vero accedens ad caupones diceres, quandoqui-
dem emere vini heminam volo, date mihi, o
isti, ebibere totum quisque dolium, vt vbi per
omnes iero intelligam, quis melius vinum ha-
beat, et vnde mihi emendum sit. Haec si dicas,
non putas te ab illis derisum iri? LYC. Equi-
dem arbitror. nec fiat mihi iniuria. HERM.
Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere
Luc. Op. T. III. P dolium

Φία· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος σιδεῖναι, ὁποῖον τὸ πᾶν ἐσιν.

ΛΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλην ἀλλ' ὠνησάς γε· οἴομενος γὰρ ἐπαπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τᾶτ' ἔφης; ΛΤΚ. Ὅτι αὐτομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασιν, τὸν οἶνον, εἰκάσεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ τῶν ἀμφισβητῆσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥς ἐγὼ γε ἐκ ἔχῃ εἰπεῖν, καθεὶ σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἶη, ἄρα κατὰ τῆτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερσάμενοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ

κακο-

dolium opus est, cum possimus de paruo gustu scire, quale sit vniuersum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adiuuisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, fumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia et vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, et adulterant,

et

κακομετρῶντες· ἔτῳσι δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', ἐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτῷ, εἴσεσθαι αὐτίκα, ὅποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλῃθον καὶ τῷτο, καὶ ἐδὲν ἂν ἐγὼ γέ τι ἀντεῖπω. ὄρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τῷτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέρῃ, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐσι, πρόδχλοι, ὧ ἐταῖρε· ἢ ἔκ ἂν εἰμὸς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῶα περὶνοςῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἐλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκῶσαντι.

EPM.

et male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio vniuersum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia et philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, et de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem et oberantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

- EPM. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΤΚ. Πῶς ἔν οἶόν τέ
 σαι ἦν, ἀπὸ τῆ πρώτης γεύματος εἰδέναι τὰ πάν-
 τα; ἔ γὰρ τὰ αὐτὰ γε, ἀλλ' αἰεῖ ἕτερα καὶνὰ ἐ-
 πὶ καινοῖς ἐλέγετο, ἔχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεῖ ὁ αὐ-
 τὸς ἦν. ὦσε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν
 πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις 12)· ἀτε-
 χνωῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κα-
 τακρύψαι τὸ Φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύ-
 γα αὐτὴν. δειξέει ἔν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς τέλος,
 ἢ ἔποτ' ἂν εὔροις τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, ἔ
 πάλα διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶοι τὸ τοιῆτον
 αὐτὸ

60. HERM. Qui enim possit res habere aliter?
 LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu
 nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed
 alia semper noua super noua dicebantur; non,
 quemadmodum vinum, semper idem erat. Ita-
 que, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam
 temere ebrius oberraueris. In ipso enim plane
 fundo videtur mihi Deus occultasse bonum phi-
 losophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur to-
 tum ad finem vsque exhaustire, aut nunquam
 inuenias nectareum illum, quem olim sitire mihi
 videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse,
 vt,

12. Μεθύων περιήεις] Acute. Alias ebrii
 fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad
 fundum philosophiam exhausseris, vt ebrius
 oberrabis. *Gesner.*

αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτᾶ, καὶ σπά-
σαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησό-
μενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν,
ἐπειδὴν πῆν τᾶ ἱερᾶ νάματας, ἐνθεὸν εὐθύς γί-
γνεσθαι, καὶ χρᾶντοῖς προσιᾶσιν· ἀλλ' ἔχ' ἔτως
ἔχειν ἔοικε. σύγ' ἔν' ὑπὲρ ἡμῖσι τᾶ πιθεῖς ἐκπε-
πωκώς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα ταῖνυν, μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοι-
κεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ
κάπηλος, ἐνέσω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία
τις πυρὸς ὑπεράνω καὶ μετὰ τῆτο, κύαμοι, εἴ-
τα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις Φακοί, εἴτα ἐρέ-
βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ
ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ δὲ ἀφε-
λῶν

vt, si modo gustes illud, et paullum quiddam
haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias;
vt Delphis aiunt Antistitam, cum de sacro fonte
biberit, Deo statim plenam fieri, et respondere
accedentibus. Sed non ita se res habere videtur.
Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio,
te circa initia adhuc esse dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius similis videat-
ur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
huc dolium, et mercator. Inesto autem non
iam vinum, sed seminum quaedam omnigena
congeries, triticum supra, deinde faba, tum
hordeum, sub his lentescens, deinde cicer, et alia
insuper varia. Si igitur tu emturus esses de se-

λὼν τῷ πυρὶ, ἔπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δείγμα ἐς
 τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα ἔν' ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς
 ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθαι καθαροί,
 καὶ οἱ φακοὶ εὐταχεῖς, καὶ οἱ κῶμοι ἔδιδάσκοντο.
 ERM. Οὐδαμῶς. LYC. Οὐ τοίνυν ἔδιδε Φιλο-
 σοφίαν ἀφ' ἐνός, ὧν Φησὶ τις τῷ πρώτῳ, μά-
 θοι 13) ἂν ἅπασαν, ὅποιά ἐστιν· ἔλαβ' ἔν τι ἦν,
 ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀ-
 ξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν
 τι ὠφθῇ, ἔπαρέργη τῆς ἐξετάσεως δαόμανον.
 οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβελοῖν
 ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινὰ ἐν τῷ συρφετῷ παρα-
 πλεῖ-

minibus, et ille de tritico auferens aliquid, vbi
 illud erat, specimen tibi in manum daret, vt vi-
 deas; numquid igitur posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mollis ad coquendum
 lens, et fabae non cassae. H E R M. Nequa-
 quam. L Y C. Ergo neque philosophiam, ab
 vno aliquo, quod primum quis dixerit, vniuer-
 sam didiceris, qualis sit. Neque vnum aliquid
 erat, vt vinum, cui tu illam assimilas, et simi-
 lem esse gustui postulas: at illam plane diuersum
 quid esse apparuit, quod exploratione non per-
 functoria indigeat. Vinum enim malum emere
 periculo duorum obolorum constat: ipsum vero
 aliquem in colluuiione perire cum caeteris, ipse
 initio

πολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ, ἔφησθα, οὐ
 μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιώ-
 νη ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιώ-
 σαι ἂν τὸν κάπηλον, ἕως ἀπίθανα γεύομενος·
 φιλοσοφία δὲ ἑδὲν ἂν τοιοῦτο πείθοι, ἀλλὰ
 καὶ ὅτι πάμπολλα πῆς, ἑδὲν ἐλάττων ὁ πίθος
 γίγνεται, ἑδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπὶ ῥέ
 γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλή-
 μενον ἐς τὸ ἔμπαινον, ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος,
 ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον ἔ συνεῖχεν, ἀλ-
 λά διεῖρεν εὐθὺς, ἐντεῦθεν δέ, ἦν ἀφέλῃς τίς,
 πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσο-
 φίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσῃς βλασ-
 Φημεῖν

initio dicebas, non paruum esse malum. Caete-
 rum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut
 deinde emat heminam, cauponem damno illa
 absurda sua gustatione auxerit: philosophiae au-
 tem nihil tale usu venit: sed quantumcumque
 biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque
 damnum ad cauponem pervenit. Adfuit enim,
 quod in proverbio est, res illa, quo magis exhau-
 ritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio:
 illud enim quidquid infunderetur non continebat,
 quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstule-
 ris, plus fit quod superest.

62. Volo autem aliud quoque de gustu philo-
 sophiae simile dicere, neque maledicere me pu-
 taue-

Φημὲν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω, ὅτι Φαρμάκῳ ἐλε-
 θρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνσίῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ
 τῶν τοιούτων. ἔδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανα-
 τηφόρα ἔσιν, ἀποκτεῖνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον
 ἀκαριαῖον ἀποξυσας αὐτῶν, ἀκρω τῷ ὄνυχι ἀ-
 πογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσούτον ὅσον χερὶ, καὶ
 ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ἐκ ἂν ἀποθανοίῃ προσενηγ-
 κάμενος· σὺ δὲ ἡξίεις τελέχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς
 ἀποτελέσαι τὴν τ᾽ ὅλα γυνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἐσω ταῦτα ὡς βέλει, Λυκίῃνε. τί ἔν
 ἑκατὸν ἔτη χερὶ βιώωμαι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομείναι
 πράγματα; ἢ ἐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσωμεν;
 ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ δεινὸν ἔδέν,
 εἴ γε

taueris, si veneno illam pernicioso similem di-
 xero, vt cicutae, vel aconito, aut alii ex eo ge-
 nere. Neque enim haec, mortifera quantumvis,
 interficiant, si quis minutissimum quiddam et
 indiuiduum, summo inde vngue abrasum degu-
 stet: sed nisi tantum, quantum opus est, et quo-
 modo, et cum quibus; non moriatur, qui sum-
 ferit. Tu autem postulabas minimam particu-
 lam sufficere, ad perficiendam totius cognitio-
 nem.

63. HERM. Sint ista vti vis, Lycine, quid
 igitur? centumne annos viuere oportet, et tot
 sustinere molestias, aliter philosophari non licet?
 LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile
 putan-

εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βρα-
 χύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ ἔκ οἷο' ὁ, τι
 παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμαρὸν ἡμῖν, πρὶν
 δύναι ἥλιον, Χρῦσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθα-
 γόρας γένοιτο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε,
 καὶ συναλύνεις ἐς σενὸν, ἔδὲν ὑπ' ἐμῷ δεινὸν πα-
 θὼν, ὑπὶ Φθόνος δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρῆκο-
 πτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἐ-
 αυτῷ, τηλικῆτος ὢν. ΑΤΚ. Οἶσθ' ἔν' ὁ δρά-
 σεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσ-
 εχε τὸν νῦν, ἀλλ' ἔα ληθεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις,
 προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ἐδῶ, καὶ πέραινε
 κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.
 ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔν' ἐῷς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι,
 ἢν

putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vi-
 tam breuem esse, artem autem longam. Nunc
 vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem
 die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato,
 aut Pythagoras fias. HERM. Circumuenis me, et
 in angustias cogis, nulla a me affectus iniuria,
 prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo
 usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo,
 te neglexisti. L Y C. Scis ergo, quid facias?
 Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini,
 noli animum aduertere, sed delirare me finito:
 tu vero, ut habes, perge viam, et, ut ab initio
 tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM.
 Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me

ἦν μὴ πειραθῶ ἀπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρεῖ, ὥς ἐκ' ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτόν, ἔς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδὲ γέ τοι καὶ τὰδε πολλὰ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρεῖς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γάρ, εἴ τι ἄρρητον καταλείπεται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναι Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλίσσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τῷ μεγίστῳ ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τῆς; ΛΥΚ. Κριτικῆς τίνος, ὧ
 θαυ-

quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus et persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere quod optimum est queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Iudicandi quodam et exploran-

θαυμάσις, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ
 ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν
 χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσασαν, ἢ
 μήτην ἀν' ἅπαντα ἑωραμένα εἶη. ἀποδοτέον ἔν,
 Φησι, καὶ τῷ τοιάτῳ χρόνον ἐκ ὀλίγον, καὶ
 προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλ-
 λοντα, καὶ βραδύοντα, πολλάκις ἐπισκοπᾶντα
 μήτε ἡλιμίαν τῇ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα,
 ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδέμενον, ἀλλὰ κατὰ τὰς
 Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιῶντα, οἳ ἐν νυκτὶ καὶ
 σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὰς λέγοντας, ἀλλ'
 ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τότε ἤδη ἐξέ-
 σαι σαι βεβαίως ἐλαμένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ.
 Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τάτων ἔδενός ἀν-
 θρώ-

plorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia
 accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet
 esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin
 frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo,
 ait, huic etiam tempus non paruum, et, in me-
 dium propositis omnibus, electionem ita facien-
 dam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac
 saepe confideres; nec aetatem vniuscuiusque qui
 dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae
 reuereris, sed ut Areopagitarum more hoc agas,
 qui noctu et in tenebris iudicant, ne ad hos qui
 dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum
 demum licere post firmam electionem, philoso-
 phari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quan-
 tum

θρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλ-
θεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόν-
τα κρῖναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον
Φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ ἔτως εὐρεθῆναι
Φῆς τάληθές, ἄλλως δὲ ἔ.

ΛΤΚ. Ὅκνῳ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅ-
τι ἐδὲ τῆτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκῶμεν
λεληθέναι ἡμᾶς αὐτάς, θιόμενοι μὲν τι εὐρηκέ-
ναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ ἐδὲν, ὥσπερ οἱ ἀ-
λιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ
βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέληκσιν, ἰχθυῶς παμ-
πόλλας γε περιβεβλημέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπει-
δὲν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαί-
νεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σασαγμένον·
σκόπει

tum enim audio, nullius hominum vita suffecerit,
vt ad omnes veniamus, et vnuiquemque accu-
rate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamus-
que iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inueniri verum ais,
alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inuentum, inuenisse autem nihil: vti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehensisse rati; deinde, cum multo labore extra-
xerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas

arena

σκοπεῖ, μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάρκαμεν.
 EPM. Οὐ μανθάνω, τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα
 βέλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.
 ATK. Οὐκᾶν πειρῶ διεκδύναμι· σὺν θεῷ γάρ
 οἶσθα νεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γάρ, καὶν ἐφ'
 ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τῷτο ἐργα-
 σώμεθα ποτε, εἰδέπω εἰδὲ τῷτο δῆλον ἔσεσθαι
 νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ
 πάντες ὁμοίως ἀγνοῶσι. EPM. Τί Φῆς; εἰδὲ
 τῶτων τις πάντως ἔχει; ATK. Ἄδηλον· ἢ
 σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ'
 ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω
 εὑρημένον.

EPM.

arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid
 extraxerimus. H E R M. Non assequor, quid
 illa sibi retia velint: plane enim illis me compre-
 hendis. L Y C. Exire igitur tenta. Dei enim
 virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim,
 etiam cum tentando per omnes iuerimus, idque
 perfecimus aliquando, nondum puto neque id
 ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum
 id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.
 H E R M. Quid ais? neque horum quisquam o-
 mnino illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte
 fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verum-
 que aliud plane quiddam sit, a nullo dum illo-
 rum inuentum.

ΕΡΜ. Πῶς οἶόν τε; ΑΤΚ. Οὕτως· ἔγω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἶον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινάς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κυάμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἐπτά, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν. ἐνδέχεται μὲν τοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΑΤΚ. Οὐ μὲν ἔδὲ τῷτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλος ἀριθμὸς εἰπεῖν, τὰς ψευδεῖς, καὶ ἐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάνομαι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί Φῆς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΑΤΚ. Κατὰ ταῦτα τοῖνον

66. H E R M. Quì fieri illud possit? L Y C. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi diuinantes dicant, vnus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, et in vniuersum alium alius numerum. Fieri quidem potest, vt aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. L Y C. Verum enim vero neque illud non potest accidere, vt omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. L Y C. Eadem

τοίνυν ἅπαντες μὲν σὶ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητῶσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν ἔν καὶ τῶτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· καὶ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα καὶ εἰκόκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἔχεῖν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τάληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἴτα μετὰ τῶτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὥς πείσειν ἐσὶν. EPM. "Ὡστε, ὦ Λυκίνε, τῶτο φῆς, ὅτι εἰδ' ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, εἰδὲ τότε πάντως ἔχομεν

dem ratione Igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia re inesse, vnus quidem in voluptate, alius in honesto, alli alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum vnum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum inuento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, et omnino haberi illam ab vno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? H E R M. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per vnainquamque eamus philosophiam,
ne

ἔχομεν τ' ἀληθές εὐρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρ
 θεῖ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις-αὐτόν· καὶ
 ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ὅτι ἔδέπω, ἔς' ἂν ἁ-
 δηλον, ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λε-
 γουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσο-
 μεν, ἔδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς
 ιδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποσάντας τῷ Φιλοσο-
 φεῖν. τῷτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον
 εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ
 γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν Φιλοσοφῆσαι μέλλον-
 τα, ἐλέσθαι πρῶτον Φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην·
 ἢ δ' αἵρεσις ἔτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὲς ἂν
 γενέ-

ne sic quidem, inquam, omnino verum nos in-
 uenire posse. L Y C. Noli me, bone vir, in-
 terrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa
 tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino non*
posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eo-
 rum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum di-
 cis, inueniemus, neque philosophabimur, sed
 idiotarum nos vitam vivere oportebit, et a philo-
 sophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis,
 fieri non posse, ut philosophemur, peruenire ad
 eam homini nato non licere. Postulas enim, eum
 qui philosophaturus sit, eligere primum philoso-
 phiam optimam. Electio porro ista ita demum
 accurat-

γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαν-
τες, ἐλοιμέθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζό-
μενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἱκανὸς ἐστίν,
ὑπερεξέπιπτες, ἀπομνηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γε-
νεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον 14). γίνεσθαι τὰ-
λῆθές τ᾽ ἐκάστω βίᾳ. τελευτῶν δέ, καὶ τῶτα
αὐτὸ ἐκ ἀνενδοσίας ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι
λέγων, εἴτε εὐρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων
πάσαι τάλῆθές, εἴτε καὶ μή. ΛΤΚ. Σὺ δὲ
πῶς, Ερμότιμε, δύναιο ἀνέπομοσάμενος εἰπεῖν
ὅ, τῇ

accurata tibi videtur esse, si per omnem philoso-
phiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus.
Deinde dum computas annorum numerum, qui
vnicuique sectae sufficiat, modum omnem ex-
cessisti, producto in alias generationes negotio,
ut adeo post terminum vitae singulorum veniat
demum veritas. Denique vero id ipsum quoque
dubitatione non usquequaque liberam esse pro-
nuntias, qui dicas, obscurum esse, inuentane
sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At
tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam
inuen-

14. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem
elegantem declarat illud Longini s. 14. ubi
ὑπερήμερον τι τ᾽ ἰδίῃ βίᾳ καὶ χρόνῳ φθέ-
ξασθαι recte interpretatus est ex Cicero
Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem re-
gionibus terminetur, quibus vitae nostrae spa-
tium circumscribitur est. Gesner.

Luc. Op. T. III.

Q

ὅ, τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν ἔλ-
 ἄν ὀμύσαιμι. ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρελ-
 ὄν ἐκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεῖ-
 μεν.

EPM. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀνέεις τῶν
 Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικυρεῶν, ἢ Πλατωνικῶν εἰναι
 Φασκόντων, τὰς μὲν εἰδέναί τας λόγους ἐκά-
 ξας, τὰς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιο-
 πίστες ὄντας; EPM. Ἀληθῆ ταῦτα; ΛΥΚ.
 Τὸ τοίνυν διακρίναί τας εἰδότας, καὶ διαγινώ-
 σκοντες τῶν ἑκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ
 σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; EPM. Καὶ μά-
 λα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊ-
 κῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας,
 ἀλλ'

inuentam ab illis esse? HERM. Equidem non
 iuraucrim. L Y C. Quam multa etiam praeter-
 uidi tibi prudens, examine longo quae et ipsa
 opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui
 se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse di-
 cant, eorum partim scire rationes singulas, alios
 non item, quamuis dignos fide caeteroquin ho-
 mines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere
 igitur eos, qui sciunt, et dignoscere ab his, qui
 cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne ope-
 rosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde
 id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si opti-
 mum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes,
 ad

ἀλλ' ἐν ἐπὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πε-
ραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκα-
λον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν
τῶν τοιῶτων δύναμιν περισάμενον, ὥς μὴ σε
λάθῃ ὁ χείρων προκαριθεῖς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τὰ-
το ἔρχ, ὅσα δὲ τὰ χρέονε, ὃν ἐκὼν παρήκα, δε-
διώς, μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καί τοι τό γε μέγιστον
τε ἕμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιῶτοις, λέ-
γω δὴ τοῖς ἀδύλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τὰ-
πό ἐσιν, οἶμαι, καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιση καὶ βέ-
βαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὖρεσιν αὐ-
τῆς, ἄλλα δὲ ἔδ' ἤτισεν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι,
καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
ὑπάρχειν σοι κατὰ τὰς ἀργυρογνώμονας διαγι-
γνώσκειν ἃ, τε δοκιμα καὶ ἀνίβδηλα, καὶ ἀπα-
φαγε-

ad plerosque certe illorum accedere, et tentare,
et meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius
exercitatione, et iudicandi de talibus comparata
facultate, ne imprudens deteriorem praeferas.
Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore,
quod praetermissi volens, veritus, ne indigne
ferres, licet maximum et maxime necessarium in
talibus, obscuris inquam et ambiguis, vnum
hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis et fir-
ma spes ad veritatem inveniendam; alia vero
quaecumque nulla, quam si iudicare possis et se-
parare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis ar-
gentariorum, dignoscendi proba et fraudis expertia

ρανεχορμμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἤεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δέ μὴ, εὖ ἴσθι, ὡς ἔδεν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάσων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολαθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι οἰκῶς ἔσῃ, ἐφ' ᾧ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινί, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμίας πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρὰ τις αὔρα διαφυσήσασα, διασταλεύσῃ αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητημένων διακρίσεως,

ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab vnoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris, vti pecora. Potius vero fusae per inensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Iouem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemuis spiritum flexae, quam et minuta quaeuis aura flatu suo commoueat.

69. Itaque si quem magistrum inuenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione
artem,

σεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξεις σε, παύσῃ
 δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ
 βέλτιστον Φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαχθὲν τῇ
 ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγ-
 χθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρί-
 νας, Φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδῃτον εὐδαι-
 μονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα
 συλλέβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ. ERM. Εὖγε, ὦ
 Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλ-
 πίδος ἔμικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος
 ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωσικὸς τε,
 καὶ διακριτικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον
 ἀποδεικτικὸς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦ-
 δη, καὶ ἀπράχμονα, καὶ ἔπαλλῃς διατρεῖβῃς
 δεόμε-

artem, quam norit, te doceat, laborare nimi-
 rum defines. Statim enim quod optimum est tibi
 apparuerit, et verum demonstratiuae illi artī sub-
 iectum; mendacium vero deprehendetur, tuque,
 firma electione facta et iudicio, philosophabere,
 et expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum
 ea viues, bona possidens coniunctim omnia.
 HERM. Euge, Lycine, multum enim ista me-
 liora dicis, et cum spe non mediocri coniuncta,
 quaerendusque, vt videtur, nobis talis vir est,
 qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate
 instruat, et, quod maximum est, demonstrandi
 quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, et
 molestiae expertia, nec morae multae indigentia.

δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευ-
 ρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ἐ-
 δόν. ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἄδῶ χάριν ἂν μοι εἰδείης
 εἰκότως. ἄδῶν γάρ σοι ἐξευρηκώς ἔδειξα, ὥς ἐγ-
 γυτέρω σε ποιήσῃ τῆς ἐλπίδος. τὸ δέ, πολὺ
 πορρώτέρω γεγόμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ
 κατὰ τὰς παροιμιαζομένας, πολλὰ μοχθήσαν-
 τες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς;
 πάντῃ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΤΚ. "Οτι, ὦ ἑταῖρε, καὶν εὐρωμεν ὑπι-
 σχνόμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον
 διδάξῃν, ἢ αὐτίκα, οἶμαι, πιβεύσκειν αὐτῷ,
 ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ
 ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· καὶν τέττα εὐπορήσομεν,
 ἀδι-

Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui com-
 pendiarium hanc nobis optimamque viam inue-
 neris. L Y C. Quin nondum debes mihi gratias:
 nihil enim vel inueni, vel ostendi, quod spei te
 tue propius admoueat. Sed multo, quam prius
 eramus, longius nunc absumus, et, quod est in
 prouerbio, post multum laborem, ut ante, habe-
 mus. H E R M. Quid ita? videris enim triste
 quiddam et desperationis plenum dicturus.

70. L Y C. Quoniam, amice, etiam si inuenia-
 mus aliquem, professum scire se demonstratio-
 nem, ac docere velle alios; non statim, puto,
 illi credemus, sed quaerimus, qui iudicare possit,
 an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit,
 obicu-

ἔδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων ἔτος οἶδε δια-
 γινώσκειν τὸν ἐρθῶς κρινέντα, ἢ μή. καὶ ἐπὶ
 αὐτὸν αὖθις τῆτον, ἄλλε ἐπιγνώμονες, οἶμα,
 δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείμεν διακρίνειν τὸν
 ἄριστα κρίναι δυνάμενον; ἐρῶς, ὅποι τῆτο ἀπο-
 τείνεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, σῆται πο-
 τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ
 τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἶόν τε εὗρίσκειν,
 ἀμφισβητημένας ἄψει, καὶ μηδὲν ἐχέσας βέ-
 βαιον. αἱ γὰρ πλείους αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμ-
 φισβηταμένων πεῖθεν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι.
 αἱ δὲ, τοῖς πάντι προδήλοισι τὰ ἀφανέστατα συν-
 ἄπτεται, ἔδεν αὐτοῖς κοινωνήντα, ἀποδείξεις
 ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοι-

το

obscurum adhuc nobis, vtrum ille index digno-
 ficere possit recte iudicaturum, nec ne? et ad hunc
 ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim
 vnde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit
 optime? Vides, quorsum hoc pertineat, et vt sit
 infinitum, cum stare nusquam, et comprehendī
 possit? quandoquidem ipsas quoque demonstra-
 tiones, quotquot inueniri possunt, in dubium
 reuocari videas, neque firnum quidquam habe-
 re. Aliae enim et pleraeque illarum per alia, de
 quibus et ipsis adhuc lis est, persuadere nobis ni-
 tuntur se scire: aliae vero, quae obscurissima ma-
 nifestis copulant, et commune nihil habentibus,
 demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi

το ἀποδείξειν εἶναι θεὰς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥς, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ERM. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκίνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς. LYC. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς, ὅτι ἔμόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὃν σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ἔπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῶτο τὴν
τύχην,

causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, vt currentes in circulo, ad idem initium et dubitationem rediimus.

71. HERM. Vt me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: vt videtux, periere mihi tot anni et labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaueris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, vt ita dicam, de asini vmbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse et ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret
et

τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν ἔρανόν,
 ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ
 Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἄρ-
 θεῖς πτηνὸς αὐθιμερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰν-
 δὸς τελεῖ· τὸ δ' αἷτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπί-
 κει, αἶμα, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιᾶτον, ἢ αὐτὸς
 αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας, εἰ ἐπι-
 κτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν.
 καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἐ-
 νευροπολῆντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῆς ὕπνης ἐκ-
 θερεῖν ἐποίησεν, εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις
 τὰς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαδίως
 ἀποσιόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἐώρας; πάσχεσι δ'
 αὐτὰ

et cum fortuna queratur, quod adscendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mer-
 fus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non
 pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos
 perveniat: causam vero eius doloris *hanc habeat*,
 quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio,
 aut quod ipse sibi vltro finxerit, non explorato
 prius, num ea optet, ad quae pervenire possit,
 quaeque humanae naturae conveniant. Et sane
 tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia som-
 nianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires
 effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos,
 et non sine difficultate somnum praee voluptate vi-
 forum excutiens. Vsu illud venit etiam iis, qui

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν ἐχυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἢ μεταξὺ πλετῶσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυρὸς ἀναρύττεισι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τὰλλα εὐδαιμονέουσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ἐαδικεργεῖ, ἢ εὐχὴ μεγαλόδωρος ἔσται, καὶ πρὸς ἑξὲν ἀντιλέγεται, καὶ πτηνὸς θάλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσῶ εὐρίσκειν. ἢ τοίνυν ταῦτα ἐννοῶσιν αὐτοῖς ὁ παῖς προσελθὼν, ἑρῆται τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἤ, Φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτῶντα τ' ἐνοίμιον, ἐκ πολλῶ περιμένοντα, ἕτως ἀγανακτέουσιν, ὡς ὑπὸ τῶ ἐρομένῳ καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνη

vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum diuites sunt, dum effodiunt thesauros, et regnant et caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes inuenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, vnde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu ism expectauerit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona

ἐκείνα τάχαθ' ἂν, καὶ ὀλίγα δέουσι τὴν εἶνα τοῦ παιδοῦ ἀποτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοῶντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίπτας ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, ἔ περιεῖδεν διὰ παντὸς τῷ βίῃ, ὁνειρῶ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὁνειρῶ γε συνόντα· διανασάντα δὲ, ἀξιώ πράττειν τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παρὰ πέμψαι ἐς τὸ λοιπὸν τῷ βίῃ, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονέοντα. ἐπεὶ ὁ γε νῦν ἐπραττες, καὶ ἐπερὶ οἷς, ἔδεν τῶν ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι.

καὶ

bona illa omnia, et parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maiores, quam natura patitur, agitantem, et spes habentem, ad quas perueniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio, suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere iubeo, et facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, et cogitabas, ab Hippocentauris et Chimæris et Gorgonibus nihil quidquam differt, et quaecumque alia Somnia et

Poëtae

καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀνα-
πλάττεσιν, ἔτε γεγόμενα πῶποτε, ἔτε γενέ-
σθαι δυνάμενα· καὶ ὁμος ὁ πολὺς λισὲς πιεύου-
σιν αὐτοῖς, καὶ κηλεύνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούον-
τες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα
εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιᾷ τινος ἀνέσας, ὡς ἔστι τις
γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας
αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξε-
τάσας, εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι περ τῆς γῆς ἢ
ἀνθρώπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασὶ τὴν
Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τῷ Ἰάσονος· ὃ
δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο,
καὶ τὰς ἄλλας δὲ, ὅποσοι τῷ αὐτῷ σοι εἰδώλου
ἐρῶσι,

Poëtae et pictores pro sua libertate confingunt,
quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et
tamen maior pars populi credunt illis, et viden-
dis audiendisue talibus mulcentur, ob id ipsum
riempe, quod peregrina sunt et absurda.

73. Et tu sane cum ex fabulatore quodam au-
disse, mulierem esse, quae pulchritudine natu-
ram supergressa, vel Gratias ipsas aut Coelestem
illam *Venerem* vincat, non explorato prius, vtrum
vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier,
statim amare eam coepisti, vt Medeam aiunt ex
insomnio amore Iasonis correptam. Quod autem
maxime te in amorem illum induxit, aliosque,
quotquot eandem quam tu vmbra amant, quan-
tum

ἔρωσι, τῆτο ἦν, ὥς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλῃθ' ἀπαγγεῖν. εἰς τῆτο γὰρ ἑωρᾶτε μένον, καὶ διὰ τῆτο εἰλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπεὶ περ ἀπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδὸν. ῥαίδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ ἄδεις ὑμῶν ἐτι ἐπιστρέφόμενος εἰς τὴν εἰσόδον, ἐξήταξεν, εἰ ἀληθὴς ἐσι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθ, κατ' ἦν ἐκ ὁχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολάθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἵχνεσι, κατὰ περ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον, ὅσον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθύς ἀνέβασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον.

Ο

tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi vera diceret, ea subiunxit, quae consequentia et cohaerentia essent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel velut ansam ei dedisset, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset *via*? exploravit, et num forte imprudens quam non oportebat institisset? sed praeuentium sequebatur vestigia, uti oves suum solent ducem, cum deceret ad introitum et principio statim videre, intrandumne sit?

74. Quod

Ὁ δέ Φημι, σαφέστερον αὖν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὁμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντες γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τέτων ποιητῶν, ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, αὖν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδῶξῃ, μὴ ἐξετάσας, εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πισεύσας, εὐθύς ἀκολέθως αὖν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὁ Φθαλμὸς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὤτα ἑξ, καὶ Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡΐφει, καὶ ἦσθιε διὰ τριῶν σωματίων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, ἔχῳσπερ ἑκάστος ἡμῶν δέκκ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάζῃ, πέλτην, ἢ γέρεον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δέ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφευεν, ἡ δὲ λόγ-

χιν

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres et conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem et sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita, ille statim consequenter subiungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, et aures totidem, et voces eodem tempore ternas emisisse, et oribus tribus summissee cibum, et triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut crateam, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum vnam deiecisse securum, alteram emisisse lan-

την ἡφίαι, ἡ δὲ τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἔ-
 τι αὐτὸν ἀπισήσκει ταῦτα λέγειν τι αὐτῷ, ἀκόλα-
 θα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν,
 εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔτως ἔχειν.
 ἢν δ' ἅπαξ ἐκείνα δῶς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ
 ἔποτε γήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς ἐκ ἐτῆ
 ῥῆδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλαθα, καὶ ὅμοιά ἐς τὴν συγ-
 χωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ἢ
 πὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, ἐκ ἐξετά-
 σαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐνάσῃν, ὅπως ὑμῶν
 ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολαθίας ἐλκόμενοι,
 ἐκ ἐννοῶντες, εἴ πῃ γένοιτ' αὐτὸν ἀκόλαθόν τι αὐτῷ,
 καὶ ψεῦδος ὢν. οἷον, εἴ τις πείροι τὰ δις πεί-
 τε ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πισεύσῃας αὐτῷ, μὴ
 ἀρι-

lanceam, tertiam vsam gladio. Et quis adhuc fi-
 dem negaret dicenti talia? conueniunt enim princi-
 pio, de quo statim videndum erat, possetne recipi?
 et an concedendum sit, rem ita habere. Vbi
 vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua;
 nec vsquam subsistent, ipsumque illud negare fi-
 dem non iam facile, cum consequentia sint et
 concessis principiis similia: quod quidem vobis
 accidit. Prae amore enim et studio, non ante
 explorato, vti se vobis habeant, quae sunt circa
 vnumquemque ingressum, proceditis, tracti a
 consequentia, non aduertentes animum, si qua
 sit quod sequatur ex illis, et idem sit falsum. Vt
 si quis dicat bis quinque septem esse, tuque fi-
 dem

ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ
 τετράνις πέντε, τεσσαρακιδεκα πάντως ἐστὶ,
 καὶ μέχρις ἂν ὅτε ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ
 γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τὰς ἐν ἀρχῇ, ἀλ-
 λόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγ-
 χωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστήναι
 δυνάμενα, σημεία τινα ἀμειβῇ, καὶ γραμμὰς ἀ-
 πλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θε-
 μελίοις τῶτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ
 εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδῶς τῆς ἀρ-
 χῆς ὀρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρ-
 χὰς τῆς προαιρέσεως ἐλάσης, πιθεύετε τοῖς ἐ-
 ξῆς.

dem illi habeas, non et ipse apud te dinumerans,
 inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque effi-
 cere quatuordecim, et quousque ille voluerit;
 qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam
 illa quoque hos, qui versantur circa principia,
 absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi
 aequum censet, quae tamen ne consistere qui-
 dem possunt, puncta quaedam individua, et li-
 neas latitudine omni carentes, et id genus plura:
 deinde putribus illis fundamentis similia inae-
 dificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere,
 initio a falsis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque, concessis sectae
 cuiusque principiis, his quae sequuntur fidem
 adiun-

ξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀ-
 κολαδίαν ἡγεῖσθαι εἶναι, ψευδῆ εἶναι. εἴτα οἱ
 μὲν ὑμῶν ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν
 ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγινῶναι τῶν ἐξαπατη-
 σάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωντοὶ ἐξηπα-
 τημένοι, ὅψε ποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὁ-
 πῶσιν ἀναστρέφειν, αἰδέμενοι, εἰ δεήσει τηλικού-
 τας αὐτὰς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγ-
 ματα παίδων ἔχοντες ἐ συνίεσαν, ὥστε ἐμμέ-
 νουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ ἐπαινῶσι τὰ
 παρόντα, καὶ ὅποσας ἀν δύνωνται, πρὸς τρέπου-
 σιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἀν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
 ᾤσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς
 καὶ ἄλλας τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ
 καὶ κεῖ-

adiungitis, et signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae et ipsa tamen falsa est:
 deinde alii quidem vestrum spei suae immoriantur
 ante quam verum viderint, suosque illos de-
 ceptores damnauerint: illi vero, licet sero deni-
 que senes iam facti deceptos se sentiant, redire
 tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si
 oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se impru-
 dentes puerorum tractasse ludibria: itaque ma-
 nent in iisdem prae pudore, et laudant praesen-
 tia, et quotquot possunt ad eadem hortantur, ne
 soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo,
 quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, vfu ve-
 nerint.

καὶ κείνο ὑφ᾿ ὧσιν, ὅτι, ἢν τᾷ ἀληθὲς εἴπωσιν, καὶ ἔ-
 τι σεμνοί, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς δό-
 ξασιν, καὶ δὲ τιμήσονται ὁμοίως. καὶ ἂν ἔν ἐκόν-
 τες εἴποιεν εἰδότες, ἀφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι
 τοῖς ἄλλοις δόξασιν. ὀλίγους δ' ἂν πάνυ ἐντύ-
 χους, ὑπ' ἀνδρείας τολμᾶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπά-
 τηνται, καὶ τὰς ἄλλας ἀποτρέψειν τῶν ὁμοίων
 περρωμένους. εἰ δ' ἔν τινι τοιᾷ τῳ ἐντύχοις, Φι-
 λαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιᾶτον, καὶ χρησὸν, καὶ
 δίκαιον, καὶ εἰ βέλει, φιλόσοφον. καὶ γὰρ ἂν
 φθονήσαιμι τέτῳ μόνῳ τῷ ὀνόματος· οἱ δ'
 ἄλλοι, καὶ ἐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, καὶ
 εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰ-
 σχύνης, καὶ τῷ προτιμᾶσθαι βέλεσθαι.

Kaí-
 nerint. Nam rursus illud quoque vident, si ve-
 rum dicant, se non iam graues, vt adhuc, et su-
 pra vulgus elatos visum iri, neque honorem eun-
 dem consequuturos. Numquam ergo voluntate
 dixerint, quantumuis sciant, quibus exciderint,
 et quam similes videantur reliquis. Paucos omni-
 no reperias satis fortes; vti audeant dicere, se
 deceptos esse, et dehortari alios, qui similia ten-
 tent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum
 voca, et frugi, et iustum, et si vis etiam phi-
 losophum. Huic enim soli nominis huius hono-
 rem non inuideam. Reliqui autem aut veri ni-
 hil sciunt, cum scire se putent; aut quod sciunt
 occultant, prae timiditate et pudore, et quod
 praeferrí aliis cupiunt.

Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν, ἃ ἔ-
 Φην, ἐάσωμεν, αὐτὰ καταβαλόντες, καὶ λή-
 θη τις ἔσω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου
 ἀρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην
 φιλοσοφίαν ὁρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ
 μηδ' ἡντιναῶν, ἰδῶμεν, εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυ-
 νατὴ ἐστίν, ἥ μάτην κάμνεσιν, ὅποσοι ἐφίενται
 αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκῶ θαυμα-
 ζάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσεσιν οἱ ἐς τὰ ἀνρό-
 τατον ἐλθόντες. μόνες γὰρ τέταρτα πάντα συλ-
 λαβόντας ἔξεν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ
 ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τιτι ἐντετύ-
 χηκας Στωϊκῶ τοιᾶτω καὶ Στωϊκῶν τῷ ἀνθρώ-
 οῖω

76. Quamquam, per ego te Minceruam oro,
 quaecumque dixi iam relinquamus hic deposita
 omnia, sitque eorum obliuio, vt eorum, quae
 ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamus-
 que hanc Stoicorum philosophiam veram esse,
 aliam vero quamcumque nullam: ac videamus
 deinde, num illa talis sit, ad quam peruenire,
 et quam assequi aliquis possit; an vero frustra la-
 borent, quotquot illam concupiuerunt. Audio
 enim admirabilia quaedam promissa, de eorum
 felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos
 quippe illos vera bona habituros in vniuersum
 omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris,
 inciderisne vquam in Stoicum talem, et sum-

οἶω μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
 σπᾶσθαι, μήτ' ἐργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττα-
 νι, καὶ πλᾶττε καταφρονᾶντι, καὶ συνόλως εὐ-
 δαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν καλὸν εἶναι, καὶ γνώ-
 μονα τῷ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίῃ. ὁ γὰρ καὶ κατὰ
 μικροτάτων ἐνδέων, ἀτελῆς, καὶ πάντα πλείω
 ἔχει. εἰ δὲ τῷτο ἔχῃ, ἔδῃτω εὐδαιμόνων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε,
 ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι καὶ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί γὰρ ἀ-
 ποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν δι-
 δάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνῃ, μήτε τὸν
 πρὸ αὐτῷ, μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγᾶγῃς μη-
 δένα

num Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore,
 ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur
 nunquam, qui invidia maior sit, diuitiarum con-
 temtor, et verbo beatus, qualem oportet esse,
 canon qui haberi velit et regula vitae ad virtu-
 tem *compositae*. Qui enim vel minima in re de-
 ficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus
 in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*,
 nondum, *inquam*, *est* beatus.

77. HERM. Talem equidem vidi neminem
 LYC. Recte istud, Hermotime, quod non men-
 tiris prudens ac volens. Quo igitur consilio phi-
 losopharis, cum videas, neque tuum magistrum,
 neque qui illius fuit, neque qui ante istum; ne-
 que si ad decimam quasi generationem adscendas,
 quem-

δεῖνα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τῆτο εὐ-
 δαίμονα γεγεννημένον; εἰδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς
 εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐ-
 δαιμονίας, ἐπεὶ εἰδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω
 τῆς εἰδὲς ἔξε, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ἃ, τε παρὰ
 τὴν θύραν ἔξω ἔξως, καὶ ὁ πόρρῳ. διὰλλὰ
 τοιεν δ' ἂν, ὅτι μᾶλλον ἔτος ἀνιάσεται, ὅρων
 ἐγγύθεν, οἷον ἐσέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ
 τῆς εὐδαιμονίας (δῶσω γὰρ τῆτό σοι) τοσαῦ-
 τα ποναῖς καταπρύχων σεαυτὸν· καὶ παρὰ δευ-
 μηκέ σε ὁ βῆς ὁ τασῆτος ἐν ἀκηδία, καὶ κη-
 τῷ, καὶ ἀγρυπνίαις κατῷ νανευμότα, καὶ εἰς-
 αὐθις πονήσεις, ὡς Φῆς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τῆ-
 λάχιζον, ἵν' ὀγδοηκοντέτης γένόμενος. ἢ τίς
 ἐγγυη-

quemquam illorum plane sapientem, et propter
 hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixe-
 ris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias.
 Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est
 et sub diuo, tam qui ad ianuam, stat foris, quam
 qui e longinquo: et in hoc forte differant, quod
 ille magis excrucietur, qui e proximo videat,
 quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, vt pro-
 pe felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum
 laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae
 spatium effluxit, dum te non respicis, dum la-
 bores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac de-
 nuo laborabis, vt ais, viginti alios minimum
 annos, vt octuagenarius senex (et quis sponfor

ἐγγυητῆς ἐσί σοι, ὅτι βιώσῃ τὸσαῦτα; ὅμως ἤδ' ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονῶσιν, εἰ μὴ μόνος οἶεσθαι τεύξεσθαι τέττε, καὶ αἰρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σὲ μάλ' πολλοί, καὶ ἀγαθοί, καὶ ὑπύστεροι παραπολὺ διώκοντες ἔκκατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἔχ' ὁρῶ ὅ, τί ποτ' ἂν εἴη τ' ἀγαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσάτων. ἔπειτα ἐς πέσον ἐτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῶ, γέρον ἤδη καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεί-
νον

tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum vnus, qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum et persequendo capturum, quod ante te multi admodum et boni viri et multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, et habe tibi vniuersum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fueris, senex iam et suauitatibus omnibus non amplius tempestiuus, et alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris

νον ἐλθῶν, ἄμενον διαγύχους, εἰδὼς, ὄντινα
τρόπον χρηρὶ βιάν· ὁμοιον, ὡς εἴ τις ἐς πασοῦ-
τον σκευάζει τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δασυπύ-
γων ἄμενον, ἄχρῃς ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ δια-
φθαρεῖς.

Ἀλλὰ μὴν, εἰδ' ἐκείνῳ πῶς κατανεύηται, οἶ-
μα, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔργοις δῆπρ ἐστίν, οἷον
ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα·
ὑμεῖς δέ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὰς ἀκροῦς
τῶν φιλοσοφούντων φημί,) ἀφείντες ταῦτα
ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτων δύσηνα μελετᾶτε,
καὶ συλλογισμὰς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον
τῶν βίῃ ἐπὶ τέτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρα-
τῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν,
οἶμα,

ditaris, ut in eam delatus, melius viuas, qui
quomodo viuendum sit didiceris: quod est eius-
modi, ac si quis tantum paret atque adornet ad
coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

79. Verum neque illud dum animaduertisti,
puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in
faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos
cum dico, summos philosophorum dico) mit-
tentes ista quaerere et facere, in v oculis miseria
exercemini et syllogismis, et dubitationibus, et
maiorē vitae partē in his conteritis; et qui
in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse vi-
ctoriam videtur. Quarum rerum causa hunc et-

οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τῆτονι θαυμάζετε,
 γέροντα ἄνδρα, ὅτι τὰς προσομιλῶντας ἐς ἀπο-
 ρίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν, ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ
 σοφίσασθαι, καὶ πανεργῆσαι, καὶ ἐς ἀφυκτα
 ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
 (ἔτος δὲ ἦν παρὶ τὰ ἔργα) παρὶ τὸν Φλοιὸν ἀ-
 σχολῆσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν
 ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε;
 ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἔωθεν ἐς ἐσπέραν; E.P.M.
 Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΤΚ. Ἡ ἔν ἐχὶ καὶ ὀρ-
 θῶς τις Φαίη, τὴν σκιάν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐά-
 σαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὀφείως τὸ σύφαρ, ἀμε-
 λήσαντας τῷ ὀλκῷ (15); μᾶλλον δὲ τὰ ὁμοιοποι-
 εῖν,

iam, puto, doctorem admiramini, senem ho-
 minem, quod qui secum colloquantur in dubi-
 tationem coniicit, et quomodo interrogandum
 sit nouit, et cauillationibus atque fraudibus quo-
 modo vtendum, et ad incitas quomodo redigi
 aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui
 in operibus est, circa corticem negotiosi estis,
 foliis vos inuicem vestris in congressibus perfun-
 dentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermoti-
 me, omnes a prima luce ad vesperam? HERM.
 Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte
 dicat aliquis, relicto vos corpore umbram capta-
 re, aut exuias serpentis tractu ipso ac volumi-
 ne corporis neglecto? aut potius simile quid illi
 face-

15. 'Ολκῷ] 'Ολκὸν de corpore serpentis dici
 ido-

εἶναι, ὥσπερ εἴ τις ἐς ἄλμιν ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ σιδηρῶν πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖον τι καὶ πρᾶγμα οἰόμενος, ἐν εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβάληται Φασί, τὰς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καὶ μοι δὲς ἐνταῦθα ἡδὴ ἔρρεσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰκέναι τῷ διδασκάλῳ, ἔτω μὲν ὀργύλλος, ἔτω δὲ μικρολόγος, ἔτω δὲ Φιλόνεϊκος ὢν, καὶ Φιλήδονος, καὶ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. Τισί

γὰρ.

facere, si quis aquam in mortarium infusam ferro pistillo contundat, necessarium quid, et quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod aiunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae itacundus, aequae sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius, talis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam cer-

R 5

te.

idoneus auctor Nicander *Θηριαν.* p. 162. et praesertim 166. Ὀλκῶ δὲ τροχόωσαν ἄλων' εἰλίσσεται γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen*. Itaque non male ὀλκὼν, qui ἀπὸ τῆς ἑλκεῖν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. *Gesner.*

γε. ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλες διηγέσθαι
 αὐτῶν πρῶτον ἡλικία ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγον-
 τος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότες, ὧς πᾶν πολλοὶ τῶν
 νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ πα-
 ρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, ἡγανάκτες,
 λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ
 ὀφλήματος, ἐν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτε-
 τικέναι τῇ ἔγῃ καὶ νέᾳ, ἔτω γὰρ συνθεσθαι, καὶ
 ἐπὶ ταῦτα ἡγανάκτες.

Παραστῶς ὁ θεῖος τῷ νεανίσκῳ, ἀγροίκος ἄν-
 θρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 πτυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδικῆ-
 σθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σὺ πριάμενοι,
 μηδέ-

te. L Y C. Visne, Hermotime, tibi referam,
 quae nuper audiui quendam pro philosophia di-
 cere hominem plane senem, cuius domum multi
 admodum iuvenes sapientiae causa frequentant.
 Is dum reposcit ab aliquo discipulorum merce-
 dem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem
 praestitutum non soluisse debitum, quod solu-
 tum iam ab illo oportuisset, sexdecim diebus an-
 te, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quip-
 pe conuenisse.

81. Adstans autem auunculus adolescentis, ho-
 mo rusticus, et ad haec vestra imperitus, Desi-
 ne, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima
 te adfectum iniuria, si pro verbis a te emptis pretium
 nondum

μηδέπω ἐντετίναμεν διαφοράς· καίτοι ἃ μὲν ἡ-
μῶν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ ἔδὲν ἔ-
λατταν γέγονε σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλ-
λα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν
νεανίτην, ὃδ' ἔδὲν ἀμείνων γεγέννηται διὰ σέ,
ὃς τὰ μὲν γείτονος Ἐχεκράτης τὴν θυγατέρα συν-
αρπάσας, παρθένον ὅσαν διέφθειρε, καὶ ἐλίγη
δίκην Ἐφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντη ὠνησά-
μην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τῷ Ἐ-
χεκράτῃ· τὴν μητέρα δὲ πρῶν ἐρράπισεν, ὅτι
αὐτῇ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπῃ ἐκκομίζοντος τὸν κά-
δον, ὥς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι·
τὰ μὲν γὰρ ἐς ἐργάν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυ-
τίαν, καὶ ἐς τόλμην, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τι-
νι
ἀμεινον

nondum perfotuiimus. Atqui quae vendidisti no-
bis, eadem adhuc habes et ipse, neque quidquam
decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum re-
rum desiderio ab initio commendavi tibi adole-
scentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera
factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virgi-
nem rapuerit, et segre iudicium de vi effugisset,
nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo ho-
mine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit,
deprehenus ab ea, cum sub veste efferret cadum,
ut haberot, puto, quas conferret symbolas. Quan-
tum ad iram, exandescentiam, impudentiam,
audaciam, mendaciam, multo melius superiore
anno

ἄμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβελόμην
 ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σὲ μᾶλλον,
 ἥπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἀ καὶ ἐκάστην ἡμέραν πρὸς
 ἡμᾶς ἔδεν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διαξέρχεται,
 ὡς κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται
 ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνῃται ὁ πατήρ οὐκ
 οἶδ' ὅ, τι· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας ἔσσης
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίκατε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γεν-
 ναῖος ἀναΦύει, ἐκ οἷδ' ὅπως περιπλέκων τὸν
 λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ ταῖσι καὶ μά-
 λιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς
 αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις, καὶ κατὰλήψεις,
 καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἑνόματα
 διεξιὼν. ἀκούομεν δὲ αὐτὸν λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 θεὸς ἐκ ἐν ἔρανῳ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πε-
 φοί-

anno quam nunc habuit. Atqui volui ego in
 hisce potius illum ate iuvari, quam illa scire,
 quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coe-
 na disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, il-
 lumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid? aut, necesse esse, si dies sit,
 non esse noctem. Interdum et cornua nobis bo-
 nus vir, sermone nescio quomodo perplexo, pro-
 ducit. At nos ridemus ista, et maxime quoties
 obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, *et*
relaciones, *et comprehensiones*, *et visa*, et nomina
 id genus plura persequens. Audimus autem
 illum dicere, non in coelo esse Deum, sed ire
 per

Φοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἅν
 χει καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς
 ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας
 αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τᾶτον, ἔφη, ἐκμάθω
 ἀκριβῶς, εἰδέν κωλύσει με μόνον πλάσιον, μόνον
 βασιλέα εἶναι, τὰς δὲ ἄλλας ἀνδράποδα καὶ
 καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τᾶ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος,
 ὅρα οἶαν ἀπέκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε,
 ὡς πρεσβυτικὴν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ
 ἐπλησίαζεν ἔτος, ἐκ οἷσι μακρῷ χεῖρω ἂν αὐτὸν
 ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέ-
 βληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην
 αἰδώς,

per omnia, vt ligna, et lapides, et animalia, ad
 res vsque contemtissimas. Ac cum mater ipsum
 interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate
 nugas illas, nihil prohibebit, solum me diuitem,
 solum regem esse, reliquos vero mancipia et pur-
 gamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei
 philosophus dederit, iam vide, Hermotime,
 quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me
 applicuisset, nonne putas multo illum deteriora
 perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse
 tradendum? adeo iam frenum illi quoddam phi-
 losophia imposuit, et aduersus eam reuerentia,
 atque

αἰδώς, καὶ διὰ τῆτο μετριώτερός ἐστιν ὑμῶν,
καὶ Φορητὸς ἔστι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐ-
τῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τῷ σχήματος καὶ τῷ
ὀνόματι· ἃ δὲ παρακολυθῶντα, παιδαγωγεῖ
αὐτόν· ὥςτε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὦν. βελ-
τίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ'
ἔν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδέμενος Φιλο-
σοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτται τοιαύδε λέγασσι περὶ
τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου
καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μωθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
ἀλλ' ἔν Φαῦλον ἔδὲν πείσασιν ἐκεί· μένοντες
ἐγὼ μὲν ἔν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσῃ μοι δο-
κῶ, καὶ ὄντινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότεων τὰ ἡμέ-
τερα, ἥκέ μοι ἐς αὖριον παραλαβὼν, ὅψει τε
ὅπως

atque ob id ipsum moderatior vobis est et adhuc
tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam,
si indignus isto habitu et nomine isto videatur,
quae nimirum sequuntur illum, et paedagogi in
morem continent. Itaque dignus sim, si non eo-
rum, in quibus meliorem illum reddidi, merce-
dem a vobis capere; at certe eorum, quae philo-
sophiae reuerentia facere intermisit: quandoqui-
dem nutrices etiam paruos in scholam censent mit-
tendos, quum, si nondum bonum quidquam pos-
sint discere, certe mali nihil, dum ibi manent, fa-
ciant. Equidem reliqua mihi omnia impleuisse
videor, et quocumque volueris eorum, qui no-
stra non ignorant, adsumto, cras ad me veni,
vide-

ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθημε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωμε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένης συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; εἰ γὰρ παιδαγωγὸν με ἐπεσήσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρον ἀνθρώπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὥς διὰ τῶτο Φιλοσοφοίημεν, ὥς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς Φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, ἢ ὥς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περινοσῶντες; τί ἔν ἐκ ἀποκρίνῃ καὶ τῶτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγῃ δέω; ἐς τοσούτῳ

videbisque, vt interroget, vt respondeat, quot res didicerit, et quot iam legerit libros, de axiomatis, de syllogismis, de comprehensione, de officiis, et alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis.

83. Talia senex pro Philosophia dicebat. Tu vero et ipse forte dixeris, Herimotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulauimus? non ideo, vt idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non respondes hoc quoque? H. E. R. M. Quid vero aliud, quam quod parum

τοῦτο μὲν καθεύκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὢν, καὶ
 ὀδυρόμαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσ-
 ἔτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πό-
 νων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀναιήφων, ὁρῶ,
 οἷα μὲν ἐσιν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ
 ταῦτα.

ΛΤΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρησέ; τὸ
 γὰρ τῷ μύθῳ ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ἐν
 Αἰσωπὸς διηγεῖτο. ἔφη γάρ, ἀνθρώπον τινα ἐ-
 πὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κύματωγὴν,
 ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἀχθεσθαι
 καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὲ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰ-
 πεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιά τῶν παρελθόν-
 των

parum abest, quin illacrimet, adeo in animum
 meum penetrauit vera ratio; ac deploro, quan-
 tum miser temporis insumserim, mercedes insu-
 per non paruas laborum meorum persoluens. Iam
 enim velut ab ebrietate relapsus video, qualia
 sint quae amabam, quae autem propter ea perpes-
 sus sim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus est? o bone!
 valde enim prudens consilium arbitror fabulae,
 quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, homi-
 nem sedentem in litore ad fluctuosum mare, nu-
 merasse fluctus. Cum vero subinde erraret, gra-
 uiter tulisse et excruciatum esse, donec adstans
 vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eo-
 rum

των ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν, ἐπεὶ περ ἔτω σοι δοκεῖ, εἰς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιᾶν ἀξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἔδέν ἀλλόκοτον καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ἣν περ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσῃς πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μὴ με νομίσῃς κατὰ τῆς σοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχουσαν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκὰς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτως ἐρήμην

rum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, et civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimiciis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta cau-

ἐρήμην καταγνάς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν
προετίμησας, πρὸς τὴν σοὴν ἀποτετάσθαι ὁ
λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις· ἀπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦ-
το, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα.
ἔπει γὰρ ἔτι εἰς μακρὰν ἔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν
λάσιον, καὶ βαθὺν, ἔτε δίαιταν κεκολασμένην,
ἀλλ' ἀνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ
πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαν-
τες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεσιν·
ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐ-
κείνα, ὅποσα ἤμιστα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἰσθί,
ἔτι ἂν ὠκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τὸτο ἐς
τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐν-
νοήσαι-

sa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam
praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio,
quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum,
ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non
ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam
et prolixam, neque victum ita castigatum, sed
remissa omnia atque libera. Forte autem purpu-
ram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi
iam esse cum illis nugis. Vtinam etiam euomere
liceat, quaecumque ex illis audiui. Et noris me
non cunctanter helleborum propterea bibiturum,
contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne
quid

νοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ δ' ἔν ἐ μικράν χάριν
οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραΦερόμενον ὑπὸ θο-
λερῆ τινος χειμάρρος, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα
ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥῆν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-
σπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τᾶτο, θεὸς
ἐκ μηχανῆς ἐπιΦανείς· δοκῶ δέ μοι ἐκ ἀλόγως
ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ
τῶν ναυαγιῶν ἀπὸ σωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ
σωτήρια τήμερον ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀπο-
σεισάμενος τῶν ἐμμάτων. Φιλοσόφῳ δέ ἐς τὸ
λοιπὸν, καὶ ἂν ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύ-
χω, ἔτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περισηήσομαι, ὥς-
περ τὰς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem
mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non
paruam habeo, quod me turbido torrente abla-
tum, atque aspero, cum iam cessissem fluctibus,
et secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti,
superueniens tanquam ille in Tragoediis praefens
ex machina Deus. Videor autem mihi non prae-
ter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui et ipse sa-
lutis recuperatae festum diem hodie acturus sim,
tanta ab oculis amota caligine. In philosophum
autem de reliquo, si vel inuitus aliquando ingre-
diens per viam incidero, ita auerfabor, ita caue-
bo, ut canes rabiosos *solemus*.

Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.

Ἡρόδοτος εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἔ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τὸτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ εἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνῶριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμήσασθαιμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺς τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς αὐτὸν

Herodotus, siue Action.

Vtinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant; maius enim voto illud quidem; sed vel vnum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae et nativam *suauitatem*, aut sententiarum diuitias, aut quae sexcenta pulchra ille vna complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, et vt Graecis multis in locis breui innotesceret, *illud* ego, et tu, et *quiuis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam nauigaret,

αὐτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα καὶ ἀπραγμόνεστα
 ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς
 καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν ἔν περινοσῶντα,
 νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώ-
 σκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέ-
 ρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγήτο εἶναι, καὶ τρι-
 βὴν ἔμικρὸν ἐν τῷ τοιαύτῳ ἔσσεσθαι. ἔλεν ἡ-
 ξία διασπᾶν τὸ πρῶγμα, ἐδὲ κατὰ διαίρεσιν,
 ἄνω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶ-
 σιν· ἐπεβέβηκε δὲ, εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόας πελα-
 βεῖν τὰς Ἑλλήνας ἅπαντας. ἐνίσταται ἔν' Οὐλύμ-
 πια τὰ μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τῷτ' ἐκεῖνο
 ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, ἔμάλιστα ἐγλίχε-
 το.

garet, dispiciebat apud se, qua tandem ratione
 quam celerrime, et minimo labore insignis et ce-
 lebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret.
 Iam circumire, et nunc Atheniensibus, nunc
 Corinthiis recitare, aut Argiuis, aut Lacedaemo-
 niis particulatim, laboriosum et longum esse du-
 cebat, moramque in ea re haud parvam esse fu-
 turam. Noluit igitur negotium hoc distrahere,
 neque disperse ita et minutatim conciliare et co-
 gere sibi notitiam hominum: verum eo intendit
 animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi
 Graecos vniuersos deprehenderet. Instant igitur
 magna Olympia: et Herodotus, rem ipsam pu-
 tans, venire sibi tempus maxime desideratum,

το, πλήθυσαν τηρήσας τὴν πανηγύριν, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, ἐθεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἰσορίξας, καὶ κηλῶν τὰς παρόντας, ἄχρι τῆς καὶ Μῆσας κληθῆναι τὰς βίβλας αὐτῆς, ἐννεα καὶ αὐτὰς ἔσας.

Ἦδη ἔν ἅπαντες αὐτὸν ᾗδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰς Ὀλυμπιονίκας αὐτὰς. καὶ ἐκ ἑσιν ὅσις ἀνήκοος ἦν τῷ Ἡροδότῃ ἐνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκέσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως ἠκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἰπαγε Φανείῃ μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας

obseruato pleno concilio, collectis vndique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iouis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, et eo vsque demulcens hos, qui adessent, vt Musae ipsius libri, qui et ipsi nouem essent, vocarentur.

2. Iam igitur multo ipsum magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepissent: et sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur: Hic ille Herodotus est, dicentium, qui

μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασί συγγεγραφῶς, ὅ τας
 εἰκάς ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέλαυσε
 τῶν ἰσοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυ-
 χθεὶς ἔχ' ὑφ' ἐνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν
 ἀπόσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριζῶν.

“Ὅπερ ὕπερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα
 ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος
 αὐτῶν σοφιστής, καὶ Εὐρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀ-
 νξαξιμένης ὁ Χῆος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος,
 καὶ ἄλλοι συχναί, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ
 πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γινώριμοι ἐν βραχεῖ
 ἐγίγοντο.

Καὶ

qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit,
 qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc
 ille talem historiarum suarum fructum cepit, in
 vno conuentu publicum quoddam et commune
 totius Graeciae suffragium qui ferret, ornaretur-
 que praeconio non ab vno sane praecone, sed in
 vnaquaque vrbe, vnde singuli spectatorum essent.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc
 nempe compendiariam quandam ad notitiam ho-
 minum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione
 Sophista, et Ceus Prodicus, et Anaximenes
 Chius, et Agrigentinus Polus, et frequentes alii,
 semper verba et ipsi fecerunt ad concilium, vnde
 nobiles breui tempore facti sunt.

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς ἐκείνας λέγω σοφισ-
 τὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου
 καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα Φασί-
 τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης
 καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐ-
 τὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπίδειξασθαι, ὥς
 Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα
 τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτῇ, ἥρετό-
 τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, ἐκ ἐπιχω-
 ρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν
 γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, κἀγὼ εἶδον,
 ὥς καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλαμος ἐστὶ πε-
 ρικαλῆς, καὶ κλίνη νυμφικὴ. καὶ ἡ Ῥωξάνη
 κάθη-

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico,
 et historicos, et rhetoras, cum nuper adeo etiam
 Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes et
 Alexandri nuptiis, Olympiam et ipse deportatam
 eam tabulam ostendisse, *successu eo*, ut Proxeni-
 das, iudex certaminis qui tum esset, delectatus
 arte generum sibi Aëtionem assumeret.

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, ro-
 get aliquis, ut arbiter certaminum propter illud
 Aëtioni, non ciui, nuptias filiae conciliaret? Est
 illa in Italia, et ipse eam vidi, ut etiam narrare
 tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, et le-
 ctus nuptialis: et assidet Roxane virgo vndique
 pul-

κάθηται πάγκυκλόν τι χρῆμα παρθένη, ἐς γῆν
 ὀρώσα, αἰδεμένη ἐς ὧτα τὸν Ἀλεξάνδρον. ἔρω-
 τες δὲ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιε ἐφεςῶς,
 ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν 1), καὶ δει-
 νύσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δὲ τις μά-
 λα θαλιῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδαλίον ἐκ τῆς ποδὸς,
 ὡς κατακλίνειτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ ἔτος ἔλκει
 αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώ-
 μενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν σέφανδόν τινα
 ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς
 Ἡφαισίων συμπαρέστη, δᾶδᾶ καιομένην ἔχων,
 μεिरακίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος,

οἰμῶς,
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pu-
 dore adstantis Alexandri. Cupidines autem qui-
 dam renidentes, alter quidem atergo imminens,
 reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanem
 sponso. Alius autem aliquis verniliter sane de-
 mit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido
 alius laena prehensum Alexandrum trahit versus
 Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse
 quidem coronam offert puellae. Comes autem
 et deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem
 ardentem gerens, puero innixus formosissimo.

S 5

Hyme-

I. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit
 et ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbæen.
 ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque κα-
 λύπτραν flammeum reddidi. Gesner.

οἰμαί, εἰν. ἔ γάρ ἐπαγγέγραπτο τὸνομα. ἐτέ-
ρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζαν ἐν
τοῖς ὅπλοις τῷ Ἀλεξάνδρῳ. δύο μὲν τὴν λόγ-
χὴν αὐτῷ φέροντες, μιμνήμενοι τῆς ἀχθοφό-
ρας, ὅποτε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι
δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατὰ κείμενον,
Βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρασι, τῶν ὀχάνων
τῆς ἀσπίδος ἐπικειμήμενοι. εἰς δὲ ἐς τὸν θώρα-
κα ἐσθλῶν ὑπτίου κείμενον, λοχῶντα εἰσεν,
ὡς φεβήσειεν αὐτὰς, ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοι-
το σύρατες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτα ἐσιν, ἀδὲ περι-
εργασαί ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλαῶς Ἀ-
λεξάνδρῳ καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ
ὅτι

Hymenaeus puto est: neque enim adscriptum
est nomen. In altera autem tabulae parte, Cu-
pidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo
quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati,
cum trabem ferentes onere pandantur. Alii au-
tem duo, unum in Clypeo iacentem, regem
nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt,
comprehensis clypei ansis. Unus autem in lori-
cam, quae supina iacet, ingressus, insidianti si-
milis est, qui perterreat illos, si forte inter tra-
hendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque teme-
re in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant
anorem Alexandri etiam aduersus res bellicas,
eum-

ὅτι ἀμαχὴ Ρωξάνης ἦεν, καὶ τῶν ὅπλων ἐκέπε-
 λήησο. πλὴν ἀλλ' ἡ γὰρ εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως
 γαμψιὸν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα·
 προμνηστυσταμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τῆ Προξενίδας
 θυγατέρα· καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πᾶρε-
 ργον 2) τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφω-
 γῶ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένον γάμοις,
 προσλαβὼν ἀληθεῖ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν ἐν (ἐπ' ἀνεμὶ γὰρ ἐτ' ἐκείνον),
 ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο·
 καὶ

etumque, cum Roxanem amaret, armorum non
 esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec
 nuptiale quiddam reuera habere apparuit, nem-
 pe quae conciliauerit Aëtioni Proxenidae filiam:
 discessitque *pictor*, nuptiis et ipse celebratis, quae
 parergon essent, et *appendicula* quasi nuptiarum
 Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae
 ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum co-
 rollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo,
 aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod
 etiam

2. Πάρεργον] Qui suauitatem huius loci sen-
 tire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum
 cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7,
 12. ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, prae-
 ter ordinariam operis mercedem accipere ali-
 quid instar corollarii. Rex conciliator et
 deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus*
 est pictus Alexander. *Gesner*.

καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι
 τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὥς ἐκεῖνος
 διεξήλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίππον, μὴ με κο-
 ρυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ πάμα εἰκάξεν τοῖς
 ἐκείνῃ· ἰλέως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τὸτό γε ὁμοιον πα-
 θῆναι φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τεπρῶτον ἐπεδήμη-
 σατῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἰσκοπέμην, ὅ-
 τι μοι χρητέον τῷ πράγματι· καὶ ὁ μὲν ἔρως
 ἔστος ἦν ἀπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις
 Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μὲν. τὸ δ' αὐτὸν περιιόν-
 τα τὴν καὶ αὐτὰ τῷ ἔτερι συγγίνεσθαι πόλει ἐκά-
 ξη, ἐκ εὐμαρῆς ἐφαίνετο, εἰ δὲ τηρήσαιμι τήν-
 δε ὑμῶν τὴν συνόδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
 δεῖξαι-

etiam historicum admirabilem redderet Graecis,
 qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victo-
 rias) Graecas enarrasset. Ego vero, et per ami-
 citiarum vos praesidem *Iouem obtestor*, ne insa-
 nire me putetis, aut mea illius scriptis compara-
 re, sic vir ille mihi faueat! Ego igitur illud cer-
 te simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod*
iam declarabo. Cum enim primum in Macedo-
 niam peregrinatum venissem, apud animum
 meum considerabam, quomodo me tractarem.
 Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam
 plurimis Macedonum, quid essem ostendere:
 circuire autem ipsum, id anni, et cum ciuitate
 vnaquaque agere, non facile videbatur: si vero
 huac vestrum conuentum obseruarem, ac tum
 pro-

δεξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἀποβήσεσθαι
μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοὶ τε ἐν ἡδὴ συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφαί-
λαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πό-
λις ἢ ἀρίστη ἔσα ἔ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', εἰδὲ
τὴν ἐκεῖθεν-ξενοχωρίαν, καὶ σικνὰς, καὶ καλύ-
βας, καὶ πνίγος. οἱ τε αὖ πανηγυρίζαι, ἔσβε-
φτωδὴς ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθε-
άμονες, ἐν παρῆγῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τι-
θέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ
σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι· ὅσον ἔμικρόν 3) ἤδη
μη

progressus in medium dicendi facultatem osten-
derem, sic sperabam votum mihi meum recte
euenturum.

8. Iam igitur et ipsi conuenistis, quidquid in
vnaquaque ciuitate praestantissimum est, caput
ipsum *ex flos* omnium Macedonum: et suscepit
vos vrbs praestantissima, non illa Pisae similis,
per Iouem, neque angustiis illis, et tabernaculis,
et casis, et aestui. Porro qui huc conuenere, non
saex populi, athletarum spectacula praeferentes
plerique, et obiter tantum audiendum putantes
Herodotum: sed Rhetorum, et Historicorum,
et Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam
labo-

3. "Ὅσον ἔμικρόν] Ad verbum, tantum non
paruum iam est, hoc est, Parum abest quin
parui iam illud, vel illam curam, faciam,
ne

μὴ τὰ μὲν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρήτε 4) με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ἐπ' ᾧ πάντῳ μασιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικύτῳ σαδῖῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' ἐν καὶ τῷτο.

laboro, ne mea hac conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamentem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaueritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaueritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem et hoc fuerit.

ne inferior etc. Vt hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *Gesner.*

4. Παραθεωρήτε] Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. et 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μὲν δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans IN ME timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *Gesner.*

Ζεῦξις, ἢ Αντίοχος.

Εναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπή-
 ειεν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοό-
 των πολλοὶ (κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ τὰ
 τοιαῦτα πρὸς Φίλας ἤδη ἔντας ὑμᾶς λέγειν.)
 προσιόντες, ἔνδεξιόντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώφε-
 σαν. ἐπιπολὺ γὰρ παρομαρτύντες, ἄλλος ἄλλο-
 θεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνεν, ἄχρι πᾶ καὶ ἐρυθριᾶν
 με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων
 ἀπολειπομένη. τὸ δ' ἔν κεφάλαιον αὐτοῖς τέτο
 ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο,
 τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην ἔσαν, καὶ
 πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐ-
 τὰ

Zeuxis aut Antiochus.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata*
oratione ostendissem, domum abibam. Ac-
 cedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil
 enim puto prohibet talia quoque apud vos ami-
 cos iam meos dicere) accedentes igitur comple-
 tebantur me, et admirationem prae se ferebant.
 Multum enim profecuti aliunde alius clamare, et
 laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis
 multum a dignitate laudum illarum abessem. Ca-
 put autem et *summa laudis* haec illis erat, o-
 mnesque vnum et idem acclamabant, consilium
 scriptorum insolitum esse, et multum in illo
 nouatum. Quin praestat ipsa illa *verba* comme-
 morare,

τὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ φεῖνοι ἀπεφθέγγοντο ὧ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος· ἔδεν ἂν τις εἶπαι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, ἔ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) ἔ μετρίως ἡνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπεὶ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόην· ἔκ᾽ ἐν τοῦτο μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς ἔνєσιν, ὅτι μὴ συνήδη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ἐνομά-

morare, quae isti protulere. *Vab nouitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inueniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis nouum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione mouerentur; quam alioqui mentiendi causam habuissent, et eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicitur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, et cum tandem post illorum discessum solus essem, ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi quasi cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus au-

tem

ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς
τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῦν ὀξέος, ἢ
περινόαστινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ
τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τῶν δὲ σφόδρῳ ἰσως
τέμεν· εἰ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῆνευ
μῶτον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξειψόν
ἐγὼ δὲ ὁ μάλιστα ὦμην, ὁπότε ἀνακηδῶντες
ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τῆτο προσά-
γεσθαι αὐτὰς· ἀληθεὺς γὰρ εἶναι τὸ τῷ Ὀμήρῳ,
καὶ τῇ νῦν ὥδῃ κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς
ἀκράστοις· εἰ μὴν τοσούτον γε, ὅτε ὅλον τῇ και-
νότητι νέμειν ἤξιον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν
προσθήκης μοίρῳ, συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν
ἐπαι-

tem in iisdem pulchris, et ad antiquam regulam
compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi so-
lertia, aut venustate Attica, aut compositione
ac numero, aut quodam in his omnibus artificio,
ab his, inquam, longe forte ratio mea remota.
Neque enim, nisi hoc ita se haberet, relictis illis
ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae
ac peregrinitatem. At vanus ego spei, putaram,
cum ad laudandum consurgerent, forte quidem
hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum
sit Homericum illud; novam cantilenam iudicandam
esse audientibus; aut non eo usque; neque cense-
bam futurum, omnia novitati ut tribuerent; ve-
rum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar,
ornamenti allaturam aliquid, et laudi ipsam quo-

ἐπαινόν συγχεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι
ἐπαμύμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκρόντων εὐφημέμα-
τα, ἐκείνα εἶναι· ὥς ἂν μετρίως ἐπῆρμην, καὶ
ἐκινδύνεον πιστεῦειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς.
Ἐλλήσιν εἶναι λέγῃσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ
κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνδρες ἡμῶν ὁ θησαυ-
ρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγα δέω θαυμαστοποιᾶ τινος ἐ-
παινεῖν ἐπαμειβόμενοι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γὰρ ὑμῶν καὶ τὸ τῷ γραφέως διηγῆ-
σασθαι· ὁ Ζεῦξ ἐκεῖνος, ἀριστος γραφέων γενό-
μενος, τὰ δημόδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα ἐκ ἐγρα-
φεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας, ἢ θεοὺς, ἢ πο-
λέμους, αἱ δὲ καί ποτε ἐπείρατο, καὶ τι ἀλλο-
λοχο-

que non nihil collaturam; ea vero, quae serio
ac solide laudarentur, quaeque secunda audien-
tium fama exciperentur, ista esse, quae modo
commemoravi. Itaque non mediocriter iam elatus
fueram, et prope fuerat, ut crederem illis, cum
vnum et solum me in Graecis esse dicerent, at-
que id genus alia. Verum enim vero, in car-
bones, quod est in proverbio, thesaurus noster
abiit, et parum abest, quin praestigiatoris cir-
cumforanci laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis
narrare. Zeuxis ille, pictorum praestantissimus,
popularia ista et communia non pingebat, aut
admodum certe paucā, Heroas puta, aut Deos,
aut pugnas; sed novum quiddam proferre sem-

λόκοτον αὐ καὶ ξένον ἐπιπλήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν
ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς
ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον
ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφασάν γε προσ-
ἔτι παιδίῳ Ἴπποκένταυρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νη-
πίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν
Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ σάθμῃ
μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλ-
λας, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν
ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μα-
λέαν, εἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολῶ-
σθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἄλλὰ τὴν
γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς
αὐν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, ἔ, μὰ τὸν Δία
γραφι-

per tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum
excogitasset, in eo *demum vim et* accuratorem
artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa,
Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit,
lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, ad-
modum infantes. Tabulae huius exemplum nunc
est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum
vero archetypum Sylla Romanorum Imperator di-
cebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa
Malcan, puto, submersa naui perisse omnia, et
ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe
imaginis vidi, et ipse eam vobis, quantum eius
potero, ostendam, non profecto ut qui picturae
peritus

γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, ἔ πρό πολλ' ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέσερον δηλώσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλῆς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τὰπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκωνὸς ἔσιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ ἔτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος ὑπεσyalμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τῷ ἐδάφει ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι,

peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: et vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea euidentius declaranda iunxit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebri est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta *virgula*: sed alter contra insurgit, humique nititur, quales

ποῖ, πετρῶμενοι ἀναπηδᾷ. ταῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαζόν· τὸ δ' ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνης, οἷον ἀπὸ τινὸς ἀκόπῃς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τι-
θηνεμένης, ἐπικύπτει γελῶν, ἔχ' ὅλος φαινό-
μενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύ-
μνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν,
ὡς δεδίδχαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἔν' ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς
ιδιώταις ἡμῖν, ἐ πάντῃ ἐμφανῇ ὄντα, τὴν ὅ-
λην ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπο-
τεῖναι

quales sunt equi, exsilire dum conantur. Par-
uorum vero alterum quidem supra ipsa tenet vlnis,
et humano more lactat, muliebrem illi mammam
praebe- : at alterum ex equina parte subrumat,
more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi
e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet
paruos suos vtrunque nutrientis maritus, despicit
ridens non totus conspicuus, sed ad medium vs-
que equum, leonis catulum dextra ostentans et
supra se extollens, quasi per lusum terrere velit
parvuulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum
nobis, eius artis rudibus, non satis apparent,
cum tamen totam artis vim contineant, velut il-

τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν
 χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκκριαν τὴν
 ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιαῶσαι ἐς δέον, καὶ
 τῷ μεγέθει τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς
 τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παι-
 δες ἐπαινούντων I), οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦ-
 τα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδος ἐκείνο μάλιστα ἐπῆνε-
 σκ, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως
 τὸ περισσὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν
 ἄνδρα,

lam linearum exquisitam directionem, et accu-
 ratam pigmentorum temperationem, et indu-
 ctionem tempestiuam, et umbrarum rationem,
 et proportionem magnitudinis, et mensuras
 integro aequabiliter respondententes, pictorum fi-
 lli laudauerint, quorum opus est intelligere
 talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis lauda-
 re soleo, quod in vno eodemque argumen-
 to varie diuitias artis ostendit: qui virum
 Quidem

- I. Γραφῶν παιδὲς ἐπαινούντων] Γραφῶν
 παιδὲς sunt discipuli pictorum, imino picto-
 res ipsi, vt Φιλοσόφων παιδὲς Noster ali-
 bi dicere amat. Ceterum ne mirere structu-
 ram horum verborum, nec quaeras quo par-
 ticipium illud pertineat, neque in ἐπι-
 νοῖεν mutandum suspicere. Est enim genui-
 nus Atticismus participii, pro imperatiuo
 ἐπαινέτωσαν. Reitz.

ἀνδρα ποιήσας πάντῃ Φοβερὸν, καὶ κομιδῇ
 ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ,
 ἔκκατὰ τὸν ἵππον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ'
 ἑτέρον τῷ ἀνθρώπῳ· κατ'ἐξέφρας αὐτῷ τὴν ὠμὴν
 ἐπὶ πλεῖζον, τὸ βλέμμα, καίτοι γαστῶντος, θη-
 ριωδὲς ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήλωτον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκείνου· τὴν θήλειαν δὲ, ἵππευ-
 γε τῆς καλίσσης, οὕτω κάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰ-
 σιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἀνω ἡμί-
 τομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων,
 ἐκείνα δὲ μόνον σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μί-
 ξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συν-
 ἀπτεται, καὶ συνδεῖται, τῷ γυναικί τὸ ἵπ-
 πικόν,

quidem fecerit vndique terribilem, et omnino
 ferum, crines superbe iactantem, hirsutum ma-
 iori ex parte, non qua equas est modo, sed et
 iam altera parte humana, et *sub* humeris eius
 quantum potest elatis; vultum, ridentis licet,
 ferinum totum et montanum atque minime man-
 fuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equas
 pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae,
 nondum domitae, et sessorem nondum passae.
 Superior autem pars dimidia mulieris vndique et
 ipsa pulcherrima praeter aures: illae enim solae
 satyrorum instar illi sunt. Commissio vero et
 commissura corporum, vbi coagmentatur ac de-
 vincitur muliebri corpori equinum, sensim, non

πικόν, ἡρέμα, καὶ ἐκ ἀθρόως μεταβαίνου-
σα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει
τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομέ-
νη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως
αἰγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τῷ-
το θυμαζόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδι-
κῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τῷ λόντος ἀναβλέ-
πας, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτρεος ἐπειλημμένοι
ἐν χερσὶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.

Ταῦτα δ' ἐν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς
μὲν ὥτετο ἐκπλήξειν τὰς ὀρώχτας ἐπὶ τῇ τέχνῃ,
οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν,
καλλίσω θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπὶ γὰρ δὲ μέ-
λιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲ πρῶν ἐκεῖνοι τῶν ἐπι-
νοίας

subito transiens, et accessu qui vix sentiatu-
r conuersa, visum fallit, vbi ex altero in alterum subit.
Quod autem recens uterque partus in prima in-
fantia tamen ferus, et in tenero iam est terribilis,
id ipsum quoque mirabile, vt mihi videbatur;
et quod pueriliter admodum ad leonis catulum
respiciunt, mammae interea quisque suae arcte
inhaerentes, et quam proxime matrem adstantes.

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse
quidem putabat futurum, vt artis admiratione
percelleret spectatores. At illi statim quidem ex-
clamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pul-
cherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero
maxime omnes, eadem, propter quae me nuper
isti:

νοίας τὸ ξέρον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς
 νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην ἔσαν·
 ὥς οὖν Ζεῦξις· συνεῖς, ὅτι αὐτὰς ἀσχολεῖ ἡ ὑπό-
 θεσις καὶ νῆ ἄσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκριβειαν τῶν πραγμά-
 των, ἄγε δὲ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μα-
 θητὴν, περιβλεψάμενος τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενος
 ἀποκομίζετε οἴκαδε· ἔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν
 τῆς τέχνης ἐπαινᾷσι, τῶν δ', ἐφ' ὅτῳ 2), εἰ
 καλῶς

isti: inuentionis nouitatem, argumentum pictu-
 rae recens, et superioribus ignotum. Itaque in-
 telligens Zeuxis occupari illos ab argumento no-
 uo, et ab arte *contemplanda* abduci, vt obiter
 modo exquisitam rerum curam confiderent, *Age,*
 inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, inuolue
 iam tabulam: vos sublatam domum referte. *Isti*
enim lutum artis nostrae laudant: eius autem, pro-
pter quod debebat laudari, si bene et ex arte se
 T 5 *habet,*

2. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto, recte cohae-
 rere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ·
 sed respondere sibi debere τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ.
Gracuianne emendationis sententiam secu-
 tus sum; sed eam locum habere posse puta-
 bam, et si illud δεῖ non inferamus, sed in-
 telligamus. Decet iratum et stomachantem
 abrupta oratio. *Gesner.*

Ἐφ' ὅτῳ]. Deest verbum, ad quod referatur
 ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, id-
 que

καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, ἔ πολὺν ποι-
 ᾶνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν
 τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία.

Ὁ μὲν ἔν Ζεῦξις ἄτως, ὀργιλώτερον ἴσως.
 Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ ἄτος
 ὅμοιον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας
 μάχῃ. εἰ βάλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τᾶτο, ὁ-
 ποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τέτας γὰρ ἀλκίμας ὄν-
 τας, καὶ πλήθει πανπόλλας ὄρων, καὶ τὴν Φά-
 λαγγα κρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου
 μὲν πρᾶσπιζοντας τὰς χαλκοφώρασας αὐτῶν, ἐς
 βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους
 ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππονδισ-
 μυ-

*habet, non multam habet rationem: sed exquisitae
 circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti
 nouitas.*

8. Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius.
 Antiocho autem, Soteri cognominato, simile
 quiddam vsu venisse dicitur in pugna aduersus
 Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, vt factum
 sit, enarrabo. Cum sciret enim hoc viros fortes
 esse, et numero plurimos esse videret, et pha-
 langem valide densam, et in fronte quidem te-
 gentes primam aciem loricatos aere, introversus ve-
 ro et inuersum stantes in acie vicenos quaternos
 armatos, cornua firmare vtrinque viginti millium
 equi-

que absorptum esse a sequente vocula ei.
Gracivus.

μυρίαν ἔσαν, ἐκ δὲ τῶ μέσῳ, τὰ ἄρματα ἐκ-
 πηδήσασθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
 τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας·
 ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πενητὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἀμάρων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι'
 ὀλίγης τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης,
 ἔμεγαλως, ἔδὲ κατ' ἀξίαν τῶ πολέμου ἀφίκε-
 το, κομιδῇ ὀλίγης ἄγων, καὶ τῶν πελταστ-
 κὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλκέν. οἱ γυμνήτες δὲ ὑ-
 πὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥς ἐδόκει αὐτῷ
 ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τινι εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐ-
 ρίσκεσθαι τῶ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ
 τακτικῶν ἔμπειρος, ἐκ εἰς παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ
 ἦσαν

equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
 catos octoginta, et bigarum praeter hos alterum
 tantum: haec, inquam, videns, male sane de
 rebus suis speravit, qui inuicta ista sibi putaret.
 Ipse enim, breui tempore comparato illo exer-
 citu, non magnifice, neque pro dignitate belli,
 veniebat, paucos oppido ducens, et in his pel-
 tastas plerosque et levis armaturae homines: ve-
 lites autem ultra dimidiam exercitus partem crant.
 Itaque iam videbatur illi pacifici, et honestam belli
 dissoluendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis et
 ordinandae aciei peritus, cum adesset, non pas-
 sus

ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τοῦ Ἀντιόχου·
 τέτταρες ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν,
 ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας, ὥς μὴ κατάδηλοι
 εἶεν ὑπερφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὴν δὲ ση-
 μῆνι ὁ σαλπικτῆς, καὶ δέη συμπλέκεσθαι, καὶ
 εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐ-
 πελύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται, ἀνοί-
 ξαντες τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπα-
 φῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων,
 ἐπαντῶν ἐφ' ἐκάτερα ταῖς ἵππευσι, τὰς ὀκτὼ
 δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἄρματηλάταις, καὶ συν-
 ωριασαῖς. εἰ γὰρ τέτα γένοιτο, φοβηθήσονται
 αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τὰς Γαλάτας αὐθις
 ἐμπροσθὲν φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο.

Οὕ

sus est animus ablicere. Erant enim etiam sex-
 decim Antiocho elephantis. Hos iussit Theodotas
 tum quidem, quantum eius fieri posset, occul-
 tos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum
 eminentes: ubi vero classicum cecinisset, et iam
 concurrendum esset, atque veniendum ad manus,
 inuehereturque iam hostium equitatus, currus-
 que suos Gallograeci aperta phalange et disceden-
 tes emitterent: tum quaternos elephantis, singu-
 lis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem
 alios contra immitti curruum et bigarum agita-
 toribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dice-
 bat, illorum equi, et retro in ipsos Gallograecos
 fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ἔτε αὐ-
τοῖ Γαλάται, ἔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ἔτω πρὸς
τὸ παράδοξον τῆς ὀψews ἐταράχθησαν, ὥς
πὸρρω ἔτι τῶν θηρίων ἔντων, ἐπεὶ μόνον τετρι-
γύτων ἤκυσαν, καὶ τὰς ὀδόντας εἶδον ἀποσίλ-
βοντας ἐπισημότερον, ὥς ἂν ἐκ μέλανος τῷ παν-
τὸς σώματος, καὶ τὰς πρὸνόμαϊας, ὥς ἐς ἀρπα-
γὴν ὑπερχιωρμένους, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖ-
σθαι, ἐκκλίναντες, σὺν ἄθενι κόσμῳ ἔφευγον·
οἱ μὲν πεζοί, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς
δορατίοις, καὶ συμπατάμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων,
ὥς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτὰς, τὰ ἄρματα
δὲ, ἀναστρέφοντα καὶ ταῦτα ἐμπαλινεῖς τὰς οἰ-
κεῖς, ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ
τὸ τῷ Ὀμήρῳ,

Δίφροι

10. Cum enim nunquam elephantem neque
ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent:
adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt,
vt, cum longe adhuc abessent belluae, audito solo
illorum barritu et dentibus conspectis, tanto in-
signitius, vt e nigro vsquequaque corpore, ful-
gentibus, et rostris tanquam ad rapinam sublati;
ante teli iactum, inclinati sine more modoque
fugerent: vbi pedites quidem confixi mutuo suo-
rum iaculis, et ab equitibus conculcati, qui toto
impetu in illos ruerent: currus autem, relati et
ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos
differebantur, sed, vt est apud Homerum,

Dede-

Δίφροι δ' ἀνενκυμβαλίαζον,
 Οἱ ἵπποι δ' ἐπεῖπερ ἄπαξ τῆς ἐς τὸ εὐδὺ ὁδοῦ
 ἀπετερέποντο, ἐν ἀνασχομένοι τῶν ἐλεφάντων,
 τὰς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλλ-
 ζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιρέντες τοῖς ἡρε-
 πάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν πολ-
 λοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῃ τεσάρτῃ κατεβάλλοντο, εἵ-
 ποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατῆντες, καὶ
 συναναέρριπτῆντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ
 συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδῶσι περιπεύροντες, καὶ
 τέλος, ἔτοι κατὰ κράτος παραδιδόασιν τῷ Ἀν-
 τιοχῷ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δέ, οἱ μὲν ἐτεθνήκεσαν, πολλὰ
 τῷ Φόνῃ γενομένη, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο,
 πλὴν

Dederunt sonitumque ruinaeque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi,
 cum ferre elephantos non possent, deiectis auri-
 gis, currus cum strepitu vacuos raptant, secantes,
 per Iouem, et lacerantes falcibus, si quos ami-
 corum deiecissent; multi vero, ut in tanto tu-
 multu, deiiciebantur. Insequebantur vero ele-
 phanti etiam, qui conculcarent, et rostris in al-
 tum iactarent corpora, et corripere, et confo-
 derent dentibus: et tandem hi suis viribus tra-
 dunt Antiocho victoriam.

II. Gallograeci, autem partim in proelio ceci-
 derunt, magna caede facta, partim viui capti
 sunt,

πλὴν πάντων δαίνοισι, ὅποσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δέ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαμύνοντο καὶ προσιόντες ἄλλοις ἀλλοτρίως, ἀνέδον τὸν βασιλέα, καλῶν καὶ ἀναβοῶντες. ὁ δέ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν, Αἰσχυρνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ πατρίδα ἐν ἀνικίδῃ τέτοις θηρίοις ἐγένετο, ὥς ἐμὴ τὸ καινὸν τῷ θεάματι ἐξέπληξε τὰς πόλεις, τί ἂν ἡμεῖς ἡμεῖν πρὸς αὐτὰς; ἐπὶ γὰρ τῇ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μὴδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

"Ωρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τῶν ὁμοίων ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, καὶ αἷμα μάχης ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορφολύκτια πρὸς τὰς

sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Pacem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrymis, Pudeat nos, inquit, milites, quorum salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi percussisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tropaeo autem iussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii indigna visa sunt attentione: elephantem autem quidam sunt, et peregrina spectantibus

τὰς ὁρῶντας, καὶ θαυμαστοποιῶν, ἀλλῶς ἐκεῖνα
 γένε' ἐπαινῶσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπαιτρίδην, ἔ-
 πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔστιν· ἀλλ' ὅτε
 μὲν Θήλεια Ἰπποκύνταυρος γεγραμμένη, τῷτο
 μόνον ἐκπλήττεται. καὶ, ὡς περ ἔστι, καὶ νῦν
 καὶ τεράσιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα μύτην
 ἀπὸ τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' ἔμάνην· γρῶν
 Φίκοι γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἔκαστα ὁρᾶτε,
 εἴη μόνον ἄξια τῷ θεάτρῳ δεικνύσθαι.

tibus terreculamenta, et praestigiae: temere qui-
 dem illa laudant omnes. Ast quibus ego con-
 silius fueram, horum nulla apud illos habetur
 ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam
 hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, no-
 tum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur
 frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero fru-
 stra: vos enim pictoriae rationis periti, et cum
 arte inspicitis omnia. Vtinam modo digna sint
 theatro quae ostendantur.

Ἀρμονίδης.

Ἀρμονίδης ὁ αὐλητῆς ἤρετο ποτὲ **Τιμόθεον** διδάσκαλον αὐτῶντα· εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ **Τιμόθεε**, πῶς ἂν ἐνδοξὸς γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἰσόνταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιοῦν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκρίβες, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τὰς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίης τὸ ἐνθεον, τῆς Λυδίας τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίος τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν ταῦτα

Harmonides.

Harmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum **Timotheum**: *Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? et quo facto meo me Graeci omnes cognoscant? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, et inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, ex admoovere commode digitos sublatione crebra ac positione, et incedere ad numeros, et ut cantus consentiat choro, et modi quiniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furrorem, bonestam gravitatem Dorii, et Ionii denique*

Luc. Op. T. III. V que

ταῦτα μὲν ἔν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σέ· τὰ
 μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς,
 ἔχ' ὁρῶ, πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένθῃτο
 ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον
 εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ·
 καὶ ἦν περ Φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς
 ἐμέ, καὶ λέγειν τένομα· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙ-
 ΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσ-
 περ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν
 οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδίωνιδι,
 καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ἐμω-
 νύμῃ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἔδεις ἦν, ὅς ἡ-
 γνόει τένομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐνθα
 ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνδέσσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσ-
 περ

que venustatem. Haec igitur didici a te omnia.
 Maxima vero, et propter quae concupiui artem ca-
 nendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi
 contingant, gloria apud populum, et ut conspicuus
 sim in multitudine hominum, et monstrer digito, et
 ut, sicubi appaream, statim conuertantur ad me
 omnes, et nomen meum dicant: Hic est ille Har-
 monides, tibicen optimus! quemadmodum quum
 tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adue-
 niens succinuisti Pandionidi, vicisti que in Aiace fu-
 rioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat,
 qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed
 ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, con-
 currunt

περ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐσι, δι' ἅ-
 περ ἡυξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν
 πεπνύνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐ-
 λεῖν αὐτὸ, ἄνευ τῆς ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, ἔκ-
 ἂν δεξαίμην, ἄγνώσῳ μοι προσγενόμενον, εἰ εἰ
 Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαν-
 θάνων. εἰδὲν γὰρ Ὀφελος ἀπορρήτε, Φασί, καὶ
 ἀφανῆς τῆς μυσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦ-
 τα παίδευσόν με, ὥπως μοι χρησέον καμαυτῶ,
 καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν,
 καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ
 δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται ἔν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος· ἀλλ', ὦ
 Ἀρμονίδη, ἐράς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, ἔ μικροῦ
 πράγμα-

*currunt ad te omnes, ut ad noctuam aues. Haec
 sunt, propter quae tibi cen fieri optavi, et pro quib-
 us laborem illum multum suscepi. Ipsam quando-
 quidem canendi facultatem, a celebritate nominis
 separatam, non receperim, si inglorio et ignoto con-
 tingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa ob-
 scuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus
 est respectus Musicae. Verum tu, inquit, et haec
 doce me, quomodo et me ipso et arte utendum sit:
 et duplicem tibi babebo gratiam, et de canendi fa-
 cultate, et quod maximum, gloriae etiam, quae inde
 continget ipsius nomine.*

2. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero,
 inquit, Harmonide, amare te noris rem non par-

πραγματός, ἐπαινέ, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος
εἶναι, καὶ γινώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τῷ-
το δὲ, εἰ μὲν ἄτωσί πως ἐς τὸ πλῆθος παριῶν
ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορεύεσθαι, μακρὸν ἂν
γένοιτο, καὶ ἔδὲ ἄτως ἅπαντες εἰσονται σε·
πῶ γὰρ ἂν εὗρεθείη ἡ θέατρον, ἢ σταδίου ἄτω
μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφί-
ξη τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τῷθ' ὑποθήσομαι σοι·
σὺ γὰρ αὐλεῖ μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίστε·
ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπί-
τομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγασα, ἥδε ἐστίν·
εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰς ἀρί-
στους καὶ ἐλάχιστους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀ-
ναμφι-

nam, laudem et gloriam, et ut insignis fias, et cognos-
caris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum pro-
diens, tuique audiendi copiam faciens, praestare
tibi velis; longum fuerit, et ne sic quidem omnes
te nouerint. Vbi enim aut theatrum inueniatur,
aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-
cis omnibus? Quo vero facto innotescas illis, et
ad finem voci tui peruenias, id ipsum quoque ego
tibi subiiciam. Cane tu quidem etiam theatri non-
nunquam; sed parum cura vulgus. Compendiaria
vero, et facillime ducens ad gloriam via ista est:
si nempe elegeris Graecorum optimos, et paucos illo-
rum, qui copia sunt, et extra contouersiam ad-
mirabi-

νεμφιλόγως θαυμαστοί, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρω πι-
στοί, εἰ τέτοις (Φημί) ἐπιδείξαι τὰ αὐλήμα-
τα, καὶ ἔτοι ἐπαινέσοντά σε, ἅπασιν Ἑλλήσι
νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ἔτῳ βραχεῖ,
καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ ἔς
ἅπαντες ἴσασι, καὶ ἔς θαυμάζουσιν, ἔτοι δὲ εἴ-
σονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ
τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολοθήσασιν τοῖς
ἁμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς ἔτος
λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοῶσι τὰ βελτίω, βάνουσοι
ἔντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτινα δ' ἂν οἱ πρᾶ-
χοντες ἐπαινέσωσι, πιθεύσας μὴ ἂν ἀλόγως ἐ-
παινεθῆναι τέτον· ὥς ἐπαινέσας καὶ αὐτοί.
καὶ γὰρ ἔν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θε-
αταί

mirabiles, et quibus fides in utramque partem ha-
beat: (siue vituperent siue laudent) his, in-
quam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te lauda-
uerint; Graecis omnibus breui adeo tempore im-
muisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum.
Si enim quos omnes norunt, et quos admirantur, hi
norunt, te probatum tibicinem esse, quid vulgo tibi
opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudi-
care possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem igno-
rant meliora, sellularii maiorem partem opifices:
quem vero principes laudauerint, illum non sine ra-
tione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quo-
que. Etenim in certaminibus quoque, multitudo
V 3 quidem

αταὶ ἴσασι κροτῆσά ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνασι
 δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρ-
 μονίδης ἐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν,
 Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότε-
 ρον ἑμψυῶν, ἐνῃπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄσπ-
 Φάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶ-
 τον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μὲντοι τῷ Τιμοθέῳ λόγος, ἐκ αὐληταῖς,
 εἰδ' Ἀρμονίδην μόνον εἰρῆσθαι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ
 πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπι-
 δεικνύμενοι, τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῃ θεό-
 μενοι. ἔγωγ' ἐν ὅπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόεν ταῖς ἑ-
 μοῖαι περὶ τῶν ἑμαυτῷ, καὶ ἐζήτηεν, ὅπως ἂν τὰ-
 χιστα

*quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant ali-
 quando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut
 quinque, aut quocumque tandem. Illa quidem
 Harmonides perficere non potuit. Inter canen-
 dum enim, narrant, cum primum in certamen
 descenderet, contentius prae honoris cupiditate
 dum inflat, in ipsam quasi tibiā exspiravit, et
 sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.*

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicini-
 bus, neque Harmonidi solum dicta mihi videtur,
 sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum pu-
 blicum quiddam profitentur, cum populari laude
 opus habent. Ego igitur, cum et ipse cogita-
 rem de mea ratione similiter, et quomodo celer-
 rime

χρῆσθαι γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέᾳ λόγῳ ἐπάρ-
 μενος, ἐσοκέμην, ὅστις ἀρίστος εἴη τῶν ἐν τῇ
 πόλει, καὶ ὅταν πισεύουσιν αἱ ἄλλοι, καὶ ὅς αὐτὸν
 πάντων ἀρεσκέσειεν ἄν. ἔτας δὲ ἄρα. σὺ ἔμελλες I)
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κε-
 Φάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γκῶμων, Φασί, καὶ
 ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιέτων. εἰ δέ σοι δείξαμι
 τὰ μὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, (εἴη γὰρ ἔτι μὰ
 φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἦεν με τῆς ἐλ-
 πίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας αὐβόντα. ἢ
 τίνα γὰρ ἂν πρὸ σὲ ἐλόμενος, ἔχῃ παραπαιεῖν
 ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὡς λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνός
 ἀνδρός

rime possem innotescere omnibus, quaererem:
 Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis
 in hac vrbe esset praestantissimus, cui fidem re-
 liqui habeant, quique vnus sit instar omnium. •
 Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meri-
 toque, virtutis omnis, quod quidem caput est,
 norma, ainnē, et recta talium regula. Si vero
 tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque
 vtinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me
 spei venire putabam, in vno qui suffragio ferrem
 vniuersa. Aut quis est, quem tibi si praeferam,
 non merito infanire videar? Igitur verbo qui-

V 4

dem

- I. "Ἐμελλες"] Verbi μέλλεν vis apud nostrum
 interdum haec est, vt verisimilitudinem
 quandam eo fere modo indicet, vt Latinorum
 debet, oportet, et similia. Gesner.

ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβην, τὸ δ' ἀληθές,
 ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπι-
 δεκνύμεν τὰς λόγους. δῆλον γάρ, ὡς καὶ ἕνα
 τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνελεγμένων, μόνος
 αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾔσθαι. οἱ μὲν γὰρ τῶν Λακε-
 δαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστη μίαν ψῆ-
 φον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνον ἑκάτερος αὐτῶν,
 δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ
 τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων
 ὁ πολυψηφάκτος ἐν παιδείᾳ. σὺ γὰρ καὶ μά-
 λιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ σώζουσιν φέρεις, δ
 καὶ θαρσύνει με τῷ παρόντι ποιεῖ, διὰ γὰρ τὸ
 μέγεθος τῆς τολμῆματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν
 φοβηθέντα. καὶ κείνο δὲ, νῆ Δία, προσέτι καὶ
 αὐτὸ

dem in vno homine iacimus aleam; re autem
 vera idem est, quasi omnibus vndecumque ho-
 minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim
 est, te et singulis, et collectis in vniuersum omni-
 bus, esse praestantiorem. Lacedaemoniorum
 Reges, calculos reliquis singulos habentibus, soli
 habebant binos. Tu vero et ephorum, et se-
 num insuper, *calculos*; et omnino omnium in do-
 ctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea ma-
 xima de causa, quod candidum semper et salu-
 tarem fers calculum; quae res etiam mihi in prae-
 senti facit fiduciam, qui propter rei quam conor
 magnitudinem merito perterrear. Ad haec illud
 etiam

αὐτὸ θάρρειν ποιῶ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλό-
τριον ταῦτά 2) εἶναι· σοι· ὃς πόλιν τε ἐκείνης
εἰμι, ἣν πολλάν τις εὖ ἐποίησας, τὰ μὲν πρῶτον,
ιδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ
ἔθνους· ὥστε ἦν πε καὶ νῦν ἐμοὶ ἕς τὸ χεῖρον ῥέ-
πωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττω ὥσιν
αἱ ἀμείνας, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεῖς,
ἀναπλήρῃς τὸ ἐνδόν παρὰ σεαυτῷ, καὶ τὸ ἐπαν-
όρθωμα 3) οἰκισὸν σοι δοκέω.

Καὶ

etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea vrbe
sum, quam saepe tu ornasti, primo quidem pri-
uatim ipsam, iterum vero publice cum gente
vniuersa. Itaque si forte nunc etiam in sequio-
rem partem inclinent, dum loquor, calculi, pau-
cioresque sint meliores, tu adiecto illo Mineruae,
de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi
et familiare videatur praua *hic etiam* corrigere.

V 5

4. Et-

2. Ἀλλότριον ταῦτά] Etsi mirum nonnullis
videbitur, singularem ita adiungi plurali,
tamen est Graecismus verus, qui exponi
potest per ellipsin *χρῆμα*, vel *τι*, vt signi-
ficet: *meas res tibi esse alienum quid.* Reitz.
3. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam:
cum soleas, vt praeses, et *rector* prouinciae,
quaecumque deprauata sunt *corrigere* et re-
stituere: tui muneris partem esse putato,
peccata etiam mea emendare. *Gesner.*

Καὶ γὰρ εἰδὲ ἐκείνῳ μαιμένον, εἰ πολλοὶ ἐθαύ-
μασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαι-
νῶνται πρὸς τῶν ἀκασάντων αἱ λόγοι. πάντα
ἐκεῖνα, ὑπὲρ μέγιστα ὀνειράτα, Φασι, καὶ ἐπὶ τῶν
σκιαί. τὸ δ' ἀληθές ἐν τῷ παρόντι δεχθή-
σεται. ἔτος ἀκριβοῦς ὅρος 4) τῶν ἐμῶν, εἰδὲν
ἀμφιδοξὸν ἔτι, εἰδὲ ὥς ἂν τις ἐνδοιάσκειν, ἀλλ'
ἢ ἄριζον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί
γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφηνέω δὲ χρῆ
πρὸς ἔτω μέγαν ἀγῶνα χωρῶντα· δόξαίμεν γὰρ,
ὦ θεοί, λόγοι ἀξιοί, καὶ βεβαιώσατε ἡμῖν τὸν
παρὰ

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi
ante me admirati sunt, si nobilis iam ego, si lau-
dantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia
illa *somnia*, quod aiunt, *vento concepta*, et irrita,
umbrae verborum: verum autem iam apparebit.
Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque
partem amplius accipietur, aut ita, ut dubitare
quis possit; sed oportebit aut optimum circa do-
ctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur,
aut omnium — — Sed bene ominari fas est
ad tantum certamen euntem. Videamur enim,
o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! et
firmate

4. "Ὅρος"] "Ὅρος siue finis hic est definitio. Iu-
dicio viri, cui blanditur, vult constitui ac
definiri, quid de se sentire debeant reliqui.
σοί γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties.
Gesner.

παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θάρ-
 ρύντας ἐς τὰς πολλὰς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἡδὴ
 σάδιον ἦττον φοβερὸν τοῦ Ὀλύμπια τὰ μεγά-
 λα νενικηότι.

firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reli-
 quo tempore cum fiducia in multitudinem proce-
 dere possimus. Stadium enim omne minus formi-
 dabile ei, magna qui Olympia vicerit.

Σκυθίας, ἢ πρόξενος.

Οὗ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας
 Ἀθήνας, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνι-
 κῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτῶ σοφός μὲν, καὶ
 Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων Φιλομα-
 θῆς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, ἐ τοῦ βασιλεῖς γένους
 ὄν, ἐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν
 πολλῶν

Scythia, seu conciliator hospitii.

Non primus e Scythia Athenas venit Anachar-
 sis Graecae disciplinae causa: sed Toxaris
 etiam ante ipsum, sapiens vir et pulchrarum re-
 rum amans, optimorumque institutorum studio-
 sus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pilicatorum, sed Scytharum de multis vnus et
 plebe-

πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλλάμενοι· τέτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν
 δεσπότιν εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. ἕτος ὁ Τό-
 ξαρις ἐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ'
 Ἀθήνησιν ἀπέθανε· καὶ μετ' ἐ πολὺ καὶ ἥρως
 ἔδοξε, καὶ ἐντέμνεσιν αὐτῷ Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀ-
 θηναῖοι· τέτο γὰρ τένομα, ἥρως γενόμενος, ἐ-
 πεκτῆσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτε ἐς τὰς ἡρώας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκλη-
 πιαδῶν εἰς ἔδοξεν, ἐ χειρὸν ἴσως διηγῆσασθαι,
 ὡς μύθητε ἐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπα-
 θανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν I),

ἀλλὰ

plebeiorum, quales apud illos sunt qui Ocfi-
 pes vocantur: hoc autem significat boum duo-
 rum dominum esse, et vnus plaustrī. Hic To-
 xaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe
 est habitus, sacrificantque illi, vt *HOSPITI*
MEDICO Athenienses. hoc enim nomen,
 cum Heros esse iuberetur, accepit. causam vero
 cognominis, et cur in Heroas relatus sit, et pro
 Aesculapii posterorum vno habitus, enarrare
 haud abs re forte fuerit, vt discatis, non Scythis
 modo patrium esse immortalitatem credere, et ab-
 legare nuntios ad Zamolxin; sed Athenien-
 sibus

- I. Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc
 sumtum ab *Herod. IV. 94.* atque ita legen-
 dum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν
 Ζάμολ-

ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξεῖναι θεοποιεῖν τὰς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

• Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλῃς γυνή, Ἀρεόπαγίτῃ ἀνδρὶ, ἐπιστάντα σὶ τὸν Σκύθην κελεύσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονταί τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τὰς γενωπὰς οἶναι

fibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia Scythas.

2. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est videre Architelis Areopagitae vxor, adstantem sibi Scytham, qui iuberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si vicos

Ζάμολξιν. Nominauerat Γέτας τὰς ἀθανάτιζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανάτιζασι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἄτε ἀποθνήσκειν ἐαυτὰς νομίζασι, ἵεναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate quinquenniis interiectis forte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι γὰρ ἀναπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναί τῶν ἀν' ἐκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum et Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem et Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *Gesner.*

οἶνω πολλῷ ράνωσι. τῆτο συχνάκις γενόμενον,
 ἃ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκῆσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτὰς· εἴτε ἀτμὰς τινὰς
 πονηρὰς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδοῇ, εἴτε ἄλλο τι
 πλεόνειδώς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν,
 συνεβέβαλυσεν. ὁ δ' ἔν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι
 καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος κατα-
 θυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δε-
 μακρινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖ-
 να τὰ περὶ τῆς οἴης. καὶ εὗρέθη κείμεν ὁ Τόξα-
 ρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ
 καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι
 ἐπὶ τῇ σῆλῃ Σκυθῆς ἀνὴρ ἐγκεινέλαπτο, τῇ λαιᾷ
 μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βι-
 βλίον,

vicos urbis vino multo conspergant. Hoc saepius
 factum (neque enim neglexerunt qui audierant
 Athenienses) finem pestilentiae apud illos impo-
 suit, seu vapores quosdam malos odore delente
 vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris He-
 ros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Mer-
 ces igitur curationis hodieque illi perfoluitur,
 equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo*
ipso loco, vnde ostendit Dimacnete progressum
 ipsum, illa de vino praecepisse: et inuentus ibi
 fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus,
 etiam ea non omnibus iam apparebat, et maxime,
 quod in columella insculptus erat Scythia, fini-
 stra quidem arcum intentum habens, dextra vero,

vt

βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτῷ ὑ-
πὲρ ἡμεῶν, καὶ τὸ τάξεν ὕλιν, καὶ τὸ βιβλίον.
τὰ δ' ἄλλα τῆς σήλης, καὶ τὸ πρέστωπον, δ'
χρῆνος ἤδη ἐλυμήνατό περ. ἔσι δὲ ἔτι πολὺ ἀπὸ
τῷ Διπύλῳ, ἐν ἄριστορῳ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπὸν-
των, ἔμεγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ σήλη χαμαὶ, πλὴν
ἀλλ' ἔσπεταί γε αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντάς
τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτῷ, καὶ, μὲ τὸν
Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὅς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν
πόλιν.

Ἀλλὰ γὰρ ἔπερ ἔνθα ἐμνήσθην αὐτῷ, ἔζη μὲν
ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπε-
πλευκὼς, ἀνῆκε ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὲ ξένος, καὶ
βίβρα-

ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra
dimidiam eius partem, arcum autem integrum
atque librum: reliqua vero columellae, et ipsam
faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem
non multum a Dipylo *sive Iapyo*, ad sinistram in
Academiā euntium, tumulus non magnus, et
humi iacens columella. Veruntamen coronata
semper est, et aiunt febris laborantes quosdam
illius ope esse liberatos: neque profecto incredi-
bile, qui totam olim urbem sanauit.

3. Verum enim vero, cuius rei causa mentio-
nem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum
Anacharsis, nauigatione modo finita, a Piraeo ad-
scendit, tanquam peregrinus et barbarus. non
medio-

βαρβαρος, ἔμετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώ-
μην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφθεὴς πρὸς τὰ πολε-
λὰ, ἐκ ἔχων ὅ, τι χρέσταιτο αὐτῷ· καὶ γὰρ
συνίει καταγελῶμενος παρὰ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ
σκιεῇ, καὶ ἐμόγλωσσον ἑδὲνα εὗρισκε, καὶ ὅλως
μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόν-
τα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω
χωρεῖν· καὶ πλοῖα ἐπιβάντα, πλεῖν αὐθις ἐπὶ
Βοσπόρῳ, ὅθεν ἔ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσε-
σθαι οἴκαδε εἰς Σκύθας. ἔτως ἔχοντι τῷ Ἀνα-
χάρσιδι ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμειῳ· καὶ
τὸ μὲν πρῶτον, ἡ σολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πα-
τριῶτις ἔσα· εἴτα μόντοι ἔ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ
αὐτῶν

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus o-
mnium, strepitum saepe quemuis exhorrescens,
de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deri-
deri se ob habitum et arma; et linguae suae pe-
ritum inueniebat neminem: et in vniuersum viae
ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi
erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia,
conscensoque nauigio, nauigare rursus in Bospo-
rum, vnde via sibi non longa domum ad Scythas
suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi ob-
uiam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, reuera;
genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus il-
lum inuitabat, patrius qui esset: deinde non diffi-
culter

αὐτὸν γινώσκεισθαι τὸν Ἀνάχαρσιν; ἅπε γένους
τῷ δοκιμωτάτῃ ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυ-
θῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω
ὁμοεθνή ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσαλμμένον, ὑποξυρημέ-
τον τὸ γένειον, ἄζωσον, ἀσίδηρον, ἤδη ζωμύλον,
αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; ἔ-
τω μετεπεποιήτο ὑπὸ τῷ χρόνῳ.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ
σύ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέ-
της; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι
καὶ ὁμόφωνον εὗρήκει τινὰ, καὶ τῷτον εἰδότα,
ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο· σύ δὲ πόθεν οἶ-
σθα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν
εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τένομαι, ἐ τῶν ἐπι-
φανῶν,

cultus debebat ipsam quoque nosse Anacharsin,
generis nobilissimi virum, et Scytharum e prin-
cipibus. Anacharsis autem vnde illum agnosce-
ret popularem suum esse, Graece vestitum, ra-
sum genas, non cinctum, sine ferro, iam affa-
bilem, indigenarum iam vnum Atticorum? adeo
ab ipso iam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsam allocutus Toxaris, *Non
tu*, inquit, *Anacharsis es, Dauceri filius?* Lacry-
mari prae gaudio Anacharsis, quod et linguae
suae peritum inuenisset aliquem, eumque gna-
rum, quis ipse esset inter Scythas; atque roga-
re: *Tu vero, hospes, vnde nosti nos? Et ipse*, in-
quit, *inde sum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non*
Luc. Op. T. III. X e no-

Φανῶν, ὥς τε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό-
 μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ᾧ ἐγὼ ἤκουσα, ὥς
 τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ
 γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο
 εἰς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρήθῃ καὶ τιμῶμενος
 ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ
 τις καμῶ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. ἀκῆν, ἡδ' ὅς ὁ
 Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σε ἴσθι με γεγενημένον,
 καὶ ζηλωτὴν τῷ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀ-
 ποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθῶν ἐν τοῖς διὰ
 μέσσω ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχεν, ἐγνώ-
 σο ἡδὴ πρὶν ἥλιον δύναι, ὅπίσω αὐτίς ἐπὶ ναῦν
 κατιέναι, ἔτῳς ἐπεταράχμην, ξένη καὶ ἀγνώστα
 πάντα

e nobilibus, ut eo tibi notus sum. Numquid, in-
quit, ille tu Toxaris es, de quo audiui ego, Toxa-
rin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scy-
thia et parvis pueris, Athenas abiisse, et nunc ibi
vivere, et in honore esse apud optimos quosque? Ille
ipse, inquit, ego sum, si quis de me adhuc sermo
apud vos est. Tum, Noris ergo, inquit Anachar-
tis, discipulum me tuum factum esse, et aemulum
amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Huius
negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpeffus
mala ab interieclis gentibus. Ac nisi in te inci-
disssem, decrevum iam erat, ante solis occasum retro
rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum,
cum peregrina et ignota tibi viderem omnia. Sed
per

πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκx, καὶ Ζαμόλξι-
δος, τῶν πατέρων ἡμῶν θεῶν, σύ με, ὦ Τό-
ξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ καλ-
λιστα τῶν Ἀθηνῆσιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ
Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀρίστες, καὶ ἀνδρῶν τὰς
βελτίστες, καὶ ἡθῆ, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον
αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἧς περ· σύ τε, κἀγὼ
μετὰ σέ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιί-
δης ἀθέατον αὐτῶν ἀνασρέψοντα.

Τῷτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἦμισα ἐρωτικὰν
εἰρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχε-
σθαι ἀπιόντα· πλὴν ἀλλὰ θάρρε· ἐ γὰρ ἂν,
ὡς Φῆς, ἀπέλθης, εἰδ' ἂν ἀφ' ἣν σε ῥαδίως ἡ
πόλις, ἔχ' ἔτιως εἰλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς
τὰς

*per ego te acinacem, et Zamolxin, patria numina,
obsecro, tu me, Toxari, adsumtum tanquam pere-
grinum circumducito, et ea, quae Arbenis pulcherri-
ma sunt, ostendito, tum et reliqua in Grae-
cia, leges optimas, viros praestantissimos, mo-
res, celebritates, vivendi rationem et administran-
dae reipublicae, propter quae et tu, et post te ego,
tantum itineris fecimus; neque patere me his non
visis domum redire.*

5. *Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro
amatore dicebas, te, ad ipsas cum ianuas venisses,
abitu parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut
aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimi-
serit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delini-*

τὰς ξένας, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεται σε, ὥς μήτε
 γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνη-
 σθαι· ὥς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν
 Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ἅλην, καὶ τὰ Ἑλ-
 λήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἐξισοφὸς ἀνὴρ
 ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα
 πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς
 ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλ-
 λα ἔ τῶν πλασίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης·
 ὄψαι γέροντα ἔτῳ δημοτικῶς ἐσαλμμένον· πλὴν
 διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πά-
 νυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥς καὶ νομοθέτῃ χρῶνται
 πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιᾷσι κατὰ τὰ ἐκεῖνα
 προστάγματα βίῃν· εἰ τᾶτον Φίλον κτήσαιο,
 καὶ

menta: sed valide te complectetur, adeo ut neque
 uxoris iam, neque liberorum, si qui tibi iam sint,
 memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerrime
 omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam po-
 tius totam, et bona Graecorum ac pulchra, ego tibi
 subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille qui-
 dem, sed multum per Asiam et Aegyptum peregri-
 natus, et versatus cum hominibus praestantissimis,
 caeterum non diuitum unus, sed oppido pauper;
 videbis senem ita, ut me, plebeium in morem ve-
 stitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam,
 maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore et-
 iam illo ad constituendam civitatem utamur, et se-
 cundum illius praecepta vivere velint. Hunc si ami-
 cum

καὶ μάθοις, οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς ἐκ ἔσιν ὁ, τι ἂν μείζον σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, εἴ Ἀναχάρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδισα, μὴ δυσπρόσοδος, καὶ ἐν παρέρῳ θῆταί σε τὴν ἐντευξίν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμεί, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφαιρὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐπορίας· ἔπε μόνον, εἴη γάρ, ὅση περὶ τὰς ξένας ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα ἔτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ

cum tibi conciliaueris, et quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, et summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis. sed prebendum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, et reliqua aequitas, et benignitas. Quin diuinitus ille ipse ad nos accedit, co-

ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσ-
εἰπὼν τὸν Σόλωνα, τὲτό σοι, ἔφη, δῶρον μέ-
γιστον ἦκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, Φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ
ὅμως τᾶκεϊ πάντα ἀφείς, ἡκεῖ συνεσόμενος ὑμῖν,
καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ
ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶ-
σα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένει-
το τοῖς ἀρίστοις· τὲτό δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐ-
τόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ἔτω ποιή-
σεις, καὶ προσενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον
ἀποφανεῖς τῆς Ἑλλάδος. καὶ ἔπερ σοι ἔφην
μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρα-
κας

gita abundus ille, ille secum ipse loquens, et simul
Solonem allocutus, *Hac* tibi, inquit, donum ma-
ximum adduco, peregrinum hominem, indigentem
amicitiae.

7. Scythia autem est, generosus apud nos, et ta-
men relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut
nobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in
Graecia, videat, ego autem compendiarium hanc illi
viam reperi, ut facile et ipse discat omnia, et inno-
tescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut
ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi,
ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies,
et germanum Graeciae civem efficies. Et, Quod
tibi paullo ante dicebam, Anacharfi, omnia vidisti,
viso

καί ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τῷτο αἰ' Ἀθῆνας· τῷτο
 ἡ Ἑλλάς, ἐκ ἑστὶ ξένος, συμπαντές σε ἴσασι,
 πάντες σε φιλεῖσι· τηλικῶτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτην τῷτον· ἀπάντων ἐπιλήσει τῶν ἐν
 Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ
 ἄθλα, τῷ ἔρωτος τὸ τέλος. ἔτός σοι ὁ Ἑλλη-
 νικὸς κανὼν, τῷτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς
 Ἀττικῆς. ἔτω τοίνυν γίγνωσκis, ὡς εὐδαιμονέ-
 ς αὖν, ὃς συνέσει Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσει
 αὐτῷ.

Μακροῦ ἂν εἴῃ διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθαι
 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὰ λοι-
 πὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ
 κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασιν ποιῶν τὸν
 Ἀνά-

*vifo Solone. Hic Athenae, Hic Graecia. Non
 iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant.
 Tantum est in hoc fene, Omnium quae sunt in Scy-
 thia obliuioem capies, cum hac si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris.
 Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoso-
 phiae specimen. Ita igitur iudica, te esse felicissi-
 mum, qui cum Solone futurus sis, et amico illo sis
 usurus.*

8. Longum fuerit iam commemorare, quam
 delectatus sit munere Solon, et quae dixerit, et
 quomodo ab eo inde tempore vna vixerint, cum
 alter quidem, Solon, institueret et doceret pul-
 cherriima quaeque, et amicam omnibus concilia-

Ἀνάχαρτιν, καὶ προσέγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς,
καὶ πάντα τρέπον ἐπιμελόμενος, ὅπως ἡδίστα
διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὃ δὲ, τεθνηπῶς τῇ
σοφίᾳ αὐτῆς, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶ-
ναι 2) ἀπολειπόμενος. ὥς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ
ὁ Τόξαρις, ἐξ ἐνόθ' ἀνδρὸς, τῷ Σόλωνος, ἅπαντα
ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτι-
μᾶτο δι' ἐκεῖνον. καὶ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαι-
νῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τῷτο, ὡς νομοθέτῃ
ἐπείθοντο, ἐφίλχον ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ἐ-
πίστευον αἰεὶ ἀνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ
ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίη-
τος

ret Anacharfin, et bonis eum Graecorum admo-
neret, omni ratione curans, vti quam suauissime
in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anachar-
fis, sapientiam huius admiraretur, nec latum pe-
dem ab illo sua voluntate discederet. Vt enim
promiserat illi Toxaris, ex vno viro Solone, bre-
uissimo tempore cognoscebat omnia, et innotesce-
bat omnibus, et in honore apud omnes erat.
Neque enim paruum quiddam erat laudans So-
lon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam
legislatori, obsequiebantur, amabantque quos ille
probaret, et viros optimos esse credebant. De-
nique ad mysteria etiam admissus est Anacharfis,
solus

2. Εἶναι] Legendum puto ἐκεῖναι. Certe ita
interpretatus sum. Gesner.

τας γενόμενας, εἰ χρη Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τὰ
το ἰσορῶντι περὶ αὐτῶ. καὶ ἐκ αὐτῶ ἀνέστρε-
ψεν, οἶμαι, ἐς Σκυθας, εἰ μὴ Σόλωνα ἐπέθαινα
Βέλδοθεν ἔν ἡδὴ ἐπαγάγω τῶ μύθῳ τὸ τέλος,
ὡς μὴ αἰετὸς περινοσοίη; ὥρα γὰρ εἰδέναι, ἅ-
τινός μοι εἴπηκα, ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ
Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἦκετον, ἔτι καὶ
Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ. Ἀθήνηθεν
Φημί δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρ-
σιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃς μοι
τῆς εἰκνός, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἰκασθῶ
βαρβαρος μὲν γὰρ καὶ κείνος, καὶ ἄδεν τι Φάρις
αὐτὰς Σύρας ἡμᾶς Φαυλοτέρως εἶναι πῶν Σκυ-
θῶν.

solus barbarorum, ciuitatis ante iure donatus, si
fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo
narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam,
nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur iam inducam etiam finem et
coronidem fabulae, ne sine capite oberret. Iam
enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anachar-
sis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedo-
niam venerint, adducentes insuper Solonem, se-
nem virum, Athenis. Aio nimirum finite mihi
quiddam Anacharsidi vsu venisse. Et, per ego
vos Gratiarum, numen rogo, nolite irasci mihi ob
istam imaginem, si regii generis viro me assimi-
laui. Barbarus enim et ille; neque Syros nos
Scythis vlla in re deteriores temere dixeris. Ego

θῶν. ἀτὰρ, εὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποικῶ
 τὰ μὰς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνα δέ· ὅτε γὰρ
 πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
 μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ
 τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλ-
 λην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥς ἐπι-
 παύσας ἐτεθήκεσθαι πρὸς ταῦτα, καὶ ἐκ ἐξήρην τῷ
 θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος
 ἐπεπρόνθει πρὸς τὴν τῆ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελ-
 λον ἔτι διατεθῆσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν
 ἀκμάζουσαν ἀκμῇ ἰσοσάτῃ, καὶ κατὰ τὸν πόδῃτην ἐ-
 κείνον, ἀνθεῖσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θαλάσσει πόλις.
 Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπέμην ἤδη περὶ τῶν
 πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν,
 πάρος

vero non quantum ad regiam nobilitatem, simili-
 tudinem illam affecto, sed quantum ad illa *priora*.
 Cum enim primum peregrinus vestram in urbem
 veni, statim quidem percussus sum conspecta ma-
 gnitudine, et pulchritudine, et civium numero,
 et reliqua omni facultate ac splendore. Itaque
 diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi,
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad
 Menelai domum. Et debebam ita animo affici,
 qui viderem, urbem in eo culmine constitutam,
 et secundum poetam, bonis omnibus florentem,
 queis vigere vrbes solent.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset,
 iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi
 speci-

πάλαι ἐδεδόκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδείξα-
 σιν ὡς παροδύσας τηλαυγὴν πόλιν ἐξήτουν
 γὰρ (ἐδὲ ἀποκρίφομαι τάληδες,) οἷτινες οἱ
 πρῆχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ
 συγγραψάμενος προσάτας, συναγωνισμῶς χρῶ-
 το πρὸς τὰ ἔλα. ἐνταῦθα μοι ἔχῃς, ὡς περ
 τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ἔτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις
 ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μέ-
 νον ἐν αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον· ὦ ξένε, πολ-
 λοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρεῖοι, καὶ δεξιοὶ ἀνά τὴν πό-
 λιν, καὶ ἐν ἂν ἀλλαχόθι τοσέτης εὐροῖς ἄνδρας
 ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐσὶν ἡμῖν ἄνδρες ἀρίστου,
 γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρῆχοντες ἀ-
 πάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀτ-
 τικῇ

specimen vobis praebere, decretum olim fuerat.
 Quibus enim praebere aliis, si silentio talem vr-
 bem praeterirem? Quaecebam enim, (neque ve-
 rum celabo) qui essent principes, et quibus quis
 applicans se, et patronis sibi adscitis, deinde au-
 xiliatoribus vti ad vniuersa posset? Hic mihi non
 vnus aliquis, vt Anacharfidi, isque barbarus, To-
 xaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum
 non iisdem syllabis, dixerunt: *Multi quidem, ho-
 spes, et alii boni dextrique in orbe viri, nec alias
 tot bonos viros inuenias. Duo autem maxime sunt
 nobis viri optimi, genere quidem et dignitate multum
 superiores omnibus, doctrina autem et eloquentia*
 Atti-

τιῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ
 δήμου εὐνοία, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτὰς· καὶ τα-
 τί γίγνεται, ὅ, τι ἂν αὐτοῖς ἐβλάωσιν· ἐθέλωσι γάρ
 ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρησότη-
 τα, καὶ τὴν πρὸς τὰς ξένας φιλανθρωπίαν, καὶ
 τὸ ἐν μεγέθει τοσάτω ἀνεπίφθονον, καὶ τὰ
 μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ προῖον, καὶ τὸ
 εὐπρέσσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
 θεῖς μικρὸν ὕπερον.

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μιᾶς καὶ τῆς αὐ-
 τῆς οἰκίας ἐσὼν, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ μὲν, εἴ τινα
 Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινόεις, ὁ
 δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε,
 ἔτω

*Atticae illos decadi comparaueris. Tantum autem
 populari gratia florent, ut plane amentur: idque
 ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fir-
 que quidquid hi volunt: volunt enim quidquid opti-
 mum est. Benignitatem enim, et in hospites humani-
 tatem, et quod in tanta magnitudine nullum inui-
 diae locum relinquunt, et quod in illa se beneuolen-
 tia venerabiles tamen praestant, et quam sint placidi,
 quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare
 poteris, periculo paullo post factò.*

ii. *Utque magis mireris, ex una eademque domo
 sunt, filius et pater. Hic quidem, si Solonem ali-
 quem, aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius
 vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi ab-
 ducet,*

ἔγω μέγας ἐσὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν πύνα τὴν
 εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγγαιτο μόνον, οἰχί-
 σεται 3) σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος· τὰς-
 αὐτὴν Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος
 ἔχει. ἤ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχηνότες ἀκέεσιν,
 ὅποτ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποισιν Φάσι
 τὰς τότε Ἀθηναίαις πρὸς τὸν τῷ Κλεινίᾳ πε-
 πονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν ἔκ εἰς μακρὰν
 μετεμέλησε τῷ ἔρωτος, ἐν ἡράσθησαν τῷ Ἀλ-
 κιβιάδῃ· τῷτον δὲ ἡ πόλις ἐ Φίλει μόνον, ἀλ-
 λὰ

*ducet, ita procerus est, et virili quadam formosi-
 tate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet au-
 ribus te deuincto abibit: tantam in lingua Venerem
 habet iuuenis. Urbs quidem uniuerſa hiantes au-
 diunt, quoties in concionem prodierit, id quod aiunt
 Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio acci-
 disse: nisi quod illos quidem non ita multo post amo-
 ris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poeni-
 tuit; hunc vero non amat modo ciuitas, sed reueren-
 tia*

3. Οἰχήσεται] Respicit ad Ogmium illum
 Gallorum Herculem: qui catenae ex ore suo
 ad aures audientium pertinentibus non pro-
 fecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed
 abducit, trahit, rapit, quocumque ipsi ire
 placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται· hanc
 nos verbis *ilicet* et *abibit* exprimere studui-
 mus. *Gesner.*

καὶ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, θο τῆτο
 ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἀ-
 πασιν, ἀνὴρ ἔστος. εἰ δὲ αὐτός τε καὶ ὁ πατήρ
 αὐτῷ δέξαντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶ-
 σαν ἔχῃς τὴν πόλιν, καὶ ἐπισείσαι χερὶ τὴν χει-
 ρα, τῆτο μένον, καὶ ἐκ ἐτ' ἐνδοιάσῃμα τὰ σὰ
 παῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χερὶ καὶ
 ὄρκιον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδη περὶ
 νῶ, τὸ πολλοσὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδο-
 ξαν· ἐχ' ἔδρας τοῖνυν, ἐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ
 Κεῖος Φησί, ἀλλὰ χερὶ πάντα μὲν καλῶν κινεῖν,
 πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν
 τοιῆτοι γένοιτο· ἣν γὰρ τῷ ὑπάρξῃ, εὐδία
 πάντα,

zia iam dignatur. Denique unam hoc publicum no-
 strum bonum est, et maxima omnibus utilitas, hic
 vir! Si igitur et ipse et ipsius pater recipiant te, et
 amicum sibi faciant, civitatem habes uniuersam:
 et hoc solum opus est, ut manu significationem vo-
 luntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubi-
 tare licebit. Haec itaque Iupiter, (si iusiurandum
 adiacere orationi fas est) dixerunt uniuersi: et
 mihi iam experienti, vix aliquam de multis par-
 tem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non
 igitur desidendi, aut differendi, ut Caeus poeta
 ait, iam tempus est, sed funem omnem mouere
 oportet, facereque et dicere omnia, hi ut amici
 nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena o-
 mnia,

πάντα, καὶ πλεῖς ἄριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

omnia, et secunda nauigatio, et molli fluctu leniter motum mare, et portus in proximo.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.

Αβδηρίταις, Φασί, Λυσιμάχῃ ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρεττεῖν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τῇ ἐβδόμῃ τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγεγόμενος πολὺς καὶ ἄτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιίση 1) τὰς γνώμας

Quomodo historia conscribenda sit.

Abderitas dicitur Lysimacho iam regnante morbus inuasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota vrbe omnes, a primo statim die valide, et febris continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens, aliis sudor superueniens largus et ipse, febrim soluit. At illa *febris* in ridiculam quandam

1. Περιίση] Significat hic περιίσημι redigo, eodem-

γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν πα-
ρεκινῶντο, καὶ ἱαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα
ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδα Ἀνδρομέδαν ἐ-
μονώδαν, καὶ τὴν τῆ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξ-
ῆσαν· καὶ μεσὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων
καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀταβοῶντων, καὶ
τῆτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χερσίων, καὶ κρύος δὲ
μέγα γεγόμενον, ἔπαυσε ληρῶντας αὐτὰς. αἰ-
τίαν δέ μοι δοκεῖ τῆ τοιᾶντα παρασχεῖν, Ἀρ-
χέλαος

dam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes
ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et
iambica proferebant, et clamabant valide, ma-
xime vero Euripidis Andromedam solitario cantu
pronuntiabant, et illam Persei orationem modu-
late persequiebantur. Plena igitur vrbs pallidis
omnibus et extenuatis septiduanis illis tragoedis:

Tuque o Deorum hominumque facie rex, Amor,
Et reliqua voce magna proclamantibus, idque
multum diuque, donec hiems, et frigus magnum
ingruens, delirio illorum finem imposuit. Cau-
sam mihi vero videtur huiusmodi *euenius* prae-
buisse

eodemque significato et constructione utitur
*Herodian. VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τὰς πλεί-
στας τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιζήσας.*
Nominatiuus autem verbi, hoc Luciani lo-
co, est τὸ νόσημα. *Ratiz.*

χέλκος ὁ τραγωδός, εὐδοκίμων τότε, μετ' ἂντος
 θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας αὐ-
 τοῖς τὴν Ἀνδρομέδα, ὡς πυρεῖται τε ἀπὸ τοῦ
 θεάτρου τὰς πολλὰς, καὶ ἀναστάντας ὕψερρον ἐς
 τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφι-
 λοχωρέσας τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν,
 καὶ τῇ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἐκείνη
 γνώμην περιπετομένη.

Ὡς ἔν ἐν, Φασὶν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβ-
 δηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τὰς πολλὰς τῶν
 πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· ἔχ' ὥς τραγω-
 δεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τῷτο παρέπαιον, ἄλλο-
 τρείοις ἰαμβείοις, ἢ Φαύλοις κατερχημένοι· ἀλλ'
 ἀφ' ἧ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενήνεται, ὁ πολέ-
 μος

buisset Archelaus, Tragoedus ea aetate fauore
 hominum florens, qui media aestate, multo ae-
 stu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso
 theatro multi febricitarent, et surgentes deinde
 in tragoediam delaberentur, cum suauitate qua-
 dam obuerfante memoriae ipsorum Andromeda,
 et Perseo cum sua Medusa circa sensus vniuscuius-
 que adhuc volitante.

2. Si igitur vnum, quod aiunt, alteri compa-
 rare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
 que eruditorum multos comprehendit: non illos
 quidem uti tragoedias agant: minus enim sic de-
 lirarent, si iambis alienis nec malis occupati essent.
 Sed ex quo praesens hic motus existit, bellum,

μος ὁ πρὸς τὰς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῆκαι, ἔδειξεν, ὅστις ἐχ-
ῖστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ
Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ
ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἂν ᾦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος
ἀπάντων πατήρ 2)· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσού-
της ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, δρῶντά, καὶ ἀ-
κάντά με, τὸ τῷ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσηλθεῖν·
ὁπότε

inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia
acceptum, et victoriae perpetuae; nemo est, quin
conscribat historiam, potius vero Thucydides
nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes.
Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum o-*
mnium esse patrem, si una tot historicos plaga
genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me et au-
dientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam
ducere

2. Πόλεμος ἀπάντων πατήρ] Respicit ad il-
lam Heracliteorum veterum philosophorum
ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡμῶσθαί τὰ ὄν-
τα, ipse aut apud *Diogenem Laërtium* IX, 7.
Heraclitus. Nemo forte explicauit eam ἐν-
αντιοτροπὴν, et rerum omnium ex pugna
quadam elementorum originem copiosius
quam Hippocrates de diaeta I, 1. sq. VII, 6.
sq. in primis c. 12. — 17. *Gesner.*

ἐπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλθέτο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπίσκεινάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τῷ τείχεϊ, ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίων ὑπεργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὄρῶν ταῦτα, ἔπει μὴδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, ἔδει γὰρ αὐτῷ ἐς ἔδην ἐχεῖντο, διαζωσάμενός τὸ τριβώνιον, σπαδῇ μάλαι καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰμῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ Κρανεῖ· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένης, τί ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διόγενης; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσέτοις ἐργαζομένοις.

Καὺ-

ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum partem substruere, loricae moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usus essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium, in quo degebat, voluere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, *quorsum haec facis, Diogenes?* respondere, *Voluo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

Καὐτὸς ἔν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μένος ἄφωνος
 εἶην ἐν ἔτῳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ
 κωμικὸν δορυφόρημα, κεχληνῶς σιωπῇ παραφε-
 ροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατὸν μοι
 κυλίσσαι τὸν πίθον, ἔχ' ὡς ἰσθρίαν συγγεγάθειν,
 ἔδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· ἔχ' ἔτῳ μεγαλό-
 τολμος ἐγὼ, μὴδὲ τῆτο δεισῆς περὶ ἐμῆ· οἷ-
 δα γὰρ, ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν
 κυλίσαι τις, καὶ μάλισα, οἷον τῆτον τῆτο πιθάρ-
 κιον, ἔδὲ πάνυ καρτερῶς κενεραμειμένον· δεή-
 σει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον
 προσπτάισαντα, συλλέγειν τὰ ὄσρακα. τί ἔν
 ἔγνωσά μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθεξω τῆ πο-
 λέμε, αὐτὸς ἔξω βέλαις ἐσῶς, ἐγὼ σοι φράσω·
 τέτατο

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus
 solus essem in vocali adeo tempore, neque co-
 mici satellitii instar hiante ore praeterueherer, de-
 cere arbitratus sum, pro virili me quoque do-
 lium voluere, non ut historiam scriberem, neque
 ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque
 hoc de me metueris. Noui enim, quantum sit
 periculum, si per saxa voluat aliquis, in primis,
 doliolum, quale meum est, non valide admo-
 dum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad
 paruum lapillum offendam, testas colligere.
 Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tu-
 tus in partem belli venturus sim, extra teli ia-
 ctum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum
 a fu-

τάττε μὲν καπνῷ, καὶ κύματος 3), καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ παιῶν. παρξίνεσιν δὲ τινὰ μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι ταῖς συγγράφεσιν, ὡς κοινωνήσασθαι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρω γε τῷ δακτύλῳ τῷ πηλῷ προσαψάμενος.

Καίτοι ἄδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται σφίσι ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἔ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ

a fumo, et fluctu, et curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, et pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veriam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino,

Y 3

et

3. Καπνῷ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem *Iac. Vptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat *Vlysses*: τάττε μὲν καπνῷ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε *Nῆα* etc. *du Soul*.

λα πάντα ῥᾶσον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶ-
 ναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἢ τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐ-
 πελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἂν καὶ αὐτὸς,
 ὧ ἐταῖρε, ὡς ἔ τῶν εὐμεταχειρίζων, ἔδε ῥα-
 θύμως συντεθῆναι δυναμέων τᾶτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ-
 τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς Φροντίδος
 δεόμενον, ἢν τις, ὡς ὁ Θεκυδίδης Φησίν, ἐς ἀεὶ
 κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ἂν ἔ πάντα πολλοὺς
 αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάντα ἐπαχθῆς
 δόξων, καὶ μάλιστα ὅποσοις ἀποτετέλεσαι ἤδη,
 καὶ ἐν τῷ κοινῷ δεδεικτῇ ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπῆνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία,
 εἶγε ἐλπὶς 4), ὡς οἱ τοιῶτοι μεταποιήσεσιν ἢ
 μετα-

et promptum, et vniuscuiusque esse, scribere hi-
 storiam, modo quis eloqui, quae in mentem
 veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non ut ex facillimis, neque
 ex iis, quae negligenter componi possint, sed
hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud,
 quod multa cura indigeat; si quidem aliquis,
tanquam possessionem in perpetuum *obtinendam*,
 ut ait Thucydides, componere velit. Noui equi-
 dem fore, ut non admodum multos aduertam,
 quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar,
 illis praefertim, quibus iam perfecta est, et osten-
 sa in publico historia. Si vero etiam laudata sit
 ab audientibus, insania fuerit sperare, retracta-
 turos

4. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Locus turpiter cor-
 ruptus.

μεταγράψαι τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείας αὐλὰς ἀποκειμένων. ἑμῶς δὲ ἔχειρον καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρησθαι, ἢ, εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος τυχαίῃ, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίας (αὐτὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἀμεινον σφντιθένα, τὰν κακὸν τῶτον πρᾶσσόντες, ἥνπερ γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὰς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρέων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ ἔκ παντὶ ἀμείβε-

ται.

turos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum aduersus Getas, aut contra Bactrianas Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *zale quid*, perdomitis iam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recte iis videatur esse. Sin. minus, ipsi quidem tunc eadem vlna, ut nunc etiam, reminetantur: medicus vero non valde angetur, si

Y 4

Abde-

ruptus. Pro *μανία*, εἴγε ἐλπίς sine dubio legendum *μανία* εἴη γε ἐλπίς. Videtur huic vlceri cum interpretatione succurrisse etiam Interpres. *lenfins*.

ται, ἣν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν
τραγωδῶσι.

Διττῷ δὲ ὄντος τῷ τῆς συμβελῆς ἔργῳ, τὰ
μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέ-
ρε πρῶτον εἰπόμεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἰσχυρίαν
συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστ' ἀκαταρευτέον· ἐ-
πειτα, οἷς χρώμενος ἔκ' ἂν αἰμάρται τῆς ὀρθῆς,
καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγέσης, ἀρχὴν τε οἷαν αὐτῷ ἀρ-
κτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον,
καὶ μέτρον ἐκάστω, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐν-
διατρηπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμενον, καὶ
ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμύσαι. ταῦτα
μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕψερων· νῦν δὲ, τὰς κα-
κίας

Abderitani omnes sua voluntate agant Andro-
medam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod
alia eligere docet, fugere vero alia: age primum
dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam,
et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus
rebus vltus non aberret a vera *via*, quaeque recto
itinere ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis
ordo sit accommodandus rebus, quae vnus cuius-
que mensura, quae praetereunda silentio, quibus
immorandum sit, quae melius breuiter percur-
rere, quomodo verbis explicanda omnia, et inter
se committenda, atque deuincienda. Atque
haec quidem, et similia his, deinde. Iam nunc
vero

κίας ἤδη εἵπωμεν, ὅποσαι τοῖς Φύλως συγ-
 γράφουσι παρακολῶσιν. ἃ μὲν ἐν κοινῇ πάν-
 των λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ, καὶ
 ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ,
 μακρὸν τε ἂν εἰρήπελθεῖν, καὶ τῆς παρὰ τὴν ὑ-
 ποθέσεως ἐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἀπάν-
 των λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ
 ἁρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἰσορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα
 ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ οἱ πολλοὶ ἀνθρώ-
 μων ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἣν ἅπασιν αὐτοῖς ἀνα-
 πετάσης τὰ ὦτα. ἀν ἀκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ
 ἀπομνημόνευσαι ἑνία, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν
 ἤδη

vero vitia dicamus, quae malos scriptores comi-
 tantur. Quae quidem igitur in oratione omni
 communia insunt vitia, in lingua, in compo-
 sitione, et sententia, in ruditate reliqua, longum
 fuerit persequi, et huius argumenti minime pro-
 prium est. Communia enim, quod modo dixi,
 omnis orationis vitia sunt in lingua et compo-
 sitione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si obser-
 uare velis, talia inuenias, qualia mihi etiam, qui
 saepius audiui, videbantur, et maxime si omni-
 bus illis patulas aures praeberis. Neque vero
 intempestivum, interea etiam speciminis causa
 quaedam commemorare eorum, quae iam ita scri-

ἤδη ἔτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖ-
 νό, ἡλίκον ἀμικράνειν, ἐπίσκοπήσωμεν. ἀμε-
 λήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ ἰσορεῖν τὰ γε-
 γενημένα, τοῖς ἐπαινοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν
 ἐνδιατρίβουσι· τὰς μὲν οἰκείας ἐς ὕψος ἐπαίρον-
 τες, τὰς πελεμίας δὲ πέρα τῷ μετρίᾳ καταξ-
 ῖπτοντες· ἀγνοῦντες, ὡς ἔφην τῷ Ἰσθμῷ δι-
 ὠρίσθαι καὶ διατετσίχισθαι ἢ ἰσορία πρὸς τὸ ἐγ-
 κώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσσοις αὐ-
 τῶν, καὶ τῶν μασικῶν δὴ τῷτο, οἷς διὰ πασσῶν,
 ἐστὶ πρὸς ἀλλήλα. εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι,
 μόνον ἐνὸς μέλει, ὅπως ἐν ἐπαινέσει καὶ εὐφρα-
 νίᾳ τὸν ἐπαινέμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει
 τυχεῖν τῷ τέλει, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἢ δὲ
 ἔκ

pta sunt. Et primum quidem illud quantum sit
 eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vul-
 gus illorum docere, quae facta sunt, et in laudi-
 bus principum atque ducum immorantur, suos
 quidem tollentes in summum, hostes vero ultra
 modum deprimentes: ignari, quam non angusto
 interuallo disterrinata et separata sit ab encomio
 historia; sed magnum hisce munus esse interpo-
 situm; et, ut musicorum voce utamur, octava
 duplici, id est eo quod maximum est interuallo illa
 a se inuicem distare: siquidem encomium scri-
 benti illa sola cura est, quomodo cumque laudare,
 et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per men-
 dacia finem illum consequi detur, parum curave-
 rit;

ἐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἢ ἱστορία, εἰδ' ἀκραιῶν ἀνάσχοιτο, εἰ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι εἰς μὲν τὴν καταποθὲν.

Ἔτι ἀγνοεῖν εἰσίνασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀκρατὴς ἢ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἰς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἐνθός γάρ καὶ κἀτοχος ἐν Μισσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλας, ἢ ἐπ' ἀνδρείων ἀκρων θυσσεύς ἀναβιβάσσηται, Φθόνος εἰδείς, εἰδ' ὅπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνσπάσας, αἰωρῇ ὁμῶ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορ-

rit; historia verò ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poeticae artis et poematum aliud esse institutum, et sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim immoderata libertas, et lex una, quidquid visum poetae fuerit. Cum enim diuino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos velit iungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decurfuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Iupiter una catena tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne, rupta illa,

ἀπαρξάμεν γείσης ἐμαίνης, συντρίβῃ τὰ πάντα κατ-
 ενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι
 θέλωσιν, ἔδωκε δὲ κωλύσων, ὅτι μὲν αὐτὸν ὁ-
 μοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ σέρ-
 νον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ
 ζώνην τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάν-
 των θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερό-
 πης. ἔγὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, ἔδ' ὁ Ποσειδῶν, ἔδ'
 Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐ-
 τοῦ. ἡ ἰσορία δὲ, ἣν τινα κολακεῖαν τοιαύτην
 προσλάβῃ, τί ἄλλα, ἢ περὶ τις ποιητικὴ, γί-
 γνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἔσθημέ-
 νη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατεῖαν γυμνὴν τῶν μέ-
 τρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνεσθαι;
 μέγα

illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum et-
 iam si laudare Agameinnonem velint, nemo est
 qui intercedat, Ioui quidem illum similem ca-
 put et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno,
 circa cingulum vero Marti, atque in uniuersum
 compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et
 Aëropes filium. Neque enim par Iupiter, ne-
 que Neptunus, neque Mars, qui solus per se
 pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si
 quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud
 quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico
 quidem illo dicendi genere priuata, sed portentosa
 commenta reliqua, nudata numeris, et ob id
 ipsum magis conspicua ob oculos ponent? Ma-
 gnum

μέγα τοῖνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τᾷτο κακόν,
εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποι-
ητικῆς, ἀλλ' ἐπείσαγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας
κοιμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
τὰς ἐν τᾷτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθ-
λητὴν τῶν καστερεῶν τέτων, καὶ κομιδῇ περὶνί-
νων, ἀλφεγίσι περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ
τῷ ἐταιρικῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμμύ-
θιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλα-
στον αὐτὸν ἀπεργάσαιο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ
ἐκείνῳ.

Καὶ ἔτᾳτό Φημι, ὡς ἔχῃ καὶ ἐπαινετέον ἐν
ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐ-
παινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι;
τὸ

gnum igitur, quin plus-quam magnum illud vi-
tium, si quis separare quae historiae sunt, et
quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alte-
rius artis inducat, fabulam *puro* et encomium,
et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis,
athletam de robustorum horum numero, vnum,
et plane ilicis instar durorum, purpura induat,
alioque cultu meretricio, et fucum affriget ceru-
samque faciei: quam, Hercules! videndum il-
lum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum
sit non nunquam in historia: sed tempore oppor-
tuno laudandum, et modus negotio adhibendus,
in

τὸ μὴ ἐπαχθῆς τοῖς ὕστερον ἀναγνωστομένοις αὐ-
 τὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονισέον τὰ
 τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπιδειζόμεν. ὅσοι
 δὲ οἶονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν,
 εἰς τὸ τερπνόν, καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ διὰ τῷτο
 εἰσποιῶσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερ-
 πνόν, καὶ εὐφραΐνον τὰς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς
 ὅσον τὰ ληθῆς ἡμαρτήμασι; πρῶτον μὲν, κιβδή-
 λω τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας
 καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τῆ ἀληθείας
 μόνον συνάγεται· τὸ τερπνόν δὲ, ἄμεινον μὲν, εἰ
 καὶ αὐτὸ παρακολαθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος
 ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, εὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους
 γενέσθαι Νικοστράτον τὸν Ἰσιδότε, γεννάδαν ὄν-
 τα,

in quantum ea laus non molesta sit futuris lecto-
 ribus, et omnino ad futuri temporis regulam di-
 rigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-
 mus. Quotquot vero putant bene se historiam
 in duo tribuere, suauitatem atque utilitatem, ob
 eamque rem etiam encomium in eam inferunt,
 ut iucundum quiddam, et lectores exhilarans,
 vides quantum aberrant a vero: primo quidem di-
 uisione quod utuntur fallaci; vnum enim opus
 historiae et finis, utilitas, quae ex vero solo col-
 ligitur. Iucunditas vero, melius quidem est, si
 et ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin
 minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule
 numeretur Nicostratus Isidoti, generosus vir et
 utroque

τα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασί, τῷ Νικοστράτῃ ὄν. καὶ τοίνυν ἡ ἰσορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιοτο, πολλὰς ἂν τοὺς ἐρασὰς ἐπισπάσαιοτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τῷ κάλλει Φροντιεῖ.

Ἔτι κακεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι ἐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες 5) παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀνέχουσιν·

ἦν

utroque colluctatorum suorum fortior, licet ad spectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostрати. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat utilitati, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime aduersam in utramque

5. Πρόσαντες] Hoc παρ' ἐκάτερον ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utriusque prae-ruptum est et audientibus aduersum atque molestum, non minus quam asperum, et prae-*

ἢ μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις, ἀλλὰ τὰς δικαστικῶς, καὶ νῆ Δία, συνοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροατομένους, ἔς ἃν ἂν τι λάθοι παραδραμὸν ὀξύτερον μὲν τῷ Ἀργῶν δρῶντι, καὶ πανταχόθεν τῷ σώματος, ἀρχειραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκοιμένα εὐθύς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἐννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς ἔς ἀποβαλεῖν πάντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φρενιτίζειν, καὶ διαρραγῶσιν ἐπαινῶντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τῷ μετρίῳ τὴν
 ἰσορίαν

que partem esse audientibus, si non faecem populi, et plebem cogites, sed hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, et ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Si his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis

praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, et in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. *Gesner.*

ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θω-
πείᾳ, ταχίς' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ
ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γὰρ περ σε εἰκὸς
γυογραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δεκνύοντα, πάνυ
ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν,
τὸν λείοντα αὐτὴ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ζύλον
ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ἔσαν,
αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια
ξαίνοντα, καὶ παϊόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ
σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἰσχιζον, ἀφεςῶσα
ἡ ἑσθῆς τῆ σῶματος, καὶ μὴ προσίζανσα, καὶ
τῇ θεᾷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθελυνό-
μενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτά σε ἐπαι-
νέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ κατα-

Φρο-

bulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime
eam similem reddideris Herculi in Lydia: verifi-
mile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut
feruit Omphalae, habitu indutum plane alieno:
illam quidem Leonina tectam, clauamque manu
tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero
in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et san-
dalion Omphales percussam. Turpissimum illud
est spectaculum, quod recedit a corpore vestis,
nec satis applicatur, et quidquid in deo virile est,
indecore effeminatur.

11. Ac vulgus quidem haec ipsa fortasse in te
laudauerit: at illi pauci, quos tu contemnis, sua-

Luc. Op. T. III.

Z

uiter

Φρονεῖς, μάλα ἡδύ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀρεῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρετον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἐκάστω γὰρ δὴ ἰδίῳ τι, καλὸν ἐστίν. εἰ δὲ τῆτο ἐναλλάξαις, ἀκαλῶς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐὼ λέγειν, ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τεραῖνοι, τῷ ἐπαινεμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστ' ἦν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷος αὐτὰς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινεμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τῆς πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· ἐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δεῖν ἴσασιν, ἐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα, καὶ ἀπίθανά, καὶ γυμνά διεξίσουσιν.

Ως

uiter sane et ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, incongruam et combinari nesciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum vero si vices permutas, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes vni quidem forte iucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graues, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, beneuolentiam, et in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferata omnia, et improbabilia, et nuda persequuntur.

12. Ad-

Ὡς ἐπὶ τυγχάνουσιν ἔμαλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαυόμενοι πρὸς αὐτῶν, μισῶσι μάλιστα καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢ ἀνδρώδεις τὰς γυνώμας ὥσιν. ὥσπερ Ἀριστοβέλα μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τὸτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ὥς το γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀρισταίᾳ τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύχασαν ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Τάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἄνω ἐχρῆν, ὦ Ἀριστοβέλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμῆ μονομαχῆντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἄκον-
τίῳ

12. Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores auerfantur, bene illi quidem, maxime si virili et magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, et opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant, praecipitem in aquam abiecit, addens, *τοιοιοτο οροτοεβατο, Aristotule, ita tractari, qui istam pro me pugnam*
Z 2 *susco-*

πρώ. 6) Φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ἔτιως ἀγανα-
κτῆσαι ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἐδὲ τὴν τῷ ἀρχι-
τέκτονος τόλμην ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν
Ἄθω εἰκόνα ποιῆσαι αὐτῷ, καὶ μετακοσμήσειν
τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τῷ βασιλείῳ· ἀλλὰ κόλα-
κα

*susceperis, et iaculo elephantos interficias. Et de-
bebat ita indignari Alexander, qui neque archi-
tecti conatum ferret, polliciti, se Athonem sta-
tuam ipsius facturum, et in Regis simulacrum
transformaturum esse montem. Sed adulatorem
statim*

6. Ἐν ἀκοντίῳ Φονεύοντα] Et si praepositio
abundans pro ablativo instrumenti recte ad-
esse potest, tamen hic aliquantum languet
historia; itaque ἐν ἀκοντίῳ vnice verum
esse statuo, et recepissēm profecto, si nu-
merum elephantorum, qui excidisse vide-
tur, addere ex aliquo Codice vel Editione
possem. Sensus enim postulat, ut uno iacu-
lo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur
Alexander, ac tum adulatio nimia, quam
Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae
iam in vulgata lectione nulla est; tum vero
iusta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα
adeo, siue manifesto falsa ipsi tribuuntur.
Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere vi-
deatur, et vel sic longe melior sensus sit,
quam vulgatae, tamen hiat aliquantum orna-
tio, nisi duos vel tres addideris. Reitz.

κα εὐθύς ἐπιγινώσκοντες τὸν ἀνθρώπον, ἐκ ἐτ' ἀδ' ἐφ'
τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο.

Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν ταῖς, ἐπὶ τοῖς ἀν-
θρώποις, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς χαίρειν τὰ ποι-
αῖντα ἐπαινέμενος; ὡς παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοί
ὥστε οἱ ἀμαρτάνοντες τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα
γὰρ τὰ γυναῖκα τοῖς γραφεῦσι, παρακαλουόμενα
ὡς καλίστας αὐτὰς γράφειν. οἶοντα γὰρ ἀμει-
νον ἔξεν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθη-
μα τε πλεον ἐκπαύσει, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκατα-
μίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιῆτοι τῶν συγγρα-
φόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
καὶ τὸ χρησιώδες, ὅ, τι αὐτὰς τῆς ἰστορίας ἐλπί-
σωσι, θεραπεύοντες. ὅς τις μισῆσθαι καλῶς εἴ-
χεν, ἐς μὲν τὸ παρὲν, κόλασας προδήλας, καὶ

statim hominem intelligens, non amplius illos
neque ad alia similiter ut *apoca* usus est.

13. Vbi igitur in hisce iocunditas, nisi si quæ
plane sit stupidus, ut se in salibus laudari gau-
deat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit: ut
homines deformes, præsertim mulierculæ, quas
pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas
pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si
plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album
multum pigmento admisceat. Tale est vulgus
historicorum, qui præsentī temporī, et suæ rei
et utilitati, quam sperant ex historia, seruiant
quos bonum erat odisse, qui in præsens quidem

ἀτέλως ὄντας τοῦ ἀποφαινοῦ δέ, ὑποπτόν ταῖς
 ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνον-
 τας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
 τακτεῖσθαι δαὲν τῇ ἱστορίᾳ, πᾶσι τὰ ἄλλα, ἃ
 σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ εἰσι ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλε-
 σι τῷ λόγῳ, ὡς ἀμελήσαντες ἀκούσασθαι τὰ μη-
 δὲν προσήμουντα ἐπεσικυλῶσιν.

Ἐγὼ δ' ἐν ταῖς διηγήσομαι, ὅπασα μέμνημαι
 ἑταίρχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφῶν τιμῶν, καὶ, καὶ
 Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ, πρώην ἀνάσας τὸν αὐτὸν τῶ-
 του πόλεμον διηγούμενων, καὶ πρὸς Χαρίτων,
 μηδὲς ἀπίστη τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ
 ἀληθεῖς εἰσι καὶ ἀπωροσάμεν, εἰ ἄριστον ἦν ἔχον
 ἐν τῷ βίᾳ συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ
 Ἰωνίων, ἡ δὲ ἄλλη ἀπὸ Ἀχαιῶν, καὶ τὰς Μυσηῶν

adhibitores manifesti et inertes sint, in futurum
 submissis excessibus suspectum totum rursus faciant.
 Si quis verò putat, omnino iucunditatem admi-
 ni-
 strum esse debere historiae, ille reliqua adspergat,
 quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis
 ornamentiis, in quibus neglectis vulgares illi, ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculeant.

At ego nam enarrabo, quaecumque me-
 mini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, et
 profecto in Achaetiam, audita, idem hoc bel-
 ligi enarravissis. Et per ego vos Gratias obsecro,
 si mihi his persuaserint fidem deopget: vera enim
 effinitate eam p' d'sim; si veritatem esset iusiuran-
 dum scriptum interponere. Unus quidem illorum
 aliquis

Μουσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάσθαι τὸ συγγραμματος ἑρῶς, ὡς ἐμ-
 μέλης ἡ ἀρετή, καὶ περὶ πόδα 7) τῇ ἰσορίᾳ, καὶ
 τῷ τοιούτῳ εἶδει τῶν λόγων πρέπασαι· εἴτα μι-
 κρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεὺς μὲν τὸν ἡμέτερον ἀρ-
 χόντα εἶκαζε, Θερσίτη δὲ, τὸν τῶν Περσῶν
 βασιλέα, ἐκ εἰδώς, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν
 αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρειν
 καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἐφευγεν ἐσθλός τις, εὐδία-
 κος δὲ μιν μετ' ἀμείνων εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῆς

aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus
 Deas, ut manum scriptioni secum admovent.
 Vides, quam concinnum principium, et conue-
 niens historia, quaeque tale orationis genus de-
 ceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem
 nostrum principem comparabat, Therisitae autem
 Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestan-
 tiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem pos-
 tius quam Therситem interemisset, et si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset
 multum praestantior alter. Deinde subiunxit de
 Z 4 se

7. Περὶ πόδα] Acumen in eo inest, quod
 narrat non historiae accommodatum genus
 dicendi, ipsamque adeo exordium, sed histo-
 riam ita institutam, ut ea poeticeum et fa-
 bulosum exordium deceret. Exordium est
 velut pes, cui tanquam calcens accommo-
 detur reliqua inepti scriptoris historia. Gesner.

τι ἐγκάμιον, καὶ ὡς ἀξίως εἴη συγγράψαι τὰς
 πράξεις, ἔτι λαμπρὰς ἔσας. ἤδη δὲ κατιῶν
 ἐπὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προσι-
 θεὶς, ὡς ἀμεινον ποιᾷ τὰ τοιαῦτα Ὅμηρον, μηδὲν
 μνησθέντες τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ
 Φροσινῆς ὑπισχνότα διαφρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ
 μείζον μὲν αἶψιν τὰ ἡμέτερα, τὰς βαρβάρους δὲ
 καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ
 ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ἔτι, οἷον ἅμα τῆς τῆς
 πολέμου ἀρχῆς διεξιῶν· ὁ γὰρ μακρότατος, καὶ
 κάκισ' ἀπολέμενος Οὐολόγεστος, ἤρξατο πολε-
 μεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. ἔτος μὲν τοιαῦτα.

Ἔτερος δὲ Θεκυδίδης ζηλωτὴς αὐτοῦ, οἷος εὖ
 μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν,
 ὡς

se encomium quoddam, quamque dignus scri-
 ptor tam claris factis contigisset. Iam vero pro-
 gressus Miletum laudabat patriam suam, subli-
 ciens, melius hac in re facere se quam Home-
 rum, qui mentionem patriae nusquam fecerit.
 Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem ver-
 bis et dilucide, se elaturum in maius res nostras,
 barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum
 oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
 riam, simul causas belli incepti persequens: *Impuris-
 simus enim, quique pessime pereas! Vologesus, bellare
 coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator,
 praecclare ad exemplum illud suum compositus,
 etiam

ὡς εὐεὶνός, πρὶν τῷ αὐτῷ ὀνόματι ἡξῆσθαι, χάρι-
 ριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θύμῳ τῷ Ἀττικῷ
 καὶ ἀποπνεύσαν· ἄρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπίου-
 ριανὸς Πομπηϊστῶν, συνέγραψε τὸν πόλε-
 μον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπαλ-
 μήσαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχαῖος αὐτοῦς ξυγγρα-
 μάν· ὥς μετὰ γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἂν σοι
 τὰ λοιπὰ λέγωμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγό-
 ρησε, τὸν Κορνηλαίου μὲν φήτορα παρασησά-
 μενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λαμμέν, τοῖς μὴ τὰ
 Ῥωμαίων οὐκ ἐκείνοις, ἐπήγαγε, περὶ Θουκυδί-
 δε χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνον τῷ Πε-
 λασγικῷ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς
 εἰ τότε λειμώξαντες, ὤκησαν, τὰ δ' ἄλλα καὶ
 ἄλλα

etiam initium velle a suo nomine fecerat, sua-
 tissimum omnium exordium, et quod thymum
 Atticum redoleat. Ecce enim, Creperius Calpurni-
 anus Pampelopopolitanus, descripsit bellum Partha-
 rum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio
 facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut
 post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quo-
 modo in Armenia concionatus sit, in medium
 producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem
 Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti,
 pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim
 totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, et
 longis munitionibus, in quibus habitabant qui tum
 laborauerant pestilentia. Caeterum etiam ince-

ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὡς καὶ ἐς Αἴγυπτον
κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν·
καὶ ἐν ταύτῃ γε ἔμεινον ἐν ποταμῷ· ἐγὼ γ' οὖν
θάπτοντα αὐτὸν ἐτι καταλιπὼν τὰς ἀθλάους
Ἀθηναίης 8) ἐν Νισίβῃ, ἀπὸ ἡδονῆς ἐκρίβως εἰ-
δὼς καὶ ὅσα ἀπεκθόντας εἶρεῖν ἐρεσκε. καὶ γὰρ
αὐτὸ καὶ τῆτο ἐπισηκῶς παλὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶσεσθαι
τῆτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδῃ ἐοικέναι λέγειν, εἰ ὁ
λίγον ἐντρέφας, τὰ αὐτὰ εἰσὶν λέγοι τις, μι-
κρὰ καὶ μέγιστα, ὡς καὶ αὐτὸς ἀν' Φαίης, ἔ' δι' αὐ-
τὴν, πῇ Δία, καὶ εἶναι εὐλίγη δόξιν παρέστηπον. ὁ
γαρ

perat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum de-
scenderet, et in Regis terras multas, et bonum fa-
ctum, quod in illis mansit. Equidem sepelien-
tem illum in Nisibi miseros Athenienses relin-
quens discessi, cum accurate nossem, quae etiam
post meum discessum dicturus erat. Nam rursus
hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent
hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis pau-
cis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non propter cau-
dem, profecto, Ex illa parum aberat quin omitte-
rem.*

8. Ἀθηναίης.] Athenienses urbem admodum
vocat, qui tenera Romani erant, quia a
Thucydide omnia inutrabatur fatius illi,
apud quem Athenienses moriebantur. *du*
Soul.

ἡμεῖς αὐτοὺς ἕως συγγραφεύς, πολλὰ καὶ τῶν
ὀπλῶν, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι
αὐτὰ ῥητομάζουσιν, ἅτως ἀνέγραψε, καὶ τὰ φρονι-
μῶς ἐκείνος, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
μοι ἐμνήσθη, ἡλικίαν πρὸ ἀξιώματι τῆς ἐξουσίας, καὶ
αἰσθητοῦ καὶ ἰδίου πρὸς τοὺς μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν
ἐνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐνέκλειθαι,
ὅσπερ τὴν πορφύραν ἐκασμάντα, καὶ ἐμπρέ-
ποντα, καὶ πάντως συνάδοντα.

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονό-
των γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομίδῃ πε-
ζόν, καὶ χαμαιπετές, ὅσον καὶ στρατιωτῆς ἀν-
τίς τὰ κατ' ἡμέραν ἀπογραφομένους, συνέθηκεν,
ἢ τῶν τῶν, ἢ κατὰ τὸν τίς συμπερινοσῶν τῇ στρα-
τιᾷ.

Idem enim hic scriptor multa etiam armo-
rum et machinarum genera, ut Romani illa no-
minant, ita retulit, *fossam* ut illi, et *portum*, et
similia, dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae
dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Ae-
tica nomina Italica ista interposita esse, quae pur-
purae, instar ornatum addant, ac decentiam, o-
mninoque consentiant.

16. Alius vero quidam ex illo numero, com-
mentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum
scripto congerens, pedestrem valde et humilem,
composuit, qualem etiam miles faceret, quae
sunt quotidie, describens; aut caupo aliquis ob-
errans

τιῶν· πλὴν ἄλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗ-
τος ἦν· αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὦν, ῥίος ἦν,
ἀλλὰ δὲ τινι χαρίαντι, καὶ δυνησομένῳ ἰσο-
ρίαν μεταχειρίσασθαι, προπεπονημένος· τέττα-
μόνον ἤτακτάμην αὐτῷ, ὅτι ἔτις ἐπέγραψα τὰ
βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγ-
γραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφῳ ἱατρῷ τῆς τῶν
κοιντοφρέων ἔκτης ἰσοριῶν Παρθικῶν, καὶ ὑπ-
εγράφητο ἐκείνῃ ὁ ὠρίθμος, καὶ, γῆ· Δία, καὶ
τὸ προοίμιον ὑπέφυλχρον ἐποίησεν, ἔτω συνα-
γαγὼν ριψέιον εἶναι ἱατρῷ ἰσορίαν συγγραφεῖν,
ἦγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀ-
πόλλων δὲ, Μασηγέτης, καὶ πάσης παιδείας
ἀρχὼν, καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γραφεῖν,
ἐκ

errans cum exercitu. Verum, cum vero, tolera-
bilior sane hic idiota erat, quidem statim
quis esset manifestus, sed qui alii venusta homi-
ni, et tractandae historiae perito, laborem prae-
ceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita
inscripserat libros suos, stilo magis quam pro for-
tuna librorum tragico, Callimorphi, medici sex-
tae contrariorum, historiarum Parthicarum, et sub-
scriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Et-
iam, me Iupiter, prooemium supra modum iri-
gidum fecit, hac ratione concludens, familiare
asse imadito scribere historiam, siquidem Aesculapius
ipse sit, Apollinis filius, Apollo autem musageta et
eruditionis omnis princeps: et quod, cum incepisset
Ionica

ἐκ οὗδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἡτρεῖην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁνόσα, καὶ νῆσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἑμοδίαίτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τρεῖσδε.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῶ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεὶ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρεῖττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τῶ προοιμίᾳ περιέδω, συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἰσορίαν συγγράφειν. εἴτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἴτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι
 ● στήμα-

Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἡτρεῖην dicens, et πείρην, et ὁνόσα, et νῆσοι· reliqua vero, quae in vŕu multitudinis sunt, et pleraque, qualia petuntur e trinio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interiectis, syllogismus alius. Et in uniuersum

σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς
κολακείας, ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικὰ,
καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· ἐν ἀσυλλόγιστα μέν-
τοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖ-
να. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
ἤκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πύγωνι πολιῷ καὶ
βαθρῇ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοίμιῳ εἰπεῖν, ὡς
ἐξαίρετον τῷτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἀρχων, ὅγε τὰς
πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιῶσι.
τὸ γὰρ τοιῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλι-
πεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν εἰδ' ὅστις ἀμνημονεῦσαι, ὅς
τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ρω-
μαίων,

uersum omni genere argumentandi per quaestio-
nes compositum ipsi fuerat prooemium. Adula-
tionis *hic* fuit ad satietatem, laudes importunae,
et plane parasiticae; neque illae tamen extra syl-
logismum, sed interrogatae et collectae ipsae et-
iam. Verum illud quoque importunum mihi vi-
debatur, et minime virum philosophum, et bar-
bam canam prolixamque decens, quod in prooe-
mio dixit, *illud exitium habiturum nostrum prin-
cipem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam
dignantur*. Tale quid enim, si modo omnino veri
quid subest, nobis existimandum relinquere po-
tius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praeter-
mittere illius, qui hoc coepit exordio... *Κεῖνο δι-
αύρει,*

μαίωσι, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕψος· ἔδρα-
 γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν
 Ὀσρόης, τὸν δὲ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα· ἐξῆς, ὅμοιος εὗτος
 ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θεκυδίδη, ἔτος δὲ,
 Ἡροδότῳ εὖ μάλα ὁμοίως.

Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θε-
 κυδίδη καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐ-
 τῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία,
 καὶ ποταμὸς ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον,
 καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾔστο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν
 κεφαλὰς. ἃ ἀλεξίμανος τρέψῃς· τῶσαύτη ψυ-
 χροῦς ἐνὶ ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὴν
 κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἢ γὰρ ἀσπίς ἢ τῷ αὐ-
 τοκρά-

*Amrus de Romanis et Persis. Et paullo post, debe-
 bat enim Persis male euenire. Et rursus, erat O-
 sroes, quem Graeci Oxyrboën appellant. Et alia
 id genus multa. Vides, similis hic illi alteri,
 nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Hero-
 doto admodum erat similis.*

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis,
 Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paul-
 lum illo melior, qui vrbes omnes, et omnes mon-
 tes, et campos et fluuios disertissime elocutus fue-
 rit, et vehementissimum, vt putabat, illud, *In
 hostium capita malorum depulsor verzar!* Tantum
 frigus inerat supra Caspias niues et glaciem Gal-
 licam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro
 ab

τοκράτορος, ὅλω βιβλίῳ μόγισ ἐξηρμηνεύθη αὐ-
τῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῆ, καὶ λευκῆ, καὶ μέλανος,
καὶ ζώνη ἱρισειδῆς, καὶ δράκοντας ἐλακιδέν, καὶ
βοσρυχαδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐαλογέσα ἀναξυρίς,
ἡ ὁ χαλινὸς τῷ ἵππῳ, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες
ἐπῶν ἕκασον τέτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόα κόμη,
διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἀντρον κα-
τέφυγε κιττῆ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς
ποιούντων αὐτὸ, σκόπει, ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἰσο-
ρίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἡδεῖ
μὲν τι τῶν ἐκῆ πραχθέντων.

Ἵππὸ

ab illo descriptus est, et Gorgo in umbone, et
oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et batus
colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in
cincinnos plexi. Vologesi quidem braccæ, aut
frenum equi, Hercules, quot millia versuum
singula horum occupant! et qualis caesaries Osrois
fuerit, cum Tigrin transisset: et in quale an-
trum confugerit, hederæ et myrti et lauri, in-
genio sibi suo implexarum, et umbrosum illud
vndique facientium. Vide, quam ista sint ne-
cessaria historiae, et quam sine istis nihil intelle-
xissemus eorum, quæ ibi gesta sunt.

Τὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις,
ἢ ἀγνοίας τῶν λεπτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν
χωρίων καὶ ἀντρῶν ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ
ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμ-
πίσωσιν, εἰκάσιν οἰκίστη νοοπλέτω, ἄρτι τῷ
δεσπότῃ κληρονομήσαντι, ὃς ἔτε τὴν ἐσθῆτα
οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἔτε δειπνῆσαι κα-
τὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλαῖς, ὀρνίθων,
καὶ σφείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, ὑπερεμ-
πίπλῃται ἔτνης τινός, ἢ ταρίχε, ἔς' ἃν διαρ-
ραγῇ ἐσθίων· ἔτος δ' ἄν, ὃν προεῖπον, καὶ
τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θα-
νάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδὸς
τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε·
καὶ

26. Prae imbecillitate enim in vtilibus recte
versandi, aut ignorantia dicendorum, ad tales
regionum et antrorum descriptiones confugiunt,
et cum in multas magnasque res incidunt, simi-
les sunt seruo diuitiarum infueto, creta nuper de-
mum domini sui hereditate, qui neque vestis no-
uit quemadmodum induenda sit, neque ex more
cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen
aues, et suillae, et lepores appositi sint, in pul-
uerem aliquod aut fassamentum usque eo op-
pletur, ut ne rumpatur *merus sit*. Ille igitur,
quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit
omnino improbabilia, et mortes absurdas, ut ali-
quis in pollice pedis vulneratus statim exspiraue-
rit;
Luc. Op. T. III. Aa rit;

καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τῷ στρατηγῷ,
 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον· ἔτι
 δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τῆτο μὲν,
 καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόν-
 των ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῃ,
 τῶν μὲν πολεμίων ἀπεθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ,
 καὶ τριάκοντα, καὶ ἑξὶ πρὸς διακοσίαις· Ῥω-
 μαίων δὲ μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι
 ἑννέα· ταῦτα ἂν οἶδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν ἀ-
 νασχοίτο.

Καὶ μὴν καὶ κείνο λεπτέον, ὃ μικρὸν ἐν. ὑπὸ
 γὰρ τῷ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεικα-
 θάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίω-
 σεν ἔγω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων,
 καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον
 μὲν,

rit; et, vt inclamante solum Prisco duce, septem
 et viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in
 caesorum numero, idque etiam praeter scripta in
 principum epistolis mentitus est. Ad Europum
 enim hostium quidem cecidisse trecenties, et se-
 ptuagies mille ducentos et sex: Romanorum vero
 solos duos, saucios autem factos nouem. Haec
 nescio an fanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non
 pusillum est. Prae nimio Atticisimi studio, et ac-
 curatissimae circa linguam puritatis, ausus est
 talia etiam Romanorum nomina facere, et trans-
 ferre in Graecum, vt pro Saturnino Κρόνιον di-
 ceret,

μὲν, Σαυεριῶν λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόν-
 τωνα, Τίτανιον δὲ, τὸν Τίτιανόν, καὶ τὰλλα
 πολλῶ γελοϊότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς ἔτος περὶ τῆς
 Σεβηριανᾶ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι
 πάντες ἐξηπάτηνται· οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι
 αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτιῶν ἀπασχόμε-
 νος· τῆτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπάτατον δόξαί τον
 θάνατον· ἐκ εἰδῶς, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο
 πᾶν τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτος
 δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρηῖσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ
 τῷ ὑπολάβοι τις, ὡς· Ὁσρόης εἰσήκει περὶ
 μένων ἔς· αὐ. Σεβηριανὸς λιμῶι ἀπόλχεται, καὶ
 διὰ τῆτο ἐκ ἐπήγαγε 9) διὰ τῆς ἐβδόμης.

Τὰς

ceret, Φρόντιν autem Frontonem, Títianum
 porro Τίτανιον, et reliqua magis etiam ridicula.
 Ad haec idem hic de-Seueriani exitu scripsit, de-
 ceptos esse alios omnes, qui ferro illum mor-
 tuum putent; periisse autem virum inedia, hoc
 enim mollissimum mortis genus illi visum, igno-
 rans, totum, quod ille passus est, trium, puto,
 dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam se-
 ptem dies durare multos; nisi quis hoc putet, ste-
 tisse Ofroën exspectantem, dum fame periret Se-
 uerianus, et ob id ipsum per septem dies non
 superuixisse.

Αα 2

22. Eos

9. [Ἐπήγαγε] Est ἐπάγειν hic absolute posi-
 tum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *in super a-
 gere*

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὰ Φίλων, ἐν ἰσορίᾳ χρωμένους, πᾶ ἄν τις θείῃ, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδέπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰσορίας· "Εδεσσα μὲν δὲ ἔτω τοῖς ὅπλοις περιεσπαραγείτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μετὰξὺ ἔτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυσο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχεύοντα,

22. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis vtuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro præclaræ historiae: *Edeffa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeia et mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolaui campiductor Domino, ei, Milites mercabantur illa,*

gere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγειν et διαγειν absolute etiam vsurpatur sine voce βίον. Bas.

τα, καὶ, ἤδη λαλῆμενοι περὶ αὐτὰς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ ταιαῦτα· ὥς το πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδίῃ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτῃ ὑψηλαῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλας ἴδοις ὄν, τὰ μὲν προοίμια λαυπρά, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκῃ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκέσασθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἰσορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τᾶτο εἰκέναι παιδίῳ, τὸ πᾶρῳτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περιεϊμένον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκέσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδιδ-

ναυ

illa, quibus indigebant, et, iam loti ad illos aderant, et similia: ut similis ea res esset tragoedō, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida et tragica et ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam et ignauum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiunt*

καν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ ἔτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάν-
 τα, καὶ ὁμόχρσα εἶναι, καὶ συμφθον τῇ κεφα-
 λῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσὸν μὲν τὸ κρα-
 τος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ξυμῶν πο-
 θέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συνηκαττυμένους,
 καὶ ἢ ἀσπίς οἰδυῖνῃ, καὶ χοιρῇ περὶ ταῖς κνή-
 μασι. ἴδοις γὰρ ἂν Ἀφρόνους τοιοῦτος συγγρα-
 φέας, τῶν Ῥοδίων Κολοσσῶ τὴν κεφαλὴν νανώ-
 δεσώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλες αὖ ἐμπαιὺν ἀ-
 κέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίας,
 καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσε-
 ταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα ἔτως ἀρχαμένον·
 Δαρεῖς καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίνονται δύο·
 καὶ ἄλλες τῶν παλαιῶν· ἐκ εἰδότες, ὡς δυνά-
 μει

monites. Oportet autem non ita esse, sed similia
 omnia, et eiusdem velut coloris, consentiensque
 capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit au-
 rea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis
 alicunde, aut pellibus putridis confutus, et vi-
 mineus clypeus, porcina autem circa tibias. Vi-
 deas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii
 Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios
 contra ea, trunca suo capite corpora inducentes,
 et statim ad res ipsas aggressos: qui etiam suarum
 partium esse volunt Xenophontem, qui ita coe-
 perit: *Darii et Parysatidis filii nascuntur duo;*
 et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quae-
 dam,

μοι τινὰ προοίμια ἐστὶ λεληθότα τὰς πολλὰς
ὥς ἐν ἄλλοις δείξομεν.

— Καίτοι ταῦτα πάντα φερρὰ ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρ-
μηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτημάτων
ἐστὶ, τὸ δὲ καὶ περὶ τὰς τέπας αὐτὰς ψεύδε-
σθαι, ὃ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σαθμὰς
ὄλκας, τίνι τῶν κακῶν ἔοικεν; εἰς γὰρ ἔτιω ῥα-
δίμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ἔτε Σύρω τι-
νὶ ἐντυχὼν, ἔτε τὸ λεγόμενον δὴ τέτο, τῶν
ἐπὶ κρείων τὰ ποιαῦτα μυθολογόντων ἀκέσας,
ὥς περὶ Εὐρώπῃ λέγων, ἔτωι ἔφη· Ἡ δὲ
Εὐρώπη κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σαθ-
μὰς δύο τῇ Εὐφράτῃ ἀπέχουσα, ἀπώκισαν δ'
αὐτὴν Ἑδεσσαῖοι· καὶ ἔδὲ τέτο ἀπέχρησεν αὐ-
τῷ,

dam, quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi
intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt,
quaecumque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca,
non parasangis modo, sed integris mansionibus,
eui rerum bonarum simile est? Vnus quippe eo-
rum adeo supine res congeffit, qui neque cum
Syro unquam locutus videtur, neque, quod est
in proverbio, in tontinis talia fabulantes audisse,
ut de Europo verba faciens ita dicat: *Europus*
vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Eu-
phrate remota: condiderunt illam Edcsewi. Neque

τῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐὴν πατρίδα τὰ Σαμίσσα-
τα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γεν-
ναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθη-
κεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐ-
τὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρω-
θεν ἐν χερσὶ παραμειβομένην, καὶ μονοκχεῖ τῇ
τείχεσιν ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἰ σοι
νῦν, ὦ Φίλων, ἀπαλογίμην, ὡς ἔ Παρθυαίων,
ἔδὲ Μεσοποταμίτης σε εἶχῃ, αἷς με φέρων ὁ
Θαυμασὸς συγγραφεὺς ἀπέκτισε.

Νῆ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τῆς Σε-
βηριανῆς ὁ αὐτὸς ἔτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἥ
μὴν ἀκῆσά τινος τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς ἔργα διαφυ-
γόντων.

satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam
mean, ipse vir fortis eodem in libro sublatam,
sua cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam
proxime vtrunque praeterlabentes, et tantum non
ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit,
si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non
ex Parthis me esse, neque Interannum hominem,
quibus me correptum scriptor admirabilis novum
colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque
probabile de Seueriano idem ille, interposito iu-
reiurando, dixit, se profecto audisse quemdam
eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque
enim

γόντων. ἔτε γὰρ ξίφει ἐθελήσας αὐτὸν ἀπο-
θανεῖν, ἔτε Φαρμάκῃ πιεῖν, ἔτε βροχὸν ἀψα-
σθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν,
καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν
ἔχοντα παμμέγεθρη ἐκπώματα ὑάλῃ, τῆς καλ-
λίστης ὑάλῃ. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἐγνω-
στο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐν
τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐν-
τειμόντα τῇ ὑάκῃ τὸν λαιμόν. ἔτως ἔ' ξιφί-
διον, ἔ' λογχάριον εὔρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ
καὶ ἡρωϊκός ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θεκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε
τοῖς πρώτοις τῶν πολέμων ἐκείνους νεκροῖς, καὶ αὐ-
τὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ.

ἅπανσι

enim ferro illum voluisse mori, neque venenum
bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tra-
gicam mortem aliquam excogitare, et ipso consi-
lio nouam. Habuisse illum forte pocula mīrae
magnitudinis vitrea de vitro pulcherrima. Cum
autem mori omnino decretum esset, confregisse
scyphorum maximum et fragmentorum vno vīum,
ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pu-
gionem aut lanceolam non inuenit, vt certe vi-
rilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem qua-
si orationem habuit primis illis in bello mortuis;
ipse quoque existimauit dicendum aliquid esse de

ἅπασιν γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν ἑδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἀμύλλα-
 θάψας ἐν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀνα-
 βιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίου τινὰ Σί-
 λωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους,
 ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτορεύσεν αὐτῷ,
 ὥς με νῆ τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι
 ὑπὸ τῷ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ
 Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τῷ λόγῳ δακρύων αἷμα σὺν
 αἰμογῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν παυτελέων
 ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἴτα ἐπέθη-
 κεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος
 γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφρανίου
 εἰκὸς ἦν, πάντων ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν
 ἐπὶ

Seueriano. Omnibus enim illis cum Thucydide,
 penes quem tamen nulla causa est illorum in Ar-
 menia malorum, certamen est. Postquam ergo
 sepeliit Seuerianum magnifice, ad sepulcrum sta-
 tuit Afranium Silonem quendam, Centurionem,
 Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo de-
 clamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacry-
 marum risus mihi excusserit, et maxime cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrymans cum eiu-
 latione maximæ affectus indice, mentionem facit
 sumtuosarum coenarum, atque propinationum:
 deinde sumtam ab Aiacis fabula coronidem im-
 ponit. Stricto enim ense generose sane, et ut de-
 cebat Afranium, in conspectu omnium ad sepul-
 crum

ἐπὶ τῷ τάφῳ, καὶ ἀνάξιος ὢν, μὲν τὸν Ἐνθά-
 λιον, πρὸ πολλῶ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρη-
 τόρετο· καὶ τὸτο ἔφη ἰδόντας τὰς παρόντας ἅ-
 παντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπακινέσαι τὸν Ἀ-
 φράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ κατεγγί-
 γνωσκον, μονονεχὶ ζωμῶν καὶ λοπαδῶν μειωνη-
 μένα, καὶ ἐπιδαικνύοντος τῇ τῶν φλακάντων
 μνημῆ· τὸτο δὲ μάξιμα ἡττίαςάμην, ὅτι μὴ
 τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τῶ δράματος
 προαπροσφάξας, ἀπέθανε.

Πάλλας δὲ καὶ ἄλλας ὁμοίους τάτοις ἔχων σοι,
 ὦ ἐταῖρε, κατακριθμήσασθαι, ὀλίγων ὁμῶς ἐπι-
 μνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἐτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετε-
 λεύσασμαι, τὴν συμβάλειν, ὅπως αὖ ἀμεινον συγ-
 γράφοι

crum se interemit, non indignus, ita me Mars
 amet, qui multo ante moreretur, si quidem de-
 clamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent prae-
 sentes, omnes admiratos esse, et supra modum
 laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius
 damnabam, qui tantum non iusculorum et pati-
 narum meminisset, illacrymareturque mentioni
 placentarum; hoc vero nomine maxime illum in-
 cufabam, quod non interfecto antea scriptore,
 qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce,
 cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen pau-
 corum facta mentione ad alterum promissum meum
 iam transibo, ad consilium, quomodo quis scri-
 bat

γράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ αξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παρατρέχουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ κωπητέων, τὰ μικράτατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόκονως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ μὲν ὅλον κάλλος, τοσάτον καὶ τοιάτον ἦν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τῷ ὑποποδίᾳ δὲ τό, τὸ εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξέσθον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάντα μετὰ πολλῆς φροντίδος διαξιών.

Ἐγὼ γ' ἂν ἤκασά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ἧδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόν-
τος,

bat melius. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae inciticia vero, et pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoracione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in his iminorantur. Velut si quis Olympii Iouis totam quidem pulchritudinem talem, tamquam multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur non aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus per-
curre-

τος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀνα-
 λωκτός· εἰς ψυχρὰν καὶ ἔδεν ἡμῖν προσήκσαν
 διήγησιν· ὡς Μαῦρες τις ἵππεύς, Μαυσάκας
 τῆνομα, ὑπὸ δόψας πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη,
 καταλάβοι Σύρας τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον
 παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι
 φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες, ὡς
 τῶν φίλων εἶη, κατεδέξαντο, καὶ εἰσιάσαντο·
 καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεσμηκότα καὶ
 αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφεῖ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ
 στρατευομένῃ. μῦθοι τὸ μετὰ τῆτο μακροί,
 καὶ διήγησεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυ-
 ρσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὰς ἐλέφαντας πολλὰς ἐν
 τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὁ-
 λίσκῃ

curreret, viginti autem vel amplius mēsuras
 aquae (clepsydras) impenderet in frigidam et ni-
 hil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus
 aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per mon-
 tes uberrans, Syros quosdam rusticos deprabenderit,
 qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi
 pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse,
 acceperint convivio: etenim forte quendam illorum
 et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse,
 quod suus frater in ea regione militaret. Hinc
 fabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in
 Mauritania venatus esset, et ut vidisset elefantas
 multos una pascentes, et ut parum abfuisset, quin
 a leo-

λίγῃ δαΐναταβρωθείη, καὶ ἡλίχας ἰχθῦς ἐπρία-
το ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς,
ἀφείς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς το-
σαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαιάς,
καὶ Φύλακας, καὶ ἀντιΦύλακας, ἄχρι βαθείας
ἐσπέρας ἐφεισήμεν ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρας πάμμεγέθους ἀξίας ὠνέ-
μενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβς, τάχα καὶ συν-
δειπνῆι μετ' αὐτῷ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ
ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ
ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ
Μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος
ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ σκετόπεδον. καί τοι πόσα
ἄλλα

*a leone deuoratus esset, et quantos Caesareae pisces
emerit. Et historicus admirabilis, omiſſis tantis
caedibus, quae circa Europum factae sunt, et
inuasiones, et inducias necessarias, et custodes
et his oppositos custodes alios, ad seram vsque
vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum
Caesareae scaros ingentes vili pretio euentem:
nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus
cum illo erat, scaris iam paratis. Quae nisi cum
cura scripta essent in historia, magna nos igno-
rassemus, et iactura Romanis intoleranda fuisset,
si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non
inuenisset, sed incoenatus in castra rediisset.*
Quam-

ἄλλα μακροῦ γελοϊότερα ἐκὼν ἐγὼ τῶν παρήμυι;
 ὡς καὶ αὐλητρεῖς ἦεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐ-
 τοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦ-
 ρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαν-
 σάκῃ πόρπην· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς
 ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια
 τοιγάρτοι· εἰκότως ἂν τις εἴποι τὰς τοιᾶντας,
 τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 αὐτὰ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.
 Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ ἕτος γελοῖός,
 εἰδὲ τὸν ἕτερον πίδα' ἐκ Κορίνθου πώποτε προ-
 βεβηκώς, εἰδ' ἄχρ' Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, εἴ-
 τι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὥδε ἤρξατο·
 μέμνημαι γάρ· ὅτα ἰΦθαλιμῶν ἀπιστότερα·
 γρά-

Quamuis quot alia longe magis ridicula prudens
 ego nunc praetermitto? ut tibiцина etiam illis ex
 proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dede-
 rint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fi-
 bulam Mausacae, multaue alia ex hoc genere,
 ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito
 ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non
 videre, spinas vero illius, radici proximas, ac-
 curate considerare.

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridicu-
 lus, qui neque alterum Corintho pedem protu-
 lisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset;
 certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam;
 ita, meminī enim, exorsus est: *Αὐρες μῆνιν σφί-
 deles*

γράφω τοῖνυν ἃ εἶδον, ἔχ' ἁῖηκασά. καὶ ἔτι
 ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥς τες δράκοντας
 εἶφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τῶτο
 αὐτοῖς· χιλίης γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζών-
 τας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν
 τῇ Περσίῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τέτους
 δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους,
 ὑψηλὰς αἰωρεῖσθαι, καὶ πέρρωθεν ἐπελαυνόν-
 των, δέος ἐμπροσθεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπει-
 δὲν ὁμῶς ἰωσι, λύσαντες αὐτὰς, ἐπαφιάσι τοῖς
 πολεμίοις· ἀμείλει πολλὰς τῶν ἡμετέρων ἔτι
 καταποθῆναι· καὶ ἄλλας, περισπειραθέντων αὐ-
 τοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ
 ἐφ'esὼς ὁρᾶν αὐτὰς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δει-
 δρε

deles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae
 audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, ut di-
 ceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis nu-
 meri signum: mille enim, puto, milites draco
 ducit) viuos esse serpentes ingenti magnitudine, qui
 nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos
 vero initio quidem in contis magnis reuinctos celsos-
 que ferri, ac e longinquo dum innadant, terrorem
 iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum con-
 curretur, solutos illos hostibus remittunt. Itaque
 multos nostrorum ita deuoratos, et alios cum spiritus
 illos suis complexi essent dracones, suffocatos eis so-
 que. Haec uero ex propinquo se uidisse, ipsum, in
 loco

δρα ὑψηλᾷ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὐγε ἐποίη-
 σε μὴ ὁμύσει χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ καὶ ἂν ἡμεῖς
 θαυμαστὸν ἔτω συγγραφεὶα νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ
 χειρὸς αὐτὸν μεγάλη καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ
 τέτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ,
 καὶ ἐτρώθη περὶ Σῆραν, ἀπὸ τῶν Κρανείων δὴλον-
 ὅτι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κοριν-
 θίων ἀκρόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδό-
 τω, ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχῃ γεγραμμένον πόλεμον
 ἑώρακει, ἀλλ' ἐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἦδει, ἐδὲ μη-
 χανήματα οἷά ἐστιν, ἐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχι-
 σμῶν ὀνόματα. πάνυ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν

loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene
 sane fecit, quod non ex propinquo congressus est
 bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scri-
 ptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua
 magnifica quaedam et clarissima facinora hoc bello
 edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulnera-
 tus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter
 a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corin-
 thiis audientibus recitavit, qui accurate scirent,
 illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse.
 Sed neque arma ille novit, neque machinas, qua-
 les sint; neque acierum aut ordinum struendo-
 rum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *dire-*

μὲν τὴν ἐρθίζαν Φάλαγγα 10), ἐπὶ κέρως δὲ λείπειν τὸ ἐπὶ μετώπῳ ἄγειν.

Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακισίοις καὶ ὅλοις ἑπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τῷτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι Φησὶ τὴν μάντοι ἐπιγραφὴν

etiam aciem vocat obliquam agmen: in cornu vero ducere dicit, quod est ducere in frontem.

30. Unus autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media acta sunt, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse.

Titu-

10. Πλαγίαν -- Φάλαγγα] *Obliqua siue transuersa acies siue agmen est, cum in frontem ducuntur milites: recta, cum in cornu. Igitur in transuerso agmine plures longe aduersis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in recto agmine contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, et transuersum agmen dixit in cornu duci (vnde rectum potius agmen oritur) pro eo quod debebat dicere, in frontem. Gesner.*

γραφὴν ὀλίγη δεῖν μακροτέραν τῇ βιβλίᾳ ἐπέ-
 γραψεν, Ἀντιοχίαν δὲ τῇ Ἀπόλλωνος ἱερυνίκου
 (δόλῃχον γὰρ πε, οἶμα, ἐν παισὶ νενικήκει)
 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μη-
 δίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφ᾽ ἡγήσεις.

Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγρα-
 φότος ἦκσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσε, καὶ
 τὴν Ὀσρέε σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ
 λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπέδητον ἡμῖν θρι-
 αμβον· ἔτι πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευ-
 δεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ
 πάλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μετέθε-
 τε μεγίστην, καὶ κάλλι καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐ-

πισκο-

Titulum tamen, parum abest, quin maiorem libro,
 inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro Apol-
 linis certamine victoris (cursu, credo, aliquando,
 puer vicerat) eorum, quae in Armenia, et Me-
 sopotamia, et Media a Romanis modo gesta sunt,
 enarratio.

31. Iam vero audiui etiam qui futurarum re-
 rum historiam scripserat, et captiuitatem Vologesi,
 et Osrois caedem, ut leoni obiciendus sit, et su-
 per omnia desideratissimum nobis triumphum.
 Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem
 iam scriptionis properavit. Verum etiam urbem
 iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maxi-*
mam, et pulchritudine pulcherrimam, illud vero ad-

Bb 2

huc

πισκοπεῖ, καὶ διαβλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐ-
τὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρη̃ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμό-
νοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τῷτο μὲν ἔτι ἄκριτον,
καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου
πολλῶ καὶ κορυΐζης συγγραφικῆς γέμυσσα. τὰ δ'
ἐν Ἰνδοῖς πραχθῆσόμενα ὑπέσχετο ἤδη γρά-
ψειν, καὶ τὸν περίπλεν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ
ἔχ ὑπέσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προσί-
μιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρί-
τον τάγμα, καὶ οἱ Κελτῆ, καὶ Μαύρων μοῖρα
ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἔτοι ἐπεραιώθησαν
τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς
δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, ἔκ εἰς
μακρὰν

huc considerat et consulit, vtrum *Victoriam* il-
lam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*.
Et istud quidem nondum iudicatum est, et
adhuc sine nomine nobis vrbs illa pulcherrima,
deliriis multis, et pituita mala atque muco histo-
rico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando
gerentur, iam scripturum se recepit, externique
maris circuitum. Neque ista intra promissionem
subsistant, sed prooemium Indicae iam composi-
tum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum
pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flu-
men traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut ele-
phantorum quomodo sint impetum excepturi, ea
non

μακρὰν ἡμῖν ὁ Θαυμάσιος συγγραφεὺς, ἀπὸ Μυζουρίδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῆσι, τὰ μὲν ἀξιοράτα ἔθ' ὁρῶντες, ἔτ' εἰ βλέποινεν, κατ' ἀξίαν εἶπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοῶντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀναιρίμαν γλῶτταν, Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνωμένοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐτὰ καὶ αὐταί, παγγέλοιοι· τῷ δαῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὐτὸ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀσειάτερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίῳ Σαγαλασέως Παρθονικῶν· ἔδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἰσο-

ρίδας

non ita multa post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae incititia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero et confingant, quidquid in linguam illem importunam, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum* tot libri: et rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe vt *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, vt ridiculo ha-

ρίας ἔτω καλὰς ἔσας, ἀλλὰ τὰ χρησίμῃς ἕνεκα, ὥς ὅσις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ἄρθῳ συγγράφειν ἔτος προσ-
εἴληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσδεῖται, εἴγε
ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμέ-
σων ἢ θατέρω ἄρσις, τὸ ἔταρον πάντως ἀντισ-
τάγει.

- Καὶ δὴ τὰ χωρίον σοι, φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς
ἀνακενάθαρται, καὶ αἱ τε ἀκάνθαι, ἐπύσσαί-
σαν, καὶ βῆτοι, ἐκκεκομμένα εἰσι, τὰ δὲ τῶν
ἄλλων ἐρείπια ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴ τι τρε-
χὺ δὴ, καὶ τῆτο λεῖον ἐσιν. ὥς οἰκοδομεῖν τε
δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὥς δεῖξῃς, ἐκ ἀνατρέψαι μό-
νον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλλὰ τι καὶ αὐ-
τὸς

beam, et ludibrio traducam historias ita pulchras,
verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec
et horum similia fugerit, ille bonam iam partem
ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis
adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica prae-
cipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius
sublationem contra inducere alterum.*

33. Et sane area tibi, dicat aliquis, accurate
purgata est, atque spinæ, quotquot erant, et
rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam elata, et
si quid asperum fuerat, iam leve est. Itaque iam
ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum
ostendas, qui non euertere modo fortiter aliorum
res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogi-
tare,

τὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν, καὶ ὁ ἄδεις αὖν, ἀλλ' ἔδ' ἔ Μῶμος μωμήσασθαι δύναται.

Φημί τοίνυν τὸν ἄριστα ἰσχυρίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαίότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδιόχετόν τι τῆς φύσεως δῶραν· ἡ δύναμις δέ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔσω· ταῦτα μὲν ἔν-ἄτεχνα, καὶ ἔδὲν ἐμᾶ συμβέλλει δέοντα. ἔ γὰρ συνετὸς καὶ ὀξεὺς ἀποφαίνειν τὸς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοι-ἄτης φησὶ τῷ πο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλὰ αὖν, μᾶλλον δὲ τὰ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰς σκοπεύειν καὶ μετακοσμεῖν ταὶ τηλικαῦτα ἔδυνάτο.

tare, quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero, vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantius esset pretii, si refingere et instaurare talia

ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἀργυρεῖν ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἄλλα πᾶ τὰ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; ἐκ ἑς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρησιν αὐτῶν τὴν προσήκυσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἰκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θεών, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς ἔχ' ὑπόσχοιντο ἂν σοι τῆτον Περδικαν παραλαβόντες, εἰ δὴ ἑτόκές εἰσιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεῖς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασιῷ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτυσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπό-

posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum conuenientem. Sicut nempe etiam Iccus, et Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui nouercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, et qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit: verum hoc promiserit,

sc

ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνασιακῆς
 παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης,
 ὥς ἐ ἀπέσω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπιφθονον τῆτο τῆς ὑ-
 ποσχέσεως, εἰ τέχνην Φαμέν ἐφ' ἔτω μεγάλῃ
 καὶ χαλεπῇ τῷ πράγματι ἐφευρημέναι. ἡ γὰρ
 ὄντινῃν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα
 Φαμέν, ἀλλὰ τῷ Φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς
 λόγους ἡσυχμένῳ ὑποδείξειν ὁδὸς τινὰς ὀρθὰς, εἰ
 δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θῆττον
 ἀν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν II) ἄχρι καὶ πρὸς
 τὸν σκοπόν.

Καί-

se datam sibi materiem aptam natam recipiendae
 illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque ablit a nobis etiam
 inuidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei
 ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim
 hoc dicimus, nos quemcumque de medio arre-
 ptum reddituros historicum: sed ei, qui natura
 prudens, et optime ad dicendum exercitatus fue-
 rit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem ta-
 les videantur esse, quas ingressus aliquis celerius
 faciliusque perfecit quae oportet, atque ad sco-
 pum peruenerit.

Bb 5

36. No

II. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomo-
 do hic legitur, ita et alios esse locutos,
 et bene ea cum reliquis cohaerere, illi gra-
 tias agam merenti lubens. Interea inter-
 pretatus sum, ac si legatur, quomodo Lu-
 cia-

Καίτοι ἔ γάρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῖ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἔπει· καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ κῦλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίσαστο. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, ἐκ ἂν τι αὐτῶν χειρζεγήσειεν. ὑποδειξαντος δέ τινος, ῥῶσά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιο ἑφ' αὐτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδοσθῶ, συνίσταί τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκώς, εἶος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπερίαν

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, et inflaret tibias, ac nosset omnia. Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque discat, et bene deinde suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare; si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici dūcis

cianum dedisse suspicor, τολῶσαιεν δ' χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἰκοίτο. Οὐ γάρ ἂν Φαίης κ. π. λ. Gesner.

πειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, καὶ τῇ Δία, καὶ ἐν
 στρατοπέδῳ γεγενώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ
 ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ἔπλα ει-
 δώς, καὶ μηχανήματα ἐνίαι, καὶ τί ἐπὶ κέρως,
 καὶ τί ἐπὶ μεταθήκῃ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱπ-
 πεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιε-
 λαύνειν, καὶ ὅλως, ἢ τῶν κατοικιδίων τις, ἔδ-
 οῖος πιστεύειν μένειν τοῖς ἀπαγγέλλασαι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος
 ἔσω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,
 μήδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσαι τοῖς
 Φαῦλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέ-
 χθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω
 αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλ-
 μόν

ducis prudentiam habere; porro qui in castris ali-
 quando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie
 milites viderit, armaque et machinas quasdam
 norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*,
 quomodo ordines, quomodo equites, et vnde?
 et quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo,
dictur nobis non aliquis, qui domi desideat, quique
 credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit ani-
 mo, neque metuat quemquam, neque quidquam
 speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad
 gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus.
 Sed neque curae ipsi sit Philippus, oculo priuatus

ab

μόν ὑπὸ Ἀσέρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ ταξέτῃ ἐν
 Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται·
 μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλεΐτου
 αφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ
 σαφῶς ἀναγράφοιτο. εἰδὲ Κλέων αὐτὸν φο-
 βήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κα-
 τέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν, ὅτι ἐλεῖθριος
 καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἔτος ἦν· εἰδὲ ἡ σύμπα-
 σα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κα-
 καὶ ἰσορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν
 Νικίαν τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ
 ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντα πίνοντες οἱ
 πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιοτάτον) ὑπὲρ
 εἰδένος τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰ-
 τίαν, ὅν τὰ δυσυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς
 ἐπρά-

ab Astere Amphipolite sagittario ad Olynthum;
 verum qualis est, talis ostendetur: neque Ale-
 xander illum anget, de Cliti caede crudeliter in
 conuiuio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon
 illum terrebit, multum in concione valens, et
 regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum
 furiosumque esse hominem: neque vniuersa Athe-
 nienſium ciuitas, si Siculas clades enarret, et De-
 mosthenis captiuitatem, et mortem Niciae, et vt
 sitierint, et qualem aquam biberint, et vt inter
 bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri,
 si, quae infelicititer aut parum prudenter facta sunt,

ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν,
ἀλλὰ μνηστὴς ἦν· ὥς, καὶ καταναυμαχῶνται,
τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, καὶ Φεύ-
γῳσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξα-
σθαι δεῖον, μὴ τι παρέλιπεν 12)· ἐπεὶ τοί γε εἰ
σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τ' ἀναντίον εἰπὼν ἔπα-
νοξάσθαι ἐδύνατο, ῥᾶλλον ἢ ἐνὶ καλὰ μὲν
λεπτῷ τὸν Θεκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα, καταδύσαι δὲ τὴν
Εἰρε-

ea quemadmodum contigere enarret. neque enim
ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum
nauali praelio vincuntur, non ille est, qui sub-
mergit; et, si fugiant, non ille, qui tergis instat.
Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermi-
serit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in-
contrarium narrando, corrigere potuisset, facillimum
erat Thucydidi, tenui vno calamo euertere mu-
nitionem Epipolis impositam, et Hermocratis
tire-

12. Μὴ τι παρέλ.] Obscuriusculum reddit
hunc locum illa Atticis affectatio, circa
negationem μὴ τι, quae, caeterorum ratio-
ni collata, abundat. Itaque idem hic valet
μὴ τι, quod alias in eadem constructione va-
leret τᾶτο. Sententia igitur haec erit, scri-
ptori rerum patriae suae aduersarum impu-
tari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso
tempore, cum eae gererentur, vota facere
pro felicitate suorum intermiserit. Gesner.

Ἑρμοκράτης τρεῖς, καὶ τὸν κατάρατον Γύλι-
πον διαπείραι μεταξὺ ἀπατειχίζοντα, καὶ ἀπο-
ταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακυσί-
κας μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβάλλειν, τὰς δ' Ἀθη-
ναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ
τῶν πρώτων τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἐλπιδῶν. ἀλλ',
οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα ἔδῃ Κλωθῶ ἂν ἔτι
ἀνακλώσειεν, ἔδ' Ἀτροπος μετατρέψει.

Τῷ δὲ συγγραφέῳ ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη
εἶπεν. τῷτο δ' ἐν ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ
Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὦν, ἡ ἐλπί-
ς κἀνδῶν πορφυρεῖν, καὶ σερπτόν χρυσῆν, καὶ
ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν
τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
ποιή-

triremem submergere, et exsecrabilem illum con-
fodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis
intercludit: et tandem Syracusanos quidem in
Lautumias coniecere, Atheniensibus vero *hoc prae-
stare*, vt Siciliam atque Italiam secundum primas
spes Alcibiadis nauigatione complecterentur. Ve-
rum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho re-
tro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem vnum opus, vt gesta sunt
singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit,
quam diu Artaxerxen metuet, cuius sit Medicus,
aut purpuream togam sperabit, et torque*m* au-
ream, et equum Nisaeum accipere mercedem
suarum in historia laudum. Verum Xenophon
hoc

ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, ἔδὲ Θεκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἑχθρας· καὶ Φιλῆ, ὅμως ἐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τῆτο ἴδιον ἰσορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἰσορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυσ εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκρόντας, ἀλλ' εἰς τὰς μετὰ ταῦτα συνομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν
 • κολακευόντων μερίδος εἰκότως αὖ νομισθεῖς,
 ὅς

hoc non fecerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet priuatim quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias, et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Vnum enim, vt dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in vniuersum, norma vna et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur.

40. Si quis vero quod praesens est modo obseruet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos

ες πάλαμ ἢ ἰσορίαν ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέσραπτο,
 ἔ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμνασικὴν. Ἀλεξάνδρῃ
 γὰρ καὶ τῷτο ἀπομνημονεύουσιν, ὡς ἡδέως αὐ-
 τῷ φη πρὸς ἑλπίον ἀναβίεν, ὦ Ὀνησίκριτε, ἀπο-
 θανῶν, ὡς μάθοιμι, ὅπως ταῦτα αἱ ἄνθρωποι
 τότε ἀναγνώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινέ-
 σι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονται
 γὰρ ἔ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τῷτῳ ἀνασπά-
 σαι ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ
 γὰρ, καί τοι πρὸς τὸ μυθώδες τὰ πλεῖστα συγ-
 γεγραφέτι ὑπὲρ τῆς Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πι-
 σεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τῷτο εἰς ἀπό-
 δειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι,
 ὅτι

quos olim historia ab initio inde non magis, quam
 exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* auer-
 sata est. Alexandri quidem illam quoque memo-
 rabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit,
Onesicrite, vel ad paruum temporis spatium post
 mortem meam reuiuiscerem, audiendi causa, quo-
 modo ista lecturi sint, qui cum erunt, homines.
 Nunc vero ea si laudant ex amplectuntur, mirari
 noli: putant enim ea se non parua quadam esca pi-
 scaturos esse nostram quisque beneuolentiam. Ho-
 mero sane, licet fabulose pleraque scripserit de
 Achille, iam ad credendum quidam inducuntur,
 solum illud ad veritatis demonstrationem ma-
 gnum signum ponentes, quod non de viuō scri-

ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφέν. ἔ γὰρ εὗρίσκουσιν
ἔτινος ἔνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

Τοιαῦτος ἔν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔσω, ἄφοβος,
ἀδέκαστος 13), ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀλη-
θείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦ-
κα, τὴν σκιάφην δὲ, σκιάφην ὀνομάζων, ἔμί-
σει, ἔδὲ Φιλία νέμων, ἔδὲ Φειδόμενος, ἢ ἑλεῶν,
ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος δικαστῆς
εὖναι ἅπασιν, ἄχρι τῆ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεί-
μα πλεῖον τῆ δέοντος· ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις,
καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί
τῷδε,

scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur,
inueniunt.

41. Talis igitur mihi sit historicus, metus ex-
pers, incorruptus, liber, fiducia et veritatis
amicus; qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum*,
scapham dicat scapham: Non odio, neque ami-
citiis tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non
misericordia, aut pudore vel verecundia tactus,
iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne
quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*,
nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem
agno-

13. Ἀδέκαστος] *Philostratus* in *Polluce* p. 593.

cum usurpasset hanc vocem, sic exponit;
ἀδεκάστος δὲ ἀκροατὰς καλῶ τὰς μήτε εὖ-
νας, μήτε δύσνας, qui verissimus etiam hic
est huius vocis sensus. *du Soul.*

Luc. Op. T. III. Cc.

τῷδε, ἢ τῷδε δοῖται λογισμῶς, ἀλλὰ τί πέ-
πρακται λέγων.

· Ὁ δ' ἐν. Θουκυδίδης εὖ μάλα τῷτο ἐνομοθέ-
τησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγρά-
φικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδο-
τον, ἄχρει τὰ καὶ Μῆσας κληθῆναι αὐτὰ τὰ βι-
βλία· κτήμα τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγ-
γράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα 14)· καὶ
μὴ

agnoscens nullum, non quid hic vel ille existi-
maturus sit reputans, sed dicens, quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit
Thucydides, virtutemque et vitium historici di-
stinxit, cum maxima in admiratione videret esse
Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *patrius*
in perpetuum scribere se ait, *quam commissionem*,
quae in praesens tantum placeat: neque fabulosa-
tem

14. Κτήμα τε — καὶ ἀγώνισμα] Thucyd. I.

22. Κτήμα τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα
ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκῆειν σύγκειται. Ele-
gans est antithesis verborum, ut ἐς αἰεὶ, et
ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum et in prae-*
sens; sic κτήμα et ἀγώνισμα. Κτήμα est
res ipsa, quae servatur et possidetur, veritas,
historia vera. ἀγώνισμα vero certamen lu-
dicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis
adornata, quae auditoribus incunda. Cita-
vit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter
exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et
κτήματα περτὴν ἀλήθειαν. *Reitz.*

μὴ τὸ μύθῳδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλη-
θειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον·
καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ
φρονῶν ὑπέθοιτο ἰσχυρίας, ὥς εἴ ποτε καὶ αὐ-
θις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί, πρὸς
τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ.

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγρα-
φεὺς ἠκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς
ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ
κίερχαρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγ-
κύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥη-
τορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρ-
χέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρητικώτερον διακεῖ-
μενος.

*tem sibi probari, sed verum de factis posteritati se
relinquere: subiungitque utilitatem, quemque fi-
nem, si quis recte sapiat, constituat historiae: ut
si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit,
respicientes ad ea, quae olim scripta sunt, quomodo
recte utantur praesentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum histori-
cus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et
eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem
illa atque aspera, et periodis continua, et argu-
mentis contorta, caeteraque vi oratoria, non ad-
modum acutus et inhorrescens, sed placide magis
affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae

μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύσειχος ἔσω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημώ-
τατα δηλᾷ τὸ ὑποκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῷ συγγραφέως σκοποῦς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, ἔτω δὲ καὶ τῇ Φωνῇ αὐτῷ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος; σα-
φῶς δηλῶσαι, καὶ φανώτατα ἐρραφανίσαι τὸ
πρᾶγμα, μήτε ἀπαρρητοῖς, καὶ ἔξω πάντε ἐνό-
μασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ καπηλι-
κοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τὰς πολλὰς συνιέναι, τὰς δὲ
σπεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμα-
σι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτή-
δευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ ταῖς κατηρτυμένοις
τῶν ζωμῶν εὐκότως ἀποφαίνει τὰς λόγους.

Καὶ

quidem sint densae et crebrae: dictio autem dilu-
cida et ciuilis, quae quam clarissime designet
materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris me-
tas posuimus dicendi libertatem et veritatem: ita
et linguae illius, seu *dictioni*, scopus vnus pri-
mus, dilucide explicare, et clarissime rem de-
clarare, neque secretis, et remotis ab vsu nomi-
nibus, neque hisce de media turba vel de caupo-
na *sumis*, sed quae vulgus intelligat, laudent
eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non
nimium turgidis, et quae minime videantur quae-
sitae: alioqui ofus per nimia condimenta corruptis
similem orationem faciunt.

45. Ac

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖτω, καὶ προσαπτέ-
σθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος,
καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ' ὁπότεν πα-
ρατάξῃσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμ-
πλέκῃται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῶς τινος ἀ-
νέμῃ ἐπ' ἐχρίασοντος τὰ ἀνάγναια, καὶ συνδιοίσον-
τος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἀκρῶν τῶν κυμάτων τὴν
ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ
μὲν κἀλλεὶ καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συν-
επιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιωμένη, μὴ
ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα.
κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσασθαι,
καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυ-
βαντα,

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid,
adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis
ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et ma-
xime cum aciebus, et pugnis, et nâualibus prae-
liis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico
quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat,
cellamque per summos fluctus nauim perferat.
Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchri-
tudine dicendorum et magnitudine attollatur, et
quantum eius licet, exaequetur, interim in per-
egrinitatem non exeat, neque ultra quam op-
portunum est, fanatico quodam spiritu efferatur.
Tum enim maximum periculum est, ne extra
numeros moveatur, et in poëticum furorem in-

βαντα, ὥς μάλιστα παισέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότες, ὡς ἵππο-
 τυφία 15) τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος ἔμικρόν
 γίγνεται. ἄμεινον ἂν ἐφ' ἵππε ὀχεμένη τότε
 τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν,
 ἔχομένην τῷ ἐφιππίῃ, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς
 Φορέας.

Καὶ

cidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt ha-
 benae, et sobrietati studendum, cogitantes esse,
 ut equorum, ita etiam orationis morbum non
 paruum nimiam ferociam. Optimum igitur tum
 fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri
 cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne
 ab impetu equi destituatur.

46. Ve-

15. Ἴπποτυφία] Ἴπποτυφία est *fastus ille*
poëticus, sic enim vocavit grandia verba,
 quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae
 vitiant orationem prosam. Ἴππος et βοῦς
 apud Graecos in compositis augendi vim ha-
 bent. βοῶπις, quae grandes oculos habet.
 βεπαις, catulaster in glossis et apud Orien-
 tium, h. e. maior puer, qui incipit catullire.
 sic ἵππαλεκτρύων est magnus gallus;
 ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate et
 magnifice de se sentit. Sic ἵπποτυφία est
 magnus fastus, et in oratione nimius et ina-
 nis verborum tumor. Gracivus.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω
καὶ μέση χρῆσέον, ἔτε ἄγαν ἀφισάντα, καὶ
ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) ἔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλί-
γον, ὡς οἱ πολλοὶ, σναύπτοντα. τὸ μὲν γὰρ
ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκέασιν.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ ἔχ' ὡς ἔτυχε συνα-
κτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταιλαιπῶρως πολ-
λάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνυκρίνοντα, καὶ μάλιστα
μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς
ἀδεαυότερον ἐξηγαμένοις προσέχοντα, καὶ ὥς
ἐμύασειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. πάν-
ταυθα

46. Verum compositione etiam verborum tem-
perata et media vtendum, vt ea neque nimis
distrahas et dimoucas, asperum enim; neque
rhythmo pæne, vt plerique, concludas: quorum
hoc quidem vitiosum est, illud vero insuaue au-
dientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere
oportet, sed cum labore et acumnabili quadam
diligentia, instituto sæpius de iisdem iudicio.
Et maxime quidem, quae quis ipse praesens in-
spexit, *scribet*; sin vero minus, fidem illis habeat,
qui narrant incorruptius, et quos coniiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere
quidquam rebus gestis vel adicere. Et hic iam

ταῦθα ἤδη καὶ σοχαστικός τις, καὶ συνθετικός
τῷ πιθανωτέρῳ ἔσω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν,
καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλεῖ ἐτι, καὶ ἀδιάρθρω-
τον. εἶτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κήλ-
λος, καὶ χρωνύτω τῇ λέξει, καὶ χρηματίζέ-
τω 16), καὶ ῥυθμιζέτω.

Καὶ ὅλως, εἰσκέτω τότε τῷ τῷ Ὀμήρῳ Διί,
ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὀξῶντι,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐ-
τὸς,

ad coniecturam acutus fit, et qui argumentis eli-
cere, quid sit probabilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia, aut pleraque; pri-
mo quidem commentarium quoddam illorum con-
textat, et corpus faciat informe adhuc, et artibus
suis nondum distinctum. Tum ordine adiecto
pulchritudinem inducat, et dictionis colorem
addat, et orationem rebus accommodet, et com-
positioni studeat.

49. Et omnino tum Homérico illi Ioui similis
sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ra-
tione

16. Χρηματίζέτω] Lege omnino σχηματι-
ζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes li-
bri prae se ferunt. du Soul.

τοὺς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων· ἰδίᾳ ἐράτω, καὶ
 δηλᾶτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλᾶ
 ὄρωντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω,
 εἰ μάχοντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρετάξει μὴ
 πρὸς ἓν μέρος ἐράτω, μηδ' ἐς ἓνα ἱππέα, ἢ πε-
 ζόν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προφητῶν, ἢ Δημο-
 σθένους ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τὰς στρα-
 τηγὰς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαν-
 το, καὶ κείνῳ ἀκασίτω, καὶ ὅπως, καὶ ἥτινι γνώ-
 μη, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀνκριχθῶ-
 σι, κοινὴ ἕσω ἢ θάλασσα, καὶ ζυγοστατείτω τότε,
 ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ, τὰ γιγνώμενα, καὶ συνδιωκέ-
 τω, καὶ συμφευγέτω.

Καὶ

tionē ipse quoque iam res Romanorum singula-
 tim inspiciat, et, quales sibi visae sint ex alto,
 contemplanti, enarret; iam vero Persarum: tum
 utrasque, si pugnent; et in ipsa adeo acie non
 ad unam partem respiciat, neque ad unum equi-
 tem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis pro-
 filiar, aut Demosthenes exscensum prohibeat:
 ad duces quidem primum; et, si quid illi impe-
 rent, illud quoque audiat, et quomodo, et qua
 mente, et consilio iniunxerint. Postquam vero
 ad manus ventum, commune sit spectaculum, et
 quasi trutinā suspendat quaecunque geruntur, et
 persequentes comitetur, et fugientes.

Καὶ πᾶσι τέτοις ῥέτρον ἐπέξω, μὴ ἔς κέρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρώς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολύεσθω· καὶ γήσας ἐνταῦθα περ ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνετω, ἣν κατεπεύγῃ· εἴτα ἐπανίτω λυθεῖς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω (17), καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ, εἰς Ἰβηρίαν, εἴτα εἰς Ἰταλίαν, ὡς μηδενοῦ καιρῷ ἀπολείποιτο.

Μάλι-

50. Et modus adfit hisce omnibus, ne ad fatietatem, neque imperite, neque iuueniliter *narpei*; sed cum facilitate se quadam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si vigeant, transeat: tum redeat exsolutus, vbi ista vocauerint, festinetque ad omnia, et quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transuoletque ab Armenia quidem in Mediam: inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

51. Ma-

17. Ὅμοχρονεῖτω] Musicorum est vocabulum, cum vox et cithara suos quaeque tonos seruantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum vtrunque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum est, aut breue, aut longum, aut diuisum. *du Soul.*

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύειαν παρασχεῖσθαι τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ εἰληπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον (18)· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διὰ-

51. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat: peruersum vero, aut alieni coloris,

18. Τὸ κέντρον] Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere; nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei conuexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inuersas, si obiectum ad certam distantiam admoueatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβεῶν intellexit, ut ad amissim, ad normam, dicimus, pro accurate, i. e. pro assidue facta planitie, quae opponatur distortae? Reitz.

διάστροφον δὲ, ἢ παράχρην, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· ἔγὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι 19) γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενά ἐσι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥς, ἔ τί εἴπωσι ζητητῶν αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ νομισέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα, Φειδία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι σοικῆναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. ἔδδ' γὰρ ἔδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα,

coloris, aut figurae diuersae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, et dicentur *omnino*; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In vniuersum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuiquam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam

19. Τοῖς ῥήτορ.] Τοῖς ῥήτορσι γράφειν est sub magistro eloquentiae siue rhetore exercitationis causa scribere, vti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφειν potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. *Gesner.*

τα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίειν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρ-
 χε, καὶ περποβεβλήτο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων,
 ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μόν-
 ον; καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ
 ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπὴνδιζον τῷ
 χρυσῷ. καὶ τῷτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἕς δέον
 οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιαῦτο δὲ τοι καὶ
 τὸ τῷ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι
 τὰ πέπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα
 ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκρωμένος οἴη-
 ται, μετὰ ταῦτα εἰρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ με-
 τὰ τῷτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται,
 καὶ τὸν οἰκειὸν ἔπαινον ἀπέληφε τὸ ἔργον τῷ
 τῆς ἰσορίας Φειδία.

Πάν-

riam faciebant: verum illa quidem aderat, et subie-
 cta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Ar-
 giuis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et
 secabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et
 concinnabant, et auri velut florem inducebant:
 eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
 opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus
 historici, cum ornatu disponere res gestas, et
 quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi,
 qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dieun-
 tur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum
 accurate, et propriam sibi laudem consecutum
 est opus historico nostro Phidiae.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπρο-
οιμίᾳσιν μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχήν, ὅταν
μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὰ πρῶτα, προδικησά-
σθαι τι ἐν τῷ προοίμιῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
Φροίμιῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῆντι περὶ τῶν
λεκτέων.

Ὅπότεν δὲ καὶ Φροίμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μό-
νον ἀρξέται, εἴτε ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν,
ἀλλὰ τὰ τῆς εὐνοίας παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμα-
θειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκράτοις. προσέξουσιν μὲν
γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ, ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγ-
καίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθεῖ
δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας
προσκ-

52. Omnibus autem iam paratis, et sine pro-
oemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non
valde postulabit praestrui quidquam in propemio.
Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhi-
bebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum verò utetur prooemio, a duobus
tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed
omisso illo, quod ad benevolentiam pertinet, at-
tentionem ac docilitatem in auditoribus parabit.
Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut
necessariis, aut domesticis, aut vtilibus dictu-
rum: docilem autem, et ea quae sequuntur di-
lucida reddet, exponendis ante causis, et
iam. O. 22

prae-

προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιούτοις προοιμίσι οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γινόμενα ἐξήγηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμασὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλᾶντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς· Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐα-
Φῆς

prae finiendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

54. Talibus prooemiis Optimi historicorum vñ sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum; Thucydides autem, magnum et ipse futurum ratus et memoria dignissimum, et maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum, aut correptum. Com-
cinnus

Φῆς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔσω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν
 μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶ-
 μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ἐστίν· ὥς τε ταῖς
 τῆς διηγέσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως
 τε καὶ ὁμαλῶς προϊῶσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥς τε
 μὴ προὔχῃ, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ
 σαφὲς ἐπανδείτω τῇ λέξει, ὥς ἔφην, μεμη-
 χανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμά-
 των. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει,
 καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δευ-
 τερον ἐχόμενον αὐτῇ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συν-
 ηρμοσμένον, ὥς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγῆ-
 σαι; πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμέναις, ἀλλ'
 αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιαῖν μό-
 νον,

cinnus porro et sequax sit transitus ad narrationem,
 Nam omne prorsus reliquum corpus historiae
 narratio longa est. Inaque virtutibus narrationis
 ornata sit, mollique et aequabili vestigio procedat,
 et vndique sibi similis similiter, vt neque emi-
 neat quidquam, neque recedat. Deinde perspi-
 cuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur et-
 iam, vt dixi, rerum inter se complexu. Nempe
 absoluta omnia et consummata faciet, et primo
 perfectio secundum illi cohaerens inducet, et ca-
 tenae instar coagmentatum, vt nusquam inter-
 cidatur, neque multae sint narrationes altera al-
 teri adiectae, sed semper prius posteriori non vi-
 cinum

ρον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακρεῖσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

Τάχος 20) ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τῆτο πορεύεσθαι χρὴ μὴ τὸσῶτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δέ, εἰ παραθέσις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἰσχυραῖα, λόγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλὰ. ἐδὲ γὰρ ἦν ἐσιῶς τὰς Φίλας, καὶ πάντα ἢ περσικευασμένα, διατέ-

cinum modo sit, sed continuum, et extremis suis permixtum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva et minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando conviviō accipis amicos, paratis omnibus, propter-

20. Τάχος] Micyllus breuitas. Cl. Gesn. celeritas, propius ad Graccum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit, c. 57²¹⁰. Reitz.

Lug Op. T. III.

D d

το ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ἐρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστροῖς, καὶ σαπέρδην ἐνθῆσαι, καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κείνο παρεσκευάσῃ· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεσέρων.

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὄρων, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῷ δρᾶν, παρεῖς τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψέμενος, τῷ χρησίμῳ καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῆσθαι, ἐκφυγὼν τὸν ἐξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνεῖαν, οἷον ὅραῖς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καί τοι ποιητὴς ὢν, παρα-
θεῖ

propterea inter media bellaria, et aurículas, et tot patinas, et apros, et lepores, et sumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie verſandum eſt in montium, aut moenium, aut fluminum deſcriptionibus, ne imperite ac peruerſe vim dicendi oſtentare videaris, et omiſſa hiſtoria, tuum negotium agere: ſed vbi leuiter vtilitatis perſpicuitatiſque cauſa attigeris, tranſito, viſcumque *veluti* illius rei, illaſque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipſe, vides, vt magnanimus Homerus faciat. Quantumuis poëta ſit, tranſcurrit Tantalum,

Θεὶ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίωνα, καὶ Τίτυον,
καὶ τὰς ἄλλας εἰ δὲ Παρθένιας, ἢ Εὐφορίων,
ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἷσι ἔπαι το
ὔδωρ ἄχρει πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταντάλη ἤγα-
γεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ
ὁ Θεκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιάτῳ εἶδει τῆ
λόγῃ χρησάμενος, σκεῖψαι, ὅπως εὐδὺς ἀφίστα-
ται, ἢ μηχανήμα ἐρηκνέουσας, ἢ πολιορκίας
χρῆμα δηλώσας ἀναγμαιὸν καὶ χρεῖσθες ὄν, ἢ
ἐτι πόλεων σχῆμα 21), ἢ Συρακυσίων λιμένα
ὅταν

talum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si
vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus
dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra
vsque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* cir-
cumégisset Ixionem? Potius vero Thucydides
ipse, parce hac orationis forma vsus, vide, quam
celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam
declarauit, aut obsidionis formam explicauit, ne-
cessariam licet et vtilem, aut Epipolarum formam,
aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilen-
tiam

D d 2

tiam

21. Σχῆμα] Non offendit me repetitio no-
minis σχῆμα, sed illud, quod libros omnes
obsedit, ἐτι πόλεων σχῆμα, inconcinnum
profecto, ubi id, quod coniunctum est,
nempe Συρακυσίων λιμένα, indicat, trans-
ire iam ad ipsa singularia exempla auctorem.
Breuiter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse,

ac

ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μικρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνῆλπεν· εἴση γὰρ ἔγωγε τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ἔντα.

Ἦν δὲ ποτε καὶ λόγους ἔρῶντά τινα δέσση εἰσαγγεῖν, μάλιστα μὲν δοκόντα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκῆα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείταί σοι τό-
τε

tiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita, sic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin-
tum

ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα *Thucyd. VI, 96.* tanquam χωρεῖ ἀποκρήμινε τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθύς κειμένη κ. τ. λ. Nomen Epipolarum servari tanto magis hic et supra debuit, cum etiam *Liuius* hanc Syracularum partem patrio more appellavit 25, 24, 4. *Gesner.*

τε καὶ ῥητορεύσασαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἐπαινοὶ μὲν γάρ, ἢ ψόγοι, πάντῃ πεφεισμένοι, καὶ περισσευμένοι, καὶ ὠσηνοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῷ δικαστηρίῳ (22) ἐκείναι εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔχεις, Φιλαπεχθυμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείων, καὶ διατρίβην ποιούμενῳ τὸ πρῶτον, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον, ἢ ἰσορεῖν, τὰ πεπραγμένα.

Kal

tum etiam permiffum tibi est rhetoricari, et vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem, aut vituperationes, omnino moderatae, et circumspectae, et a calumnia remotae sunt, et cum demonstratione coniunctae, et celeres (*breues*), nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret.

D d 3

60. Si

22. Ἐξω τῷ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiffurus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. *Gesner.*

Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρρημέτοι, λε-
κτέος μὲν, ἔ μὴν πικρῶτέος πάντως, ἀλλ' ἐν
μέσῳ θεπέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάζουσι
περὶ αὐτῶ. σὺ δ' ἀκίνδονας, καὶ πρὸς ἀδέτερον
ἐπιρρεπέστερος.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (παλαιάκις
τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρεῖν
γράφῃ, ὡς αἱ νῦν ἐπαινέσονται σε, καὶ τιμῇ
σωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμέ-
νος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ
παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς,
ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ· ἐκεῖνος μέντοι ἐλευ-
θερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεσὸς, οὐδὲν ἐδὲ
κολα-

60. Si etiam fabula ex transverso insidat, di-
cenda quidem, non tamen omnino asseueranda,
sed relinquenda in medio, vt prout quisque vo-
luerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neu-
tram partem propensus.

61. In vnũuersũ autem, illud mihi memen-
to, (saepius idem dicam) et non ad praesens
modo spectans scribito, vt qui nunc sunt homi-
nes te laudent, et in honore habeant, sed ad
omnis aet̃i memoriam quasi collineans, his po-
tius scribe, qui post erunt, et ab illis scriptio-
nis mercedem repolce, vt de te etiam dicatur: *Ille*
tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil
neque

καλασκευτῶν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια
ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πά-
σας τὰς νῦν ἐλπίδας θοῖτο ἂν, οὕτως ἐλργο-
χρονίους ἔσας.

Ὅραῖς τὸν Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷον
ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρα
πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον ἀπάντων,
ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυτιλλομένοις,
ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιν-
το εἰς τὴν Παραιτανίαν, παγγάλεπον, ὡς φα-
σιν, θύσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς
τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἐνδο-
θεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέ-
γραψεν,

*neque adulatorium, neque servile, sed veritas in
omnibus. Hoc, si quis sapiat, super omnes hu-
ius vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt,
posuerit.*

62. Videsne tu Cnidium illum architectum,
quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam
in Pharo turrin, maximum omnium operum
pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso
tolleretur nauigantibus longe in mari, sic in
Paraetoniā deferrentur, difficillimam, ut aiunt,
et vnde effugere non posset, si quis incidisset in
scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato,
intus quidem in ipsis saxis suum nomen inscripsit.

γραφέν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας,
ἐπέγραψε τὸνομα τῷ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς,
ὅπως καὶ ἐγένετο, πάντῃ ὀλίγῃ χρόνῳ συνεκπε-
σούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γραύματα, ἐκ-
φανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙ-
ΦΑΝΟΤΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν
πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκείνους ἐς τὸν τότε
καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἐώρα·
ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκῃ ὁ
πύργος, καὶ μὲν αὐτῇ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι
σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλ-
πίδα,

Inducta vero calce cum texisset, ipsi tectorio in-
scripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret,
quod etiam contigit, paruo admodum interiecto
tempore futurum, ut cum tectorio exciderent
literae, in conspectum vero prodiret *Sostratus*
Dexiphantis Cnidius; *Diis servatoribus pro his, qui*
fluctu iurantur. Ita neque ille, ad tempus quod
tum erat, neque ad suam vitam, breuem illam
oppido, respexit; sed in hoc quod nunc est quod-
que futurum omni aëre, quam diu turris stete-
rit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo
scribi cum tunc studio potius ad spem futuram,
quam

πίδα, ἥπερ τὴν καλακείαν πρὸς τοὺς ἡδὺ τοῖς νῦν
ἐπαινουμένοις. Ἔτός σοι κανὼν καὶ σάθμη ἰσο-
ξίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σάθμησονται τινες
αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται.
εἰ δὲ μὴ, κεκῆλσαι ὁ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

quam cum adulatione, ad suavitatem ex prae-
senti laude capiendam. Illa tibi regula et per-
pendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se-
patiantur, bene habuerit, et recte nobis pro-
cesserit scriptio: sin minus, at dolium volutum
est in Craneo.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΑΓΙΑΝ ΑΓΓΕΛΙΑΝ

De iis qui mercede conducti in diuitum familiis viuunt

Apologia pro iis qui mercede conducti seruiunt 80

Pro eo quod inter salutandum verbo lapsus fuerat 105

Hermotimus, siue de Sectis 125

Herodotus, vel Aëtio 276

Zeuxis, vel Antiochus 287

Harmonides 305

Scythia, seu Hospes 315

Quomodo historia scribenda sit 335

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.